

Giới thiệu Giá Như Người Anh Yêu Là Em

[Như tôi đã từng nói : Yêu là cho đi tất cả mà không cần đáp lại , yêu là khi cả thế giới nói tôi sai nhưng tôi nguyện sai lầm cả đời để được yêu em . Yêu là cho dù cả thế giới này vứt bỏ em tôi vẫn sẽ nói “ tôi cần em ”]

Truyện teen này kể về tình yêu và những sai lầm xoay quanh cuộc sống của hai nhân vật chính: Trần Nguyệt Lam và Vương Khang. Vì bị ép gả, nó (Nguyệt Lam) bắt buộc phải trở thành vợ hán (Vương Khang) trong một năm. Suốt một năm ấy xảy ra rất nhiều việc khiến nó từ một cô gái ngây thơ hoạt bát trở nên trầm tĩnh u sầu.

Thế nhưng số phận trêu đùa đã đẩy cuộc tình vốn chẳng tốt đẹp trở thành một mối nghiệt duyên khi hán liên tiếp phạm ra sai lầm gây ra tổn thương cho nó. Hơn nữa khi nó trở thành vợ hán, nó đã phát hiện ra một bí mật động trời mà gia đình đó đã giấu nó trong suốt một năm.

Sự thật nghiệt ngã đã đẩy nó đến cùng cực của sự đau khổ, gián tiếp gây ra những sự việc khinh khủng sau đó. Vậy rốt cuộc bí mật đó là gì? Liệu nó có thể qua khỏi? Liệu cuộc tình này còn tồn tại được bao lâu? Xin các bạn đón đọc truyện online hay mang tên “Giá như người anh yêu là em”.

Bạn đang đọc truyện *Giá Như Người Anh Yêu Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Sau Đám Cưới

Một cô gái mặc bộ váy trắng toát từ đầu tới chân, đầu đội khăn voan trắng lấp lánh mái tóc óng ánh rũ kim tuyến, nhìn thoáng qua cũng thấy tựa như nữ thần. Hai tay cô hết bận rộn với đôi giày cao gót rồi lại đến chiếc váy trắng lung tung. Cô chạy dọc trên đường, thu hút không ít ánh mắt từ những người xa lạ. Họ chỉ trò, cười nói, bàn tán không ngớt về số phận của cô dâu xinh đẹp này như chuyện xưa của họ.

Hôm nay là ngày cưới của nó và nó vừa từ lễ đường lên xe hoa. Nghe thì có vẻ hạnh phúc lắm nhưng nào ngờ đang đi giữa đường thì nó bị chồng bỏ rơi, hại nó phải tự cuộc bộ về nhà (mới). Nó chán nản bước đi trên mặt đường nhựa nóng như lửa đốt của nắng tháng 7, chốc chốc lại lấy tay quạt đi những giọt mồ hôi đang lăn đều trên khuôn mặt trắng trẻo của mình. Nó thở dài một cái, lo lắng không biết tương lai sau này sẽ ra sao, bởi con đường phía trước còn dài quá mà nó phải tự mình đương đầu với khó khăn khi ở nhà chồng. Nhưng nó đâu có muốn! Đám cưới này thực sự là một trò đùa của số phận, là một sự thật hết sức buồn cười. Nó – Trần Nguyệt Lam – bị ép gả bởi một tờ giấy hôn ước có hiệu lực pháp luật. Và nó là trở thành một đứa mồ côi kể từ khi gia đình nó gặp tai nạn không đáng có cách đây không lâu.

Sáu tháng trước, trong một đêm hè nóng rực, cái nóng thiêu đốt cả cây cỏ, tại một ngôi biệt thự thường dân, lửa lớn bùng bốc lên ngàn ngút. Ngọn lửa lan nhanh và bao trùm toàn bộ ngôi biệt thự, mặc cho những tiếng kêu la hét thảm thiết, ngọn lửa vẫn bập bùng ôm trọn tất cả. Đó là gia đình nó, là gia đình nó chứ không phải nhà nào khác! Ngọn lửa ấy đã nhẫn tâm cướp đi gia đình yêu dấu của nó, những người mà nó yêu thương từ tận đáy lòng và để lại cho nỗi đau vô tận không thể xóa nhòa cùng những ánh mắt khinh bỉ của người đời. Và cũng nhờ ngọn lửa ấy mà nó biết được bộ mặt giả dối của đứa bạn thân bấy lâu.

Lê bước trên đường dài một hồi lâu, cuối cùng nó cũng tìm đến nơi. Nơi đó có một căn biệt thự hết sức xa hoa với cái cổng bằng sắt chất lượng cao, muốn vào phải nhập mật mã. Mật mã hán đã đưa cho nó rồi. Một chuỗi dãy số kì lạ được viết ra, chiếc cổng sắt từ từ mở ra. Nó nhón chân nhẹ nhàng bước vào. Đẹp quá! Nó khẽ thốt lên. Vào trong còn xa hoa hơn nó tưởng. Lối đi vào rộng khoảng 2m còn dài bao nhiêu nó chịu. Thường thì nó chỉ thấy người ta lát lối đi bằng gạch, bằng các loại đá tầm thường chứ chưa bao giờ nhìn thấy lát đường đi bằng đá cẩm thạch. Hai bên lối đi được trồng rất nhiều hoa, hoa hồng xanh – một loại hoa hiếm. Hoa được dài đều ngoài cổng và rẽ sang hai bên. Bên phải còn có hán một bể bơi nhân tạo rất to, nước trong vắt nhìn như dải lụa mềm mại.

Vào trong nhà còn xa hoa hơn nữa bởi các đồ đạc đều thuộc hàng xa xỉ chứ không có tầm thường như những đồ “ngoài chợ”. Một chiếc phòng khách đã rộng hơn nghìn m², lại còn có bộ bàn ghế, đồ pha trà và chiếc tivi màn hình phẳng mỏng đến tận 52 inch làm cho căn phòng trở lên sáng bóng. Đã nói đến phòng khách thì cũng phải kể đến phòng ngủ. Một màu trắng đơn điệu là tông màu chủ đạo của căn phòng. Phía trong, có một chiếc giường lớn đủ để năm người nằm, đồng tông màu trắng. Ngồi lên trên, quả thực rất êm ái và sạch sẽ. Nó ngã lưng nằm xuống, vươn vai một cái mà cảm thấy thoải mái vô cùng. Nó hít sâu một hơi, đã bao lâu rồi nó chưa được thoải mái như vậy. Quét ánh mắt khắp căn phòng, bên trong bày trí không xa hoa lắm so với phòng khách nhưng mang cảm giác rất thoải mái. Ngoài giường thì trong phòng còn có một phòng tắm, một chiếc tủ quần áo gỗ và một bàn trang điểm. Trên bàn trang điểm có một chiếc đèn ngủ màu vàng. Và trong phòng còn treo một bức tranh trừu tượng mang phong cách cổ điển. Được một hồi lâu, không hiểu sao nó ngủ quên mất.

“Đình... đình...” tiếng động cơ xe bỗng nhiên vang lên phá vỡ không gian yên tĩnh của căn biệt thự và gọi nó tỉnh dậy từ trong giấc mộng đẹp với một người con trai. Anh là ai? Trong giấc mơ nó đã thấy một người con trai rất quen thuộc mà có lẽ nó đã quên từ thuở nào. Nó có một tật xấu đó là khi ngủ dậy hay bị mất trí nhớ tạm thời. Không phải nó muốn quên mà là nó chẳng trí. Hoặc cũng có thể trong quá khứ có quá nhiều chuyện đau khổ khiến nó không muốn nhớ lại.

Nó tỉnh dậy mà không nhớ là mình đã kết hôn. Vươn vai một cái rồi nó bước xuống giường và đi vào trong nhà tắm làm vệ sinh cá nhân.

“Aaaaaa...” tiếng hét thất thanh từ trong phòng tắm vang lên khiến hắn đang bước lên tầng giật bản mình. Hắn lao như tên bắn lên trên tầng vì lo lắng sẽ có người chết trong nhà mà chủ căn nhà lại là hắn. Hắn chạy vọt vào phòng bằng tốc độ nhanh nhất của mình. Nói gì thì nói, không phải hắn lo lắng cho nó, nếu có cũng chỉ là một phần nhỏ, cái chính là hắn lo lắng cho danh tiếng của mình. Hắn không muốn bị người đời bàn tán, rằng khi mới cưới vợ về một ngày thì đã khiến vợ uất ức tự tử mà chết.

Hắn vừa đến nơi thì đúng lúc nó cũng vọt ra từ phòng tắm. “Cốp” một cái, đầu nó mọc lên một cục u to tướng và mấy ông sao thay nhau nhảy múa quanh đầu. Nó lồm cồm bò dậy nhưng do chiếc váy cưới vẫn đang mặc quá dài khiến nó đi đứng hơi khó khăn.

Nhìn cô hề trước mặt, bộ dạng rất chật vật khiến hắn có chút rù lòng thương. Cúi chiếc lưng dài xuống bé nó lên, mục đích là muốn giúp nó, ai ngờ lại phản tác dụng. Đột nhiên bị bế lên khiến nó giật mình la toáng :

“Anh là ai? Dê xôm!” sau đó nó quấy đạp liên tục khiến hắn rất khó chịu. Rõ là mình có lòng tốt mà lại bị người ta xem là dê xôm, hỏi ai không bực mình cho được!!!

“Im! Nếu cô còn kêu nữa là tôi không đảm bảo mình sẽ giữ được bình tĩnh để ném cô từ tầng 3 xuống sân đâu.” Dọa nạt là cách duy nhất hắn có thể làm lúc này. Quả nhiên rất có hiệu quả, nó nghe xong liền im bặt. Người đàn ông dữ dằn như thế nó không dám chọc vào bởi tính mạng nó đang nằm trong tay hắn. Thấy nó nghe lời, lúc này hắn mới hài lòng mà đặt nó xuống giường.

Sau khi thoát khỏi móng vuốt mà quỷ của hắn, nó liền đưa ra một ánh mắt hết sức ngây thơ, hỏi :

“Anh là ai? Sao anh lại ở đây? Và đây là đâu?” nó thực sự vẫn chưa nhớ ra được kẻ đang đứng trước mặt mình là ai, chỉ biết được rằng hắn rất quen thuộc, quen thuộc một cách kì lạ.

“Nếu đây là cách mà cô muốn quyến rũ tôi thì tôi nói cho cô biết, cô đã nhầm rồi.” tính giả nai với hắn sao? Không có kết quả. Chơi phụ nữ bao lâu hắn đã quá thừa kinh nghiệm rồi, chỉ bằng một chiêu giả nai của nó mà cũng muốn lấy lòng hắn, không biết tự lượng sức mình. Thế nhưng khi đã bị hắn vạch trần mà nó vẫn còn ngơ ngác.

Nó vừa thoát ra từ cơn bàng hoàng vì phát hiện mình mặc váy cưới, bây giờ thì lại đối diện với một tên còn đáng sợ hơn cả Diêm La đại nhân. Người đàn ông này thực sự có một khuôn mặt hết sức yêu nghiệt, khuôn mặt này không phải là bắt mắt... mà là cực kì bắt mắt, quá sức bắt mắt: góc cạnh rõ ràng, ngũ quan cân đối, tinh xảo, mái tóc đen được hất lên để lộ ra vàng trán rộng. Khuôn mặt cương nghị, bờ môi mỏng hơi nhếch lên để lộ nụ cười khinh miệt nhưng vẫn hết sức quyến rũ. Đặc biệt hắn có một chiếc mũi rất cao và thẳng cùng với đó là đôi mắt màu trà đang nheo lại và nhìn nó một cách hết sức lạnh lùng. Đôi mắt kia nó cứ cảm thấy quen quen, tuy nhiên bây giờ đầu óc nó đang bị đình trệ nên không thể nhớ ra được. Và nó với hắn vẫn đang đối mặt nhau, mắt trừng mắt.

Nó thực sự là sợ khí thế của hắn nhưng vẫn cố làm ra vẻ ta đây, nó không muốn bị bắt nạt thêm nữa. Khí thế từ trên người hắn tỏa ra dần dần bóp nghẹt khí thế hùng hục vừa nảy của nó, lấn áp luôn nó. Nó cúi xuống, không dám ngẩng mặt lên, cũng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt âm u sâu thẳm kia của hắn nữa.

“Nhớ ra chưa?” giọng nói lạnh lẽo lại vang lên mang theo mấy phần uy hiếp.

“A... Nhớ rồi!” nó bỗng reo lên và rồi lại tiu nghỉu. Vừa nó sợ quá nên mới nói là đã nhớ, nhưng bây giờ thì... “Anh là ai đấy nhỉ?” nó gãi đầu gãi tai, tiếp tục nhìn lên cái khuôn mặt đã mất dần kiên nhẫn. Chợt trí nhớ đồ về như thác nước, nó lại reo lên “Đại thiếu gia! Anh... anh là Đại thiếu gia Vương Khang.”

“Chỉ có thể thôi ư?” hắn vẫn tiếp tục cái giọng nói Diêm La, muốn bức nó phải nhớ lại. Hắn là kẻ thích đứng trên người khác nên rất ghét cái cảm giác bị người khác lãng quên. Đặc biệt là cô gái này – người vợ mà hắn cưới chưa quá ba giờ đồng hồ.

“Ch...chờ...ng...Đại thiếu gia...” Nó đột nhiên nhớ lại một cách ngoạn mục, rồi cũng trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt này. Nhưng mà con người này đâu có đơn giản, hắn ta đáng sợ hơn nó nghĩ nhiều.

“Nhớ lại rồi thì tốt! Cô cũng nên biết bản thân mình phải làm gì rồi chứ?” Hắn mở lời. Nó ngơ ngác nhìn hắn “Làm gì là làm gì?”

Hắn chỉ tay lên chiếc đồng hồ hình quả sồi trong phòng. Nó cũng theo đó mà ngược lên nhìn. Bây giờ đồng hồ điểm 18 giờ 35 phút, cũng có nghĩa trời đã tối. Nó vội bật dậy, không may đập cái “cốp” vào cằm hắn làm hắn ngã nhào. Nó cuống cuống kéo hắn, lại nhớ phải đi làm cơm buổi tối. Nó lại vội vàng xin lỗi rồi buông hắn ra, chạy đi khiến hắn mắt đã lại té nhào. (@.@)

Sau 30 phút bận rộn trong phòng bếp, nó đã làm xong cơm, liền lên phòng định gọi hắn xuống. Thật không may không thấy hắn ở trong phòng, tuy nhiên nghe được tiếng nước róc rách chảy trong nhà tắm, nó lên tiếng:

“Đại thiếu gia, em làm xong cơm rồi, mời anh xuống ăn.” Vẫn rất cung kính. Dường như nó đã quên mất lời thề của mình sau khi chiếc nhẫn cưới trao vào tay nó. Nó đã thề rằng từ giây phút ấy nó quyết không để cho gia đình hắn dè dặt cưới cổ nữa, nó sẽ không chịu khom lưng cúi đầu trước bọn họ. Thế nhưng...nó lại quên...một lời thề quan trọng.

Cửa phòng tắm chợt mở, một bóng dáng cao lớn bước đến gần nó, mùi hương nam tính từ trên người hắn phả vào nó, khiến khứu giác nó bị kích thích, cảm giác muốn “phạm tội”. Nó sợ hãi lùi lại, hắn lại càng tiến đến, miệng nhếch lên một đường cong gian xảo, hắn hỏi:

“Sao phải trốn? Hừm?” Khúc cuối hẳn hơi lên giọng. Nhìn nó với bộ dạng xấu hổ, trong lòng hẳn bỗng dâng lên cảm giác thích thú. Quả thực là hẳn rất thích trêu nó, vì trêu nó mới khiến hẳn thỏa lòng thù hận.

Tại sao hẳn lại hận nó ư? Nếu chỉ cướp đi cuộc sống tự do của hẳn thì chẳng có gì đáng để nói. Nhưng lí do đáng giận nhất chính là việc đã cướp cái vị trí đáng lẽ ra là phải dành cho người hẳn yêu. Hẳn năm nay 24 tuổi nhưng vẫn chưa muốn lấy vợ cũng bởi vì lời hứa chờ một cô gái có lẽ không bao giờ trở về. Hẳn đã chờ cô ấy 5 năm, cũng đã đợi suốt 5 năm nhưng một chút tin tức cũng không biết. Hẳn ngỡ rằng mình chắc chắn sẽ chờ cả đời. Nhưng ai ngờ cuộc đời và lời hứa của hẳn với cô gái đó lại bị hủy trong tay nó, một cô gái người làm trong nhà chỉ mới 20 tuổi tròn. Hẳn không biết nó mang đến thứ bùa mê gì mà lại có thể làm cho luật pháp cũng phải can thiệp rồi ép tổ chức đám cưới. Nhưng nói chung, bao tội lỗi cũng là do nó mà ra. Nó là người đốt lửa nhưng nó không bao giờ lường được ngọn lửa ấy nguy hiểm thế nào và hẳn sẽ cho nó thấy địa ngục trần gian khi dám chọc giận hẳn.

Nhìn nụ cười lạnh lẽo trên môi hẳn làm nó chợt rùng mình ớn lạnh. Nó tiếp tục lùi, miệng lắp bắp:

“Em không trốn, em chỉ là lên gọi anh xuống ăn cơm thôi. Dù sao anh cũng ra rồi, em xuống trước đây.” Nó nói một cách rất nhanh chóng rồi chuẩn bị quay người chuẩn lẹ.

“Khoan đã!” Tiếng của hẳn khiến nó dừng bước. Đột nhiên 1 cánh tay chắc khỏe vòng qua eo nó, kéo nó vào trong lồng ngực rắn chắc kia.

Hẳn vẫn để trần, bên dưới khoác một chiếc khăn tắm, trên người bọt nước vẫn churan tan, nhỏ giọt từ mái tóc xuống từng bắp cơ của hẳn khiến cho hẳn lúc này trong yêu nghiệt vô cùng. Nó tựa vào lồng ngực hẳn, nghe tiếng tim đập trầm ổn của hẳn, tự nhiên trong lòng có chút khản trương. Nó không biết mình khản trương vì điều gì nhưng có lẽ do nó sợ phải đối mặt với hẳn.

“Cô dâu của tôi, không lẽ em cứ thích mặc bộ váy cưới lộng lẫy này để đi lại trong nhà sao? Em không trưởng mắt nhưng tôi lại thấy rất trưởng mắt đấy! Chỉ sợ đến khi tôi không nhìn được lại ‘bùng phát’, đến lúc đó ‘xoạt’ chiếc váy thành mấy mảnh tôi cũng chẳng biết đâu.” Sau đó hẳn buông nó ra rồi đi xuống, để mặc nó vẫn ngơ ngác nhìn theo. Sau vài phút ngẩn người, cuối cùng nó cũng nhanh chóng tìm quần áo rồi vọt lẹ vào phòng tắm và tắm rửa thật thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Giá Như Người Anh Yêu Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đêm Tân Hôn.

Mái tóc xõa dài, vì vừa được nó gội mà trở nên mềm mượt hơn. Khuôn mặt e lệ vẫn đang lấp ló sau mái tóc kia khiến nó có vẻ bí ẩn hơn. Thứ hẳn chú ý nhất vẫn là cái cúc áo đầu không đóng, cổ áo nửa kín nửa hở một cách hững hờ làm cho bao nhiêu cảnh xuân ở bên trong không lộ hết thì cũng quá nửa. Nhưng rồi nó cũng ý thức được ánh mắt hẳn, liền đưa một tay lên túm lấy cổ áo. Chiếc áo của hẳn không có cúc áo đầu mới khổ chứ, mà nó thì đi vội, hành lí cũng không kịp mang theo nên chỉ đành mặc tạm áo của hẳn.

“Em không cố ý lấy đồ của anh nhưng kì thực em không mang theo quần áo. Chờ mai em sẽ trở về lấy rồi trả lại cho anh.” Từ trước đến nay nó là một cô gái độc lập, không thích chung đụng. Bất quá mới phải mượn đồ của hẳn thôi, làm gì mà phải phản ứng dữ dội như vậy chứ?!

Hẳn không nói gì, nó coi như là không trách cứ nữa bèn tự nhiên ngồi xuống xới cơm ăn. Ngày trước nó từ phượng hoàng biến thành gà liền bị coi thường, trong nhà chính họ Vương ai ai cũng coi thường nó, kể cả những người giúp việc. Họ luôn nhìn nó bằng ánh mắt khinh bỉ như kiểu nó chỉ là kẻ suốt ngày ăn nhờ ở đậu, sống bám nhà người khác vậy. Nó phải làm việc quần quật suốt 12 tiếng đồng hồ, vất kiệt sức lực, hơn nữa cơm cũng không ăn đủ ba bữa, lại còn bị giao cho rất nhiều việc nặng nhọc nữa. Nói chung cuộc sống của nó trong nhà họ Vương ngày trước phải gọi là đầu tắt mặt tối, làm không lúc nào ngơi tay.

Nó cứ ăn mà không phát hiện khuôn mặt của kẻ đối diện đang ngày càng đen ngòm. Nhìn cảnh xuân trước mặt, hẳn muốn yên tĩnh ăn cơm cũng không thể, dù sao hẳn cũng là đàn ông nha. [Đáng chết!] hẳn trong lòng thầm rủa, đột ngột đứng lên và rời khỏi bàn ăn. Hẳn sợ ở đây lâu thêm chút nữa hẳn sẽ không nhìn được mà ‘phạm tội’ mất.

Hẳn đột nhiên thôi cơm khiến cho nó ngạc nhiên nhưng ngay sau đó là thoải mái. Nó thích cảm giác một mình một mâm, không gò bó, như thế nó có thể tự do ăn uống không cần câu nệ. Nó nhồm nhoàm vào vào mâm như hổ đói, ăn đến no căng sau đó bê bát đi rửa.

Sau khi dọn mâm bát xong, nó thông thả lên phòng chuẩn bị đánh một giấc tới sáng luôn chứ chiều nay nó ngủ chưa đủ. Nó mong rằng sau khi ngủ dậy nó sẽ nhớ chuyện nên nhớ. Vào phòng, nó thấy một đồng gối chăn vứt tứ lung tung xuống dưới đất, còn hẳn đang thoải mái nằm chinh ỉnh trên giường. Nó tới gần, thu hết đồ đạc mang ra sofa. Dù sao nó không phải kẻ mặt dày, nó cũng không tham nhưng gì không phải là của nó, không thuộc về nó. Nó biết trong cái ngôi nhà xa hoa kia, sự có mặt của nó luôn là thừa, bởi từ trước đến nay họ không ai chào đón nó.

Dù sao nó chịu khổ cũng quen rồi, khổ thêm chút nữa cũng không sao. Bây giờ hẳn đối với nó cũng coi là đã cho nó một ân huệ khi mà hẳn còn có lòng tốt đưa chăn gối cho nó. Yên vị trên sofa, nó chợt cảm thấy nhớ nhà và cũng chợt nhớ đến một vài chuyện của quá khứ.

Đã từ rất lâu rồi, lâu đến mức nó không nhớ được, có một người con trai nào đó vẫn tồn tại trong tim nó. Nó nhớ cái cảm giác ấy, cảm giác đi bên anh

trên những cánh đồng hoa bò công anh dài trắng xóa, cảm giác tựa vào bờ vai anh – một bờ vai yên bình và ấm áp, cảm giác được anh công trên lưng rồi vì vu trên cánh đồng hay cảm giác ấm áp của hai bàn tay đan xen vào nhau trong mùa đông giá lạnh. Mỗi cử chỉ, mỗi hành động của anh đều khiến trái tim nó rung động. Nó đặc biệt thích nụ hôn của anh, nó rất rất đặc biệt, rất khó tả, như trong tim nó luôn mang một dòng nước ấm. nụ hôn là sự kết hợp giữa hai trái tim, là kết hợp của một thứ tình yêu thiêng liêng nhất. Ngoài ra nó cũng rất thích vòng tay rộng ấm áp của anh cùng những cái hôn trán đầy âu yếm. Nhưng nó lại không nhớ được khuôn mặt của người đó, chỉ biết anh có đôi mắt màu trà, rất giống với đôi mắt của hân nhưng có phần nào ấm áp hơn nhiều. Đột nhiên khuôn mặt hân hiện ra hù nó giật mình lăn “oạch” một cái xuống. Đầu tiếp xúc với đất khiến nó giật mình bừng tỉnh. Ấy vậy mà nó vẫn còn cố dụi dụi mắt, bò lên giường chuẩn bị đánh một giấc thì bỗng giật mình. Giường? Nó đang nằm trên giường? Từ từ ngoảnh mặt lại, đối mặt với vòm ngực săn chắc và mùi hương không thể nào quen thuộc hơn, nó bất giác nuốt nước bọt.

Nó biết đêm nay là đêm tân hôn nhưng nó chưa bao giờ hay nói đúng hơn là không bao giờ dám mong mình sẽ nằm trên giường cùng hân.

“Có ngủ mà cô cũng lăn được xuống giường, cô tài thật!” Hân lèm bèm, trong giọng có chút không vui. Nó tưởng hân trách nó dám bò lên giường của hân nên luống cuống bò xuống giường. Nó đã nhớ lại lời thề của mình trong khi ngủ, nhưng... nó không làm được, nó đã quen với việc bị bóc lột bởi “nhà tư bản” rồi. Nó vội nói xin lỗi rồi chuẩn bị chuẩn bị thì bỗng bị hân gọi giật lại.

“Đứng lại, tôi có bảo cô đi sao?” Lúc này hân đã ngồi dậy, vẫy tay gọi nó “Lại đây”. Dù trong lòng đang gào thét rằng không muốn nhưng bước chân vẫn vô thức bước đến. Hân thấy nó tới nơi lập tức kéo nó xuống, kẹp cứng lấy nó nói: “Làm gối ôm cho tôi!” hoàn toàn là giọng ra lệnh, không cho nó chút kháng cự nào dù là nhỏ nhoi nhất.

Không phải vì hân muốn ôm nó mà bởi vì mỗi khi đi ngủ, hân cần phải ôm “gối ôm”, nếu không hân sẽ mất ngủ. Cũng bởi vì thế hân mới đi dời nó từ sofa phòng khách trở về phòng ngủ. Ngày trước, lúc chưa lấy nó, hân vẫn thường đi chơi gái thâu đêm suốt đêm tận sáng mới về nên vẫn có gối ôm. Còn hôm nay hân ngủ ở nhà, gối ôm duy nhất chỉ có thể là nó mà thôi. Bị kẹp cứng khiến nó căng thẳng và hít thở không thông. Nói thật là nó chưa bao giờ tiếp xúc với hân gần đến vậy. Cảm giác này cũng chỉ kéo dài đến quá nửa đêm, khi con buồn ngủ ập đến và bao vây lấy nó khiến nó lịm đi từ lúc nào.

Một chút nặng nề tình nghịch đậu bên cửa sổ, len lỏi vào phòng đánh thức hai kẻ đang say giấc nồng. Tiếng chim hót lạnh lạnh ngoài cửa sổ tạo nên “Bản hòa ca Buổi sáng” nghe thật êm tai. Nhưng vào tai nó lại trở thành chiếc đồng hồ báo thức không đúng lúc. Nó nhẹ vuron vai, mở to đôi mắt mơ màng vẫn còn gì mất, khẽ dụi. Sau khi quan sát kỹ một lượt căn phòng, nó liền quan sát tới người nằm bên cạnh.

Hân khi ngủ trông thật hiền lành, khuôn mặt cũng không còn lạnh lùng nữa, thay vào đó là vẻ ôn nhu hiếm hoi mà nó bất gặp được. Khuôn mặt hân vẫn vậy, vẫn yêu nghiệt không chút thay đổi nhưng có phần quyến rũ hơn. Hơi thở phả ra đều đều không chút gấp gáp. Quả thật nhìn hân ngủ cũng là cảm thụ nghệ thuật mà ông trời tạo ra. Chỉ là ông trời thiên vị hân quá mức mới khiến hân trở nên yêu nghiệt như thế này.

“Nhìn đủ chưa?” Bỗng nhiên hân mở mắt khiến nó giật mình, nhưng thu lại ánh mắt không kịp nữa rồi. [Thôi dù sao cũng bị bắt gặp rồi thì nhìn thêm chút nữa cũng có sao đâu!] Nó trầm nghĩ nhưng miệng vẫn lên tiếng “Đủ rồi!”

“Cô không cần đủ mà vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt thèm khát như thế đâu.” Hân vừa nhắm mắt lại đồng thời cũng nói lên một sự thật: nó vẫn đang nhìn chăm chăm vào hân bằng ánh mắt mê mẩn hết sức vô duyên.

“Ai bảo tôi thèm khát anh?” Nó cãi, nó đã nhớ ra được lời thề thì nó sẽ cố gắng thực hiện đến cùng. Dù gì lúc trước nó cũng là một tiểu thư của một gia đình cũng gọi là giàu có, chỉ có nó được phép bắt nạt người ta chứ chưa chắc có ai đã ngồi được lên đầu nó mà cười bao giờ. Chỉ là khi phượng hoàng hóa gà, nó có nhịn nhục mới để cho nhà họ Vương kia đè đầu cưỡi cổ như vậy. Đã đến lúc nó phải vùng lên, như thế giai cấp vô sản mới có cơ hội chuyển bại thành thắng.

Ngày trước học lịch sử, nó rất hay xem thường giai cấp vô sản kia vì cái nguyên nhân là không biết tự lượng sức mình, biết mình yếu mà còn cứ cố lấy trứng đập đá, đúng là châu chấu đá xe. Và nó tự hào khi nghĩ mình là giai cấp tự bản. Ai dè cuộc sống không như ta nghĩ, nó lại trở lên ngược đời vô cùng khi chính nó lại là kẻ bị biến thành giai cấp vô sản để cho các nhà tư bản bóc lột nặng nề. Và khi đã hiểu được cảm giác của những con người khổ khổ ấy, nó cũng hiểu rằng cuộc sống sẽ không thiên vị bất cứ ai, chúng ta là kẻ yếu nhưng vẫn phải đấu tranh là vì chính bản thân chúng ta cũng như vì một tương lai tươi sáng. Có áp bức là phải có đấu tranh, đó là quy luật của cuộc sống không thể nào thay đổi được. Và nó tin rằng, chỉ cần giai cấp vô sản chiến đấu bền bỉ thì sẽ có được thành công.

“Vương Khang, anh nghe cho rõ đây. Tôi – Trần Nguyệt Lam, từ nay về sau tuyên bố sẽ không thèm nghe lời anh nữa. Tôi muốn có cuộc sống riêng, chia phòng. Ok!” Nó lớn giọng tuyên bố nhưng vào tai hân lại giống như một trò trẻ con không đáng để lưu tâm.

“Vậy ư? Cứ chờ coi cô sẽ đối chọi được bao lâu.” Hân nhếch mép một cái, rồi giường làm vệ sinh cá nhân rồi chuẩn bị đến vũ trường – nơi tụ tập của hội bạn bè của hân.

Hân tuy đã 24 tuổi nhưng không chịu suy nghĩ làm ăn đàng hoàng, suốt ngày chỉ biết chơi bời chác táng, lêu lổng cùng đám bạn hư hỏng. Công ty của gia đình cũng do một tay cậu em trai Vương Khải lo liệu. Nó đã gặp Vương Khải, tuy cậu ta là một danh nhân thành đạt nhưng tính tình thì chả khác trẻ con là bao, dù sao năm nay cậu ta cũng mới 22 tuổi. Cậu Vương Khải này chả giống anh trai một chút nào, không kiêu căng, không lạnh lẽo, lại càng không nhạt nhẽo và cũng là người duy nhất đối xử tốt với nó trong nhà họ Vương. Từ lâu nó đã xem Khải là bạn bè thân thiết hay giống như người anh trai ruột thịt, lúc nào có việc khó khăn hay buồn bã đều tìm hân tâm sự cả.

Hôm nay nó định gọi điện rủ Vương Khải đi chơi thì đúng lúc cô bạn thân Quỳnh Chi mới về nước cách đây một tuần gọi đến nên việc đi chơi với Vương Khải tạm gác lại sang một bên. Ngồi trong quán cà phê Thủy cung vừa nhâm nhi cốc trà sữa bạc hà – hương vị mà nó yêu thích vừa nghe nhạc lại vừa chờ Quỳnh Chi đến.

Quán cà phê Thủy cung là một quán cà phê rất được ưa chuộng bởi sự bắt mắt của nó. Đến với quán, quý khách không thể không dừng chân nhìn ngắm các chú cá xinh đẹp trong bể kính được bao quanh quán kia. Các bể kính đó được làm bằng thủy tinh chất lượng cao chống đạn để tránh gây vỡ, bể hoặc

xước. Trong các bể cá đó được nuôi rất nhiều loài cá với đủ loại màu sắc rất chi là bắt mắt, đặc biệt là có loài cá ngựa quý hiếm – loài cá mà nó rất thích.

Ngoài ra bên trong quán còn được trang trí như một bãi biển thực sự với sàn nhà phủ cát lóng mịn, bàn ghế bằng đá, đằng sau có một cái đệm dùng để ngả lưng, mang lại cho người ta cảm giác thoải mái vô cùng. Hơn nữa, cát ở đó là loại cát theo mùa, tùy thuộc vào các mùa, mùa hè thì cát sẽ mát, mùa đông thì cát sẽ ấm làm cho người ta sung sướng vô cùng. Các thiết bị trong quán cũng cực kì hiện đại, không xa hoa mà vẫn phát huy được tác dụng của nó. Quán quả thực như một Thủy cung thu nhỏ với nhiều hình nhân tạo đẹp mắt.

Nếu không thích khu nhà cát có thể đến khu nhà nước, ở đây cát được thay đổi trở thành nước. Các làn nước trong xanh với rất nhiều màu khiến cho người ngồi ở đây giống như là đang tắm biển. Nước được bơm lên cao khoảng 50 xăng-ti-mét, ở giữa làn nước là các loại bàn ghế được trang trí cũng rất đẹp. Có nhiều loại bàn ghế, thí dụ như loại bàn ghế với hình một cái ấm nước, hay bộ bàn ghế với tạo hình một chú cá heo,... tất cả làm cho người vào đó thích thú vô cùng. Không chỉ có vậy đâu, khu nhà nước thu hút được nhiều khách hơn là nhờ việc xung quanh các bàn ăn cho khách còn được thả mấy chú cá nhỏ bơi lội bên dưới. Người ngồi ở đó có thể chơi đùa cùng các chú cá, cũng có thể cho các chú ăn, làm những công việc chăm sóc động vật như thế này cũng là giúp ích cho tinh thần của mọi người. Một quán café tuyệt vời như thế, muốn không đông khách cũng không được. Tuy nhiên nó chỉ mở cửa bốn ngày trong một tuần và may mắn cho nó hôm nay là ngày cuối cùng của tuần rồi.

Hiện giờ nó đang ở khu nhà nước vui đùa cùng với mấy chú cá. Đang cho cá ăn, tự nhiên giọng Quỳnh Chi vang lên đã thành công xua đuổi bọn chúng đi chỗ khác. Sau khi gây ra vụ đó, nhỏ cười toe toét chạy đến bên nó, thân nhiên gọi một ly trà sữa táo lạnh mà làm như mình chẳng có liên quan gì, sau đó mở lời hàn huyên tâm sự với nó.

Bạn đang đọc truyện *Giá Như Người Anh Yêu Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Nhắc Lại Về Quá Khứ.

“Này, thằng chồng mày cũng đẹp trai quá chứ! Mày kiếm ở đâu được một anh cực phẩm như vậy?” Quỳnh Chi bắt đầu trêu ghẹo. Nó ảo não, tuy chồng nó đẹp trai thật đấy nhưng người ta cũng đâu có yêu thương gì nó, nói gì thì nói, hần cũng chỉ là một ông chồng bù nhìn, thấy được nhưng không ăn được thôi.

“Biết là cực phẩm nhưng tao muốn tránh xa còn không kịp.” Nó đáp.

“Sao thế?” Quỳnh Chi ngạc nhiên. Nhỏ thật sự rất không hiểu. Nó đã cưới được một người chồng tốt, đẹp trai, giàu có, sao có thể không vui được chứ? Nhìn khuôn mặt thất thiêu của nó, nhỏ đã đoán ra được phần nào, liền ép hỏi “Có chuyện gì xảy ra phải không? Nói đi! Rốt cuộc thằng chồng kia là ai? Sao lại lấy hần khi mình không muốn?”

“Bà cô ơi, tôi bị ép gả, được chưa? Hỏi gì hỏi lắm thế?” Nó nổi sùng lên. Việc bị ép gả đã khiến nó phiền não lắm rồi, lại thêm cái Quỳnh Chi lăm chuyện này nữa chắc nó điên mất.

“Chuyện là sao?” Nhỏ nhất định không buông tha, vẻ mặt cứ như không rên sát thành thép ta không yên lòng vậy, ép hỏi cho đến khi nó phải tự nguyện nói ra thì thôi. Cuối cùng nó phải giơ tay xin hàng vì cái tính cứng đầu của nhỏ. Nó kể tường tận từ đầu đến cuối không bỏ sót bất kì chi tiết nào. Nghe xong, nhỏ sột sắng “Bọn họ thật quá đáng, để tao đi tính sổ với họ. Quả này tao mà không cho họ biết tay thì tao sẽ theo họ của mày.”

Nhỏ xắn tay áo, bẻ ngón tay cái ‘rắc’, mắt trừng lớn, thờ phỉ phò hùng hục đứng dậy, bộ dạng như muốn cho bọn họ biết tay thật vậy. Cũng may mà nó nhanh tay ngăn cái mối thảm họa to bự ấy lại chứ không thì không biết hôm nay nhà họ Vương sẽ thành ra cái bộ dạng gì.

“Mày chắc mày vẫn hạnh phúc chứ?” Chi hỏi. Nó biết nhỏ thực sự lo cho nó nhưng cuộc sống này là của nó, con đường này mặc dù nó không muốn bước nhưng cũng đã lỡ bước lên rồi thì đâm lao phải theo lao thôi. Bây giờ, dù hạnh phúc hay không thì nói lên được cái gì!? Nó phóng tầm mắt ra xa xăm, nhẹ nhàng nói “Hạnh phúc cũng phải bước, không hạnh phúc cũng phải đi. Bởi vì tao không thể lựa chọn, mày đừng lo lắng nhiều. Trước hết, bây giờ tao tuy không hạnh phúc nhưng vẫn rất ổn định, không phải sao? Chi cần như thế tao cũng đã mãn nguyện lắm rồi. Cuộc sống ai biết trước được tương lai sau này, quá khứ thì cũng đã qua rồi, đâu còn thay đổi hay quay lại được nữa. Chi cần bây giờ được vui vẻ yên ổn mà sống đối với tao cũng đủ lắm rồi! Chứ không tao sợ mình phấn đấu quá sau này sẽ không có cuộc sống bình an.”

Nó là một con người rất biết bằng lòng với những gì mình đang có, mặc dù bây giờ cuộc sống không như mong đợi nhưng sống được ngày nào thì hay ngày ấy đi, nó mệt mỏi lắm, cũng lười tranh giành. Quỳnh Chi nghe vậy nổi khùng lên:

“Trời ơi! Nguyệt Lam ơi là Nguyệt Lam, mày có thể quan tâm đến bản thân mình một chút hay không? Mày cứ bất cần như thế này sẽ khiến tao lo lắng chết mất. Nguyệt Lam, mày phải biết tự tin vào bản thân mình, tao tin mày nhất định sẽ khiến hần siêu lòng.” Quỳnh Chi rất hùng hồn mà nói không thêm đề ý đến bản mặt đã cứng ngắt của nó kia. Nó cười lạnh, bình tĩnh mà đáp lại:

“Siêu lòng? Tao chỉ lo hần không biết siêu lòng.” Cái con người máu lạnh đó, từ khi nó biết hần thì nó đã chẳng bao giờ thấy hần cười một nụ cười thật lòng, hơn nữa hần đối với cô gái nào cũng như nhau, hần sẽ siêu lòng khi ở cạnh nó hay sao? Quả là một câu nói nực cười nhất mà nó từng nghe được.

“Tại sao lại không thể? Mày xem mày có gì là không tốt? Một cô gái dễ thương như mày, đáng yêu như mày, có thằng nào mà nó không đồ chứ? Nếu hần mà không yêu mày, tao chắc chắn hần là GAY.” Nhỏ nói rất hùng hồn khiến nó ở bên cạnh phì cười. Thực ra nhỏ chỉ là muốn cho nó vui lên một chút bởi mấy ngày này nó trông ủ dột quá, mặt lúc nào cũng nặng nề như đang có tâm sự vậy. Nhìn nó cười, nhỏ cũng thở dài, hiếm có khi thấy nó cười tươi như vậy nên nhỏ không đành nhắc với nó về chuyện ngày trước. Nhỏ vỗ cái “đốp” một cái lên vai nó, giọng khẳng định một cái chắc nịch “Tao tin mày nhất định sẽ làm tăng băng trong tim hần tan chảy.”

“Tao sẽ cố thử!” Nó thở dài một cái. Nó không thể đánh gục niềm tin mãnh liệt của con bạn cứng đầu được. Nó biết nhỏ lo cho nó nên không đành lòng nói ra sự thật rằng một năm nữa nó sẽ ly hôn. Bản hôn ước đã nói rõ rằng chỉ cần làm vợ hần một năm nó có thể được giải thoát.

“Đừng cố ép buộc bản thân làm gì, nếu không được thì cứ bỏ xuống đi, chả nhẽ mày nhắc lên được lại không bỏ xuống được sao?!...” Im lặng trong chốc lát, nhỏ vẫn quyết định sẽ nhắc về anh – nỗi đau trong lòng nó. Dù sao cũng vẫn phải đối mặt, thà rằng biết sớm một chút thì khúc mắc sẽ được giải quyết sớm hơn. Vì vậy nhỏ nói “Nếu như mày bỏ hần thì đừng lo, sẽ có người khác đem đến hạnh phúc cho mày.”

“Mày nói thế là sao?” Nó có chút bất ngờ hỏi, nó thực không biết ai sẽ là người đem đến hạnh phúc cho nó nữa. Câu nói của Chi khiến nó rất mơ hồ.

“Mày không phải là quên anh Hùng rồi đó chứ?” Câu hỏi của nhỏ khiến nó ngạc nhiên đến mức suýt rơi hàm. Có phải hôm nay đầu nó bị úng nước hay không, mặc dù đó là nỗi đau trong lòng nó nhưng nó có thể quên đi anh dễ dàng vậy sao? Hay là nó cố tình làm vậy để không cho ai biết về nỗi lòng của nó?

“Hùng nào?” Nó trở mắt nhìn con bạn. Nó quả thực không thể nhớ ra người đó, chỉ là cái tên nghe quen quen. Nhắc đến cái tên này, bỗng nhiên tim nó nảy lên một nhịp.

“Cái vòng mày vẫn đeo trên cổ?” Chi nhắc. Nó sờ lên cổ. “Làm gì có cái vòng nào? Mày nói cái gì tao chả hiểu?!”

“Không lẽ mày đã làm mất? Đó là kỉ vật cuối cùng anh ấy để lại cho mày đó.” Quỳnh Chi lo lắng.

“Tao... tao không biết!” Ánh mắt nó mông lung hiện lên sự lo lắng rõ rệt.

“Mày thử nhớ lại xem mày đã đánh rơi ở đâu.”

“Tao không nhớ được, tao cũng không biết anh ấy có tồn tại trong tim hay không nữa.” Giờ phút này đây nó cảm thấy có chút hoang mang và hoảng loạn thật sự. Một con người đã từng tồn tại trong tim nó ở quá khứ lại biến mất không chút vết tích ở hiện tại và nếu không nhắc lại sẽ mãi mãi chìm trong kí ức ở tương lai. “Mày... có thể kể lại cho tao chuyện ở quá khứ được không? Về anh ấy!”

“Được rồi! Chuyện là...” Nhỏ bắt đầu kể.

Theo lời kể của nhỏ thì anh và nó yêu nhau kể từ khi nó lên lớp 6, còn anh lên lớp 9. Anh cũng là mối tình duy nhất của nó từ trước đến giờ. Lúc ấy nó với nhỏ Quỳnh Chi cũng là bạn thân nên nhỏ bỗng nhiên trở thành bạn thân của anh. Anh học rất giỏi. Cũng chính bởi thế mà anh phải đi du học mặc dù anh và nó đã yêu nhau tận bốn năm trời. Anh đi để lại cho nó một sợi dây chuyền làm kỉ niệm. Nhỏ còn kể, sau khi anh đi, nó bị trầm cảm hơn một tháng trời rồi cuối cùng mới nguôi ngoai được. Hơn nữa, nó còn bỏ đồ kỉ niệm vào một chiếc hộp sắt cất đi. Sau khi nghe xong nó mới ngó người. Thì ra giấc mơ đó cũng có nguyên nhân. Nhưng nó muốn nhớ lại mặt anh, chỉ là càng nhớ, hình ảnh anh càng nhạt nhòa. Thôi thì nó muốn giữ lại một chút ấn tượng nên không cố nhớ nữa.

Việc quan trọng trước mắt là phải tìm sợi dây chuyền đó đã. Vì thế, nó rủ Quỳnh Chi cùng đi tìm vì có lẽ nhỏ sẽ biết chỗ để tìm. Trước tiên cả hai trở lại nhà nó – ngôi biệt thự đã gắn liền với tuổi thơ của nó suốt 19 năm. Giờ đây mặc dù nó đã biến thành đồng đồ nát, tro tàn nhưng đối với nó căn nhà ấy vẫn luôn là nhà của nó, kí ức đau thương chọt ủa về như vừa mới xảy ra ngày hôm qua. Mọi thứ đã ăn sâu vào tiềm thức của nó, mặc dù đã chìm vào quá khứ nhưng vẫn dấy lên nỗi đau đớn tận cùng trong lòng nó.

Khi vào trong, bên trong hiện trường vẫn y nguyên như vậy không chút thay đổi. Nó bắn ánh mắt một lượt quanh căn phòng, hình ảnh ngọn lửa ấy lại hiện lên dày vò cõi lòng nó. Hôm ấy, không biết tại sao chiếc tủ quần áo trong phòng nó lại đổ ập xuống đúng lúc nó cùng cha đang ở trong. Vì cứu nó, ông đã dùng mình làm lá chắn, bảo vệ nó tránh khỏi cái tủ. Đi đến bên cái tủ, bàn tay lướt nhẹ qua rồi chạm vào các đồ vật khác trong phòng, cảm nhận cái cảm giác thân quen truyền vào lòng bàn tay. Nó ứa nước mắt, nỗi đau trong lòng trào dâng mãnh liệt làm co rút trái tim nó. Quỳnh Chi thấy vậy liền đến bên, vỗ vỗ vai an ủi. Bỗng nhiên một thanh gỗ rơi xuống, nó vội xô Quỳnh Chi cùng nhỏ lăn qua một bên và thoát nạn. Một phen hú hồn vừa nãy đã khiến nó ý thức được nguy cơ trong căn biệt thự này, có lẽ một lúc nào đó nó sẽ bị thu hồi và cải tạo. Thanh gỗ rơi xuống ngay bên cạnh hai đứa, cũng may là không vào người. Nó ngồi sụp xuống bên thanh gỗ, lấy tay lau mồ hôi đang chảy dài trên trán.

“Quỳnh Chi, tao nhớ ra rồi! Tao nhớ ra rồi!” Nó reo lên. Chi tưởng nó nhớ được nơi nó đã đánh rơi chiếc vòng, vội sáp lại gần, hỏi “Ồ đâu?”

“Cái gì ở đâu? Tao là nhớ lại nguyên nhân mà tao bị mất trí nhớ rồi. Hôm ấy tao nhớ cũng có một thanh gỗ rơi xuống đập trúng đầu tao nè!” Nó kể. Quỳnh Chi hỏi tiếp “Vậy tại sao mày có thể nhớ được các sự việc xảy ra gần đây?”

“Tao cũng không biết nhưng tao nhớ có lần tao rình nghe bác sĩ thì thầm to nhỏ với nhau rằng việc tao có thể bị mất trí nhớ tạm thời, hơn nữa là mất một nửa trí nhớ nên có thể không nhớ ra được về chuyện của quá khứ, chỉ có ấn tượng với chuyện xảy ra gần nhất thôi. Mày không nhớ lúc chúng ta gặp lại nhau tao còn hỏi ‘bạn là ai?’ hay sao?”

“Vậy thì chắc chiếc vòng chi loanh quanh đâu đây thôi.” Quỳnh Chi nói một câu chả ăn nhập gì với cái đề tài họ nói nãy giờ, rồi nhỏ loanh quanh tìm kiếm. Nó không hiểu cho lắm nhưng vẫn quay ra tìm cùng nhỏ, dù gì vật đó là của nó, nó không thể thờ ơ thể được. Hơn nữa vật đó còn là kỉ vật quan

trọng mà chàng trai nó yêu để lại.

“Chiếc vòng đó có hình dạng gì?” Nó hỏi. Chi đáp “Là một sợi dây chuyền vàng có hình trái tim, bên trong hình trái tim đó là hình ảnh của mày với anh ấy.”

Sau một hồi tìm kiếm mệt bờ hơi tai, đầu bù tóc rối, mặt mày lem luốc mà không có kết quả, cuối cùng hai đứa cũng phải bỏ cuộc. Ngồi tựa vào nhau thờ phỉ phò mà nó ảo não. Nó chỉ lo vật ấy không ở trong đây mà có lẽ vật đó đã bị nó đánh mất rồi. Nhưng sự kì diệu đã xảy ra ngay sau đó bởi nắng buổi trưa chiếu xuống căn phòng đồ nát đã thành công làm nổi lên một vật lấp lánh khiến nó chói mắt. Nó lôm côm bò đến gần, nhặt lên và sau đó reo lên một cách vui mừng:

“Là sợi dây chuyền này phải không?” Quỳnh Chi nghe vậy cũng bò đến bên nó, nhìn sợi dây chuyền rồi tiếp tục reo lên “Đúng là nó rồi!” Trên sợi dây chuyền đúng là có một hình trái tim, chắc trong đó sẽ có ảnh. Nó đang phân vân xem mình có nên mở ra hay không thì bỗng nhiên chuông điện thoại đã cắt đứt hành động của nó. Nó mở ra, là một số lạ nhưng nó vẫn ấn nút nghe. Trong điện thoại, hân rống lên:

“Cô chết ở đâu rồi? Có biết mấy giờ rồi không?”

“Tôi biết mấy giờ, không cần anh phải nhắc. Anh gọi cho tôi có chuyện gì không? Nếu không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây.” Nó gào lại rồi mắng xa xả vào trong điện thoại, sau đó chưa kịp để hân nói đã cúp máy cái rụp. Nó biết nó là vợ hân nhưng chính vì là vợ hân nên từ bây giờ hân không có quyền quản lí nó, nó đi đâu, với ai và làm gì đều sẽ không quan hệ gì tới hân.

“Hân gọi hả? Sao mày không đề cho hân nói?” Chi thắc mắc. Nhỏ thực sự lo lắng không biết rằng người chồng hiện tại của nó là kẻ như thế nào, có phải là một kẻ vũ phu hay ghen không nữa. Nhưng nếu đúng như thế thì hành động vừa nãy của nó phải chăng đã chọc giận hân, chỉ sợ phen này trở về nó không thoát nạn được.

“Không sao, về thôi!” Nói rồi nó đưa chiếc vòng cổ cho Chi, nhắc nhở “Cầm đi, tao sợ hân thấy lại sinh chuyện.”

Cả hai vừa ra đến ngoài cổng thì một chiếc moto Audi 14X đồng thời chạy đến, người đang thông dong lái xe chính là Vương Khang. Hân lái đến gần tụi nó, thân nhiên quét mắt qua nó một lượt, rồi ném cho nó chiếc mũ bảo hiểm, nói:

“Lên xe!” Nó lưỡng lự một hồi, quay ra nhìn Quỳnh Chi. Nhỏ biết vậy hiểu ý, vội khoát tay, nói “Không sao, lát tao tự đón xe về.”

Lúc này nó mới yên tâm leo lên xe hân, quay ra vẫy vẫy tay tạm biệt Quỳnh Chi, sau đó theo hân cùng rời khỏi đó. Khi hai người đang đi trên đường, nó bỗng hỏi:

“Nè, làm sao mà anh tìm được tôi vậy?”

“Muốn biết cô ở đâu đối với tôi khó lắm hay sao?” Hân hỏi lại. Điện thoại của hân có gắn máy định vị GPS, muốn biết nó ở đâu, chỉ cần tìm địa chỉ là ra.

“Vậy tại sao anh phải tới đón tôi? Tôi có chân, tôi có thể tự về được.” Nó bực mình, đi chơi với bạn bè một lát cũng chẳng được yên ổn

“Chờ khi cô về tới nơi thì cũng đã muộn rồi.”

“Ở nhà có chuyện gì hay sao mà lại bắt tôi về gấp như vậy?” Phải biết bây giờ mới có 10 giờ trưa nha.

“Cô dâu của tôi à, cô là thực sự không biết hay cố tình vậy. Quy định nhà họ Vương, khi con dâu mới về nhà chồng, sau đêm tân hôn phải đến chào hỏi gia đình nhà chồng. Hôm nay vẫn theo quy định, người nhà chờ cô cũng lâu lắm rồi đấy. Con gái con đưa gì mà đi chơi đến ngay cả tục lệ mà còn không biết!” Nếu không phải vừa nãy nó không cho hân nói đã cúp máy thì có lẽ hân đã không mất công đi chuyển này, vừa mất công mà lại còn vừa cảm thấy bực bội nữa. Nó nghe hân cầu nhau cũng thấm nhũ [Rõ ràng chỉ có nhà họ Vương các người mới có nhiều tục lệ đến thế.]

Không biết làm sao mà hân đột nhiên tăng tốc, nó đang miên man suy nghĩ bỗng nhiên bị ngã ngửa ra đằng sau suýt thì bay người, theo quán tính nó ôm chặt lấy eo hân. Hân lái rất nhanh, hết lạng lách rồi lại đánh võng, lượn lẹo trên đường lớn khiến cho đoạn đường đó xảy ra ách tắc. Rất nhiều tiếng chửi rủa thô tục được vang ra nhưng hân đều không thèm để ý, cứ phóng vèo vèo trên đường. Cảnh sát giao thông cũng chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn hân lao như điên trên đường quốc lộ mà không dám nhúng tay vào. Lái nhanh như thế, hơn nữa tâm trạng lại bực bội nên hân không để ý tới vòng tay kia, bỏ lỡ cơ hội tốt phát triển tình cảm.

Nó ôm hân, cảm nhận con tim mình đang rung động. Lưng hân rất rộng và ấm, làm cho nó có ý muốn dựa vào. Tuy nhiên ý nghĩ điên rồ này đã bị nó đánh tan ngay từ khi vừa mới xuất hiện trong đầu nó.

Bạn đang đọc truyện *Giá Như Người Anh Yêu Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đối Mặt Với Gia Đình Hắc

Hắc đưa nó trở lại nhà chính nhà họ Vương, nơi mà trước đây nó đã từng ở. Khi mà nó hiện diện trước căn biệt thự to lớn, trong lòng có chút khẩn trương mặc dù nó đã từng tiếp xúc với bọn họ. Trong nhà họ Vương ai ai cũng biết lão phu nhân là bà của Hắc đứng đầu, ba mẹ Hắc là trưởng nhưng hiện vẫn đang công tác tại nước ngoài, chính xác là vẫn đang ở bên . Ngoài ra, trong họ hàng còn có hai chú và một cô. Cô út hiện tại đang sinh sống cùng chồng ở bên Mĩ, còn lại cũng chỉ có hai chú kia. Nó cũng không biết tính tình hai chú kia thế nào, chỉ là nó không thể nào chịu đựng được cái tính tình chanh chua, đánh đá của hai thím – vợ của hai chú ấy. Nó bắt giác nuốt nước bọt, hai bàn tay nắm chặt. Bỗng nhiên bàn tay to lớn của Hắc luồn vào tay nó, Hắc nói:

“Đừng sợ, vào thôi!”

Hắc lên giọng an ủi nó mà không biết bản thân mình hành động như thế có bao nhiêu phản đáng sợ. Nó giật thót mình, từ khi nào ác ma biết dịu dàng vậy? Nhận ra hành động điên rồ của mình cũng khiến Hắc giật mình, chỉ vì ánh mắt đáng thương của nó mà lại khiến Hắc lấy ra lòng thương hại. Vợ vàng ho một tiếng chấn chỉnh lại tinh thần, Hắc ghé vào tai nó nói nhỏ:

“Đóng kịch cùng tôi.” Một câu nói của Hắc khiến nó điếng người. Không phải là nó nghe không hiểu mà điều làm nó ngỡ ngàng chính là màn kịch mà Hắc vừa nói kia. Hắc muốn nó cùng Hắc đóng màn kịch ‘vợ chồng hạnh phúc’ trước mặt mọi người đây mà. Khi nó còn chưa kịp tiêu hóa hết dụng ý trong lời của Hắc thì Hắc đã khoác eo nó kéo vào.

Khi chiếc cửa lớn vừa mở ra, hai người vội về mặt cực kì hạnh phúc bước vào khiến cả dòng họ ai ai cũng bất ngờ. Họ không thể ngờ rằng người một mực phản đối cuộc hôn nhân, hơn nữa còn quyết liệt nói nếu không hủy sẽ bỏ nhà ra đi bây giờ lại đang rất hạnh phúc cùng cô gái trước mặt, thật đúng là nói một đằng nghĩ một nẻo. Bọn họ thấy cô gái kia (nó) đúng thật là chẳng đơn giản, chỉ sau đêm tân hôn đã có thể kéo được trái tim của người đàn ông. Có lẽ người bất ngờ nhất chính là lão bà bà kia, ngay từ đầu bà ta đã không thích nó, khi nó trở thành cháu dâu thì lại càng ghét nó hơn, bây giờ trông hai đứa hạnh phúc như thế lại phần nộ vô cùng. Hắc là đứa cháu trai mà bà yêu quý, cưng chiều nhất, có khi còn được cưng chiều hơn cả Vương Khải, vậy mà bây giờ lại bị cướp đi một cách trắng trợn như vậy. Thật đúng là muốn làm bà già này tức chết! Lúc nghe thấy cháu trai mình phản đối cuộc hôn nhân này thì bà ta rất vui mừng thầm nghĩ, chỉ qua một năm nữa là có thể thoải mái tổng cổ nó ra khỏi nhà họ Vương, ai mà ngờ sự tình lại thành ra như thế này.

Lúc nó vào thấy mọi người ai ai cũng ngỡ ngàng, trong lòng nó thậm chí cười lạnh. Họ kinh ngạc cũng phải thôi. Lúc trước Hắc phản đối ghê gớm như thế nào mọi người đều hiểu rõ, không chỉ hiểu rõ mà còn cực kì ủng hộ. Thế nhưng bọn họ cũng chẳng ngờ rằng, hai người-nó và Hắc chỉ là đang đóng kịch mà thôi. Một vở kịch vui tuy chẳng biết vở kịch đó có mục đích gì nhưng cũng khiến nó có chút thỏa mãn. Nó biết chứ, nó biết hết tất cả những bất mãn của bọn họ đối với nó, người trong nhà này đều không mong muốn nó được hạnh phúc. Vì sao chứ? Nó không tài nào hiểu nổi rốt cuộc nó đã đắc tội gì với bọn họ mà lại bị bọn họ coi thường như vậy?! Có lẽ là vì gia thế của nó. Nó quả thực muốn hét thật to rằng nó muốn thoát ra khỏi cái địa ngục này, nó không bao giờ thêm muốn bước vào cái gia đình họ Vương một chút nào. Thế nhưng nó không còn đường trở lại, có chi cũng chỉ có thể tiếp tục bước tiếp.

“Cháu chào bà, chào cô chú!” Nó lễ phép cúi đầu trước họ. Tuy trong lòng nó có hàng ngàn hàng vạn cái bất mãn nhưng dù sao bọn họ cũng là bề trên, tôn ti trật tự hay lễ nghĩa cơ bản nó cũng cần phải biết rõ. Tục ngữ có câu ‘Tránh voi chả xấu mặt nào’, nó cũng không ngu ngốc mà tự rước cái phiền phức to bự kia vào mình. Cho dù bọn họ có bất nhân thì ta cũng chẳng thể bất nghĩa khi ở trong cái hoàn cảnh này.

“Ái chà chà, cô nàng vịt bầu nào vừa mới hóa thành thiên nga đây ta?” Bà thím hai dùng cái thứ tiếng the thé của con vịt lên giọng mỉa mai nó.

Nó cúi thấp đầu, không thềm lên tiếng phản bác, dù sao ‘chó sủa ngoài tai không thềm nghe’ là được, nó tội gì phải cãi nhau với bà ta, chỉ tỏ nhục mặt nó. Nó cũng thấy tội cho chú hai. Chỉ vì bị cuộc đời đưa đẩy mà đi cưới phải một bà vợ chanh chua thế này (-_-). Đối với những loại người thế này thì không mặt dày không được. Tuy nhiên nó cũng có lòng tự trọng, hà cớ gì bọn họ cứ thích chà đạp lên lòng tự trọng của nó cơ chứ? Tự ý chà đạp lên lòng tự tôn của một con người, bọn họ thấy vui lắm hay sao? Đúng là những sở thích kì quái mà chỉ bọn nhà giàu mới có. Thấy nó bộ dạng nhún nhúc chịu đựng Hắc cũng thấy đáng thương, bèn tiến đến kéo ghế cho nó ngồi, giải nguy tình hình hiện tại.

Nó rụt rề ngồi xuống nhưng vẫn luôn trốn tránh ánh mắt như muốn giết người của lão bà bà. Hễ thấy cái ánh mắt đó của bà ta là nó lại không khỏi rung mình một cái. Đúng là cả cái nhà này ai ai cũng kì quái. Vợ chồng nó hạnh phúc thì liên quan gì đến bọn họ mà cứ làm như nó phạm tội tày trời không bằng. Nó biết mình ở vị trí nào, nó cũng thềm tranh giành những thứ không thuộc về nó, chờ khi kì hạn đến nó sẽ xách hành lí rời đi, tuyệt đối không lấy bất kì tài sản nào của nhà họ Vương bọn họ. Tuy nó là giai cấp vô sản đang đấu tranh nhưng ít ra cũng nên cho nó một chút hi vọng chứ, đảng này bọn họ như muốn tuyệt đường sống của nó vậy.

Ngồi ăn với bọn họ mà cứ như ngồi ăn với Diêm La Vương vậy. Không những phải chịu những lời qua tiếng lại cay nghiệt của bọn họ, hơn nữa còn phải cố bày ra bộ mặt tươi cười vờ như mình không sao. Lần đầu tiên trong đời nó thấy bán nự cười thật là không dễ. Nhưng nó còn có thể làm gì khác ngoài việc giả vờ để cố che đi sự yếu đuối. Không biết có thể giả vờ được đến bao giờ, thật sự có thể cố đến kì hạn hay không, chính nó cũng chẳng thể lường trước được gì, chỉ là nó không thể nuốt trôi mấy món ăn trước mắt. Lòng nó se thắt lại, nhức nhối như bị kim đâm vào, một cây kim rút không ra, chính là vì những lời nói si và cay nghiệt cực hạn của bọn họ, thử hỏi xem ai chịu cho nổi.

Trong lòng đấu tranh dữ dội và cố gắng đưa ra một quyết định thật chính xác khi mà nó có ý nghĩ muốn rời khỏi đây – rời khỏi cái địa ngục trần gian hành hạ nó sống không bằng chết này. Nơi này quá ngột ngạt, áp lực quá nặng nề khiến nó hít thở không thông, lòng tự trọng bị tổn thương sâu sắc. Cuối cùng nó cũng tìm được cho mình một đáp án chính xác: nó muốn rời khỏi đây ngay lập tức! Nghĩ là làm, nó buồm đưa xuống, định bụng đứng lên. Bỗng có một bàn tay kéo nó lại và ấn nó xuống ghế để ngăn cái hành động ngu ngốc của nó lúc này. Hắc giữ chặt tay nó, tay kia gấp một miếng thịt đưa lên miệng nó, dùng giọng nói sền sầm để khuyên can nó:

“Vợ yêu, ăn một miếng đi nào, người em gầy quá rồi, ôm không đủ ấm. Há miệng và nói ‘a’ đi nào!” Chờ khi nó mở miệng, Hắc liền nhét miếng thịt vào

rồi ghé sang bên tai nó nói nhỏ “Cô định bỏ cuộc lúc này sao? Chờ thêm một lúc nữa là tiệc tàn rồi. Cố mà ăn nhiều vào, tôi không muốn ôm một bộ xương khô đi ngủ đâu.”

Vì lời của hắn, nó cố nhẫn nhịn tiếp tục ngồi ăn, trong lòng không ngừng tự cổ vũ [Cố lên, mày làm được mà. Mày còn phải tiếp tục chiến đấu dài lâu, phải cố nhịn!] Tuy trong lòng tự nhủ là thế nhưng bọn họ vẫn không để nó yên khi mà cứ tiếp tục si nhục nó, cứ thế đánh thẳng vào lòng tự tôn cao ngút trời của nó. Cho dù đã cố gắng nhẫn nhịn rồi nhưng chỉ tại bọn họ quá là quá đáng khiến nó đang ăn bỗng đứng phắt dậy, rời đi, trước khi đi cũng không quên xin phép. Nó rời đi khi tiệc đã gần tan, điều này khiến cho nhà họ Vương có chút gì đó hài lòng. Nếu nó mà cứ như vậy thì không sợ sẽ không ép được nó đi.

Nó ôm mặt chạy vào nhà vệ sinh, đứng trong đó khóc tức tưởi. Cho dù nó yếu đuối nó cũng sẽ không cho phép ai được nhìn thấy hình dáng nó lúc này, nó thả làm một con hề giả vui giả tốt trước mặt bọn họ còn hơn để bọn họ thấy nó yếu đuối rồi tiếp tục làm tổn thương tới nó. Hắn thấy nó chạy đi, trong lòng không hiểu sao cảm thấy khẩn trương vô cùng. Nhìn về mặt tổn thương của nó lúc này, chắc là lại trốn vào đâu đó khóc lóc rồi. Đột nhiên hắn muốn đuổi theo nó, liền đứng phắt dậy định chạy đi, lại bị lão bà bà gọi giật lại:

“Khang, cháu ở yên đó cho ta, mặc kệ nó.”

“Trước là do mấy người một mực bắt cháu cưới cô ta, bây giờ các người lại một mực không cho cháu đuổi theo vợ mình, bà có thấy mình quá vô lí hay không? Còn các thím nữa, các thím có thể bớt mồm đi được không? Làm xấu mặt vợ cháu chính là bôi nhọ cháu đấy.” Hắn lạnh lùng nói, xong liền đuổi theo nó mặc kệ những ánh mắt khó chịu của dòng họ. Người tức giận nhất chính là lão bà bà kia, bởi vì chính bà ta là người đã ép hắn cưới nó nhưng lại không thỏa lòng cho cuộc hôn nhân này. Lúc trước một mực ép hắn cưới nó là vì bà ta biết hắn không thích nó nên khi cưới nó về sớm muộn gì cũng sẽ chia tay. Ai mà ngờ đâu được, tân nương chỉ sau đêm tân hôn đã có thể cướp đi trái tim người đàn ông lạnh lùng đó, nó quả là một cô gái chẳng đơn giản.

Nó ôm mặt khóc nức nở trong nhà vệ sinh mà đâu hay biết hắn đã ở đây từ bao giờ. Hắn nhìn nó, trong lòng có chút thương xót nhưng ngay sau đó hắn lại lấy một lí do hết sức buồn cười để lấp liếm cho lòng thương hại của mình: hắn chỉ muốn trả thù lão bà bà nên mới đóng màn kịch thế này.

“Động một tí là mau nước mắt, không phải hồi sáng cô mới tuyên bố với tôi là muốn chống đối lại tôi sao? Đây là cách mà cô muốn sử dụng sao? Nói cho cô biết, nó không có tác dụng đâu.” Lời nói mà hắn nói ra hoàn toàn là những lời chế nhạo. Nghe thấy giọng hắn, nó liền ngước khuôn mặt đầm đìa nước mắt lên nhìn. Phải biết là lúc này nó không muốn nghe thêm điều gì, gặp bất kì ai hay có thêm ai tại nơi này. Nó muốn ở một mình để thoải mái suy nghĩ về mớ hỗn độn mà nó không thể nào lí giải được. Nó ghét những ai đi phá đám cảm xúc của nó, đặc biệt là lúc nó đang ‘tự kỉ’.

Khi nó ngước lên, hắn bỗng giật mình. Khuôn mặt nó giờ khắc này tràn đầy u uất, đôi mắt to ngập nước trừng lớn, trợn lên, lông mày chau lại trông rất dữ tợn. Trông nó lúc này giống như là muốn xông đến xé xác, ăn tươi nuốt sống hắn vậy. Thấy hắn vẫn đứng như trời trồng ở đó mà không có chút ý định nào rời đi, nó lấy tay quệt đi những giọt nước mắt mặn chát nơi khóe mi, đứng phắt dậy, nói:

“Tôi không muốn khóc trước mặt anh, đây cũng không phải là cách tôi chống đối lại anh. Thế nên nếu anh muốn chế nhạo thì cứ việc, tuy nhiên tôi không rảnh để nghe anh nói đâu.” Nó đứng lên, lướt qua hắn, bước về phía trước, còn hắn theo sau. Trước khi đến phòng ăn, hắn kéo tay nó lại. Nó quay lại nhìn hắn với ánh mắt khó hiểu. Hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt còn vương trên đôi mắt nó, rồi luồn bàn tay mình vào bàn tay nó, nắm chặt. Nhìn hành động của hắn, nó bất giác cảm thấy ấm áp, trái tim bỗng lệch một nhịp.

Hắn kéo nó qua phòng ăn đến phòng khách rồi ra cổng đứng lúc gặp Vương Khải đang lái con Lamborghini vào trong. Khải thấy nó cùng hắn vừa ra ngoài, giơ cái khuôn mặt tươi cười như khi đột lên, chào hỏi:

“Mèo Nhỏ (gọi Nguyệt Lam), anh cả, hai người về sớm vậy, em còn chưa kịp nhập tiệc mà.”

“Cậu nhập tiệc của cậu, anh về đây.” Hắn trả lời ngắn gọn rồi kéo nó lên xe. Nó không nói gì, chỉ gật đầu với Khải rồi theo hắn lên xe, chiếc xe khởi động và phóng vụt đi.

Nhìn theo bóng dáng hai người cùng con xe biến mất sau ngã rẽ, Khải chỉ biết lắc đầu than ngắn thở dài. Cậu cũng biết hắn không thương yêu gì nó, có chi cưới nó về cũng là vì bị ép mà thôi. Rồi cuộc đời nó sẽ ra sao khi phải sống cùng một người chồng như vậy? Cậu cũng không biết nữa, cái gì đến sẽ đến thôi. Tình yêu có được kết quả hay không cũng không thể nói bằng lời được mà phải cần sự nỗ lực của cả hai người trong cuộc, nhất là cô gái Nguyệt Lam kia. Nhắc đến con gái, trên môi cậu bất giác nở một nụ cười quái dị, trong lòng thầm nghĩ [Cô gái kia, tôi nhất định sẽ bắt được em!] Có một cô gái đang lờ mờ đi trên đường, tâm trạng cực kì tồi tệ, bỗng nhiên cảm thấy rừng mình ớn lạnh. Cô lắc đầu bực bội rồi cô lẻ bước đi tiếp.

Ngồi trên xe, cả hai chỉ biết im lặng bởi bây giờ nói cũng chỉ là thừa thãi. Mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng, một mối suy tư trăn trở mà không tìm ra được đáp án. Hắn đang cố tìm ra câu trả lời cho hành động kì lạ của mình sáng nay. Khi hắn mới trở về từ quá bar và không thấy nó, không biết hắn đã điên cuồng thế nào. Hắn gọi điện cho nó, tuy nhiên lại bị nó nổi sùng lên ‘bật’ lại khiến hắn ức chế không thôi. Hắn đã quen với việc nó luôn ngoan ngoãn nghe lời mặc dù hắn có chèn ép nó.

Ngày trước khi nó vẫn ở trong nhà chính họ Vương, nó đã từng là người giúp việc riêng cho hắn. Kể từ sau khi nó xuất hiện trong cuộc sống của hắn thì cuộc sống đó đã bị xáo trộn rất nhiều. Phải nói nó là người đã làm thay đổi cuộc sống của hắn, thay đổi thói quen tật xấu của hắn. Hiếm có cô gái nào lại dám tức giận trước mặt hắn, hơn nữa còn cả gan dám ‘tặng’ hắn một bạt tai khi được hắn hôn. Chưa từng có cô gái nào dễ dàng làm hắn nổi điên như nó. Cũng chưa từng có cô gái nào đủ kiên nhẫn để hầu hạ hắn lâu đến thế. Có lẽ hắn đã quá coi thường nó và có lẽ chính những cái duy nhất đó đã làm cho ánh mắt của hắn đổ ý đến nó nhiều hơn. Nó khác xa những cô gái mà hắn từng chơi đùa. Mặc dù cũng không ghét nó như trong tưởng tượng nhưng hắn cũng không thích nó quản quá nhiều việc của mình, đến nỗi mà hắn phải cố phá phách nhiều hơn để xua đuổi nó. Hơn nữa hắn còn làm một việc ấu trĩ mà hắn chẳng thể nào tưởng tượng được, đó là bôi lông tìm vết. Bởi muốn tìm ra lỗi lầm của nó, hắn đã đổ ý đến từng hành động, lời nói, việc làm và hình ảnh nó đã khắc sâu vào tâm trí hắn lúc nào không hay, thậm trí nó có hóa thành tro hắn cũng có thể nhận ra được.

Trong thời gian đó, hắn đã giao cho nó rất nhiều công việc nặng nhọc. Ngoài ra hắn còn ra quy định nếu hắn chưa về thì không được ăn cơm trước. Nhiều lúc tới tận 12 giờ đêm hắn mới trở về, phát hiện nó đã gục từ bao giờ, hơn nữa người không còn chút sức lực. Hắn biết nó đã chịu cực khổ suốt cả một ngày, lại không ngờ nó chấp hành quy định hắn đưa ra một cách nghiêm túc như vậy. Trong lòng cũng cảm thấy áy náy nhưng hắn cũng chỉ muốn cho nó biết khó mà lui thôi. Ai ngờ được khó khăn cũng chẳng làm mòn được quyết tâm của nó, nó vẫn cứ làm việc hắn giao, nó vẫn cứ chờ cơm hắn đến muộn mà không một lời oán than nào. Nhiều lúc hắn tự hỏi người con gái trông yếu đuối ấy lấy được sức mạnh từ đâu để mà kiên cường đến như vậy. Nhiều lúc trông nó phải gồng mình lên chịu đựng mà không một chút oán than, phàn nàn hay trách móc, hắn cảm thấy tự trách thay. Và rồi nó trở thành vợ hắn một cách ngẫu nhiên. Trong lòng hắn mặc dù chưa quên được người con gái năm nào nhưng hắn cũng không ghét nó như hắn tưởng. Hắn tự hỏi mình liệu có khi nào hắn thích nó(?) Thế nhưng điều đó đã bị hắn gạt đi bởi vì hắn vẫn một lòng nhớ nhưng người yêu cũ của mình. Hắn không thể nào vứt bỏ được cô gái đã ở trong tim mình suốt bao lâu nay.

Con người ta vẫn cứ thích hoài niệm quá khứ và tìm kiếm những thứ đã mất, chờ đến khi thứ mình đang có lại mất đi như chính khi mình mất đi vật trước, đến lúc ấy sẽ biết đồ vật nào tốt hơn. Thế nhưng hắn vẫn không hiểu được mà chỉ suốt ngày chìm đắm trong hồi ức đẹp của quá khứ, để lại sau lưng một trái tim đang rỉ máu lúc nào không hay. Còn nó cũng đang suy tư về con người mà Quỳnh Chi nhắc kia, cái con người bao lâu nay tưởng chừng quên được lại luôn tồn tại trong tim nó và có khi thật sự đã tồn tại trong quá khứ ở một phút giây ngắn ngủi nào đó thôi. Cảm giác về anh trong giấc mơ nó chân thật đến mức nó tưởng như là ảo giác của bản thân. Nó chưa từng mơ ước về tình yêu sau khi ba mẹ qua đời mà nó chỉ cố gắng làm tốt công việc của mình trong nhà họ Vương để trả ơn họ đã cứu mạng nó lúc nó khó khăn nhất. Thế nhưng từ khi biết trong cuộc sống của mình còn có người yêu mình hơn chính bản thân họ thì trong lòng nó bỗng cảm thấy có chút vui mừng. Tuy nhiên nó cũng rất sợ người con trai ấy sẽ thất vọng vì nó đã thất hứa với anh.

Bạn đang đọc truyện *Giá Như Người Anh Yêu Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cảm Thấy Âm Lòng

Hắn dừng xe trước cổng biệt thự, thả nó xuống rồi phóng vụt đi. Hắn đi nó cũng không hỏi, nó quá rõ hắn rồi, chắc bây giờ lại đến quán bar nhậu nhẹt cùng với đám bạn hư hỏng. Nó lết tấm thân rã rời lên phòng, thả mình trên chiếc giường tân hôn êm ái và do mệt mỏi quá nên chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Lúc đồng hồ điểm 6 giờ tối, nó vội bật dậy, vurun vai một cái chuẩn bị đi làm cơm tối. Đó đã trở thành một thói quen ăn sâu vào trong tiềm thức của nó, một thói quen khó bỏ. Nhớ lại mấy lời bà cô đó nói, tâm trạng nó đã không còn kích động như lúc ban đầu nữa, tự an ủi mình rằng đó chỉ là tiếng ‘chó’ sủa ngoài tai, nghe không hiểu là được, tội chi phải tốn nước mắt cho những kẻ vô tâm như vậy chứ.

Nó làm vài ba món ăn đơn giản rồi bày lên mâm, sau đó ngồi đó đợi, nó đang đợi hắn về ăn cơm. Nó thực sự cũng muốn ăn trước lắm nhưng không có hắn dường như nó ăn không vào. Đây cũng là một thói quen khó bỏ. Thói quen đó đã được hình thành từ khi làm người giúp việc của hắn. Mặc dù bây giờ nó không còn là người giúp việc của hắn nữa nhưng nó vẫn cứ chờ. Và cũng bởi vì cái thói quen ấy mà đôi lúc chờ đến mức cơm ăn cũng không đủ ba bữa, còn suy t là đến xui, phải đưa đi cấp cứu cơ.

Đồng hồ tích tắc một lúc đã điểm 12 giờ đêm, thế có nghĩa là nó đã chờ hắn suốt 6 tiếng đồng hồ, bụng nó đói meo, này giờ biểu tình dữ dội. Trong nhà điện vẫn bật sáng trưng và do chờ lâu quá nó đã lịm đi từ lúc nào. Ngày trước nó chưa từng nghĩ mình sẽ đủ kiên nhẫn để chờ một người lâu đến như thế, ai dè mọi chuyện đều thay đổi từ khi nó gặp hắn hay nói đúng hơn là từ khi nó trở thành người giúp việc cho hắn. Ban đêm thành phố luôn rất tĩnh mịch, yên tĩnh, mọi người đều đã chìm sâu vào giấc mơ đẹp. Thế nhưng có một nơi vẫn còn rất náo nhiệt, nhộn nhịp, đó là trong quán bar.

Quán bar Vân Thiên:

Ánh đèn sắc sỡ đủ loại sắc màu cứ lập lòe liên tục, tiếng nhạc sập sinh đình tai nhức óc của mấy chàng đánh DJ cứ thế vang lên kích thích thính giác đến não bộ của con người như cổ vũ cho hành động điên loạn mà cuồng nhiệt của bọn họ. Trên một chiếc cột ở giữa căn phòng, thân ảnh sexy của mấy cô gái vũ công múa thoát y liên tục uốn lượn hòa mình vào khung cảnh đông vui, nhộn nhịp của chốn ăn chơi. Hình ảnh của họ rất hại mắt và khiến cho những vị đại gia bên dưới liên tục ‘nhỏ dãi’ thêm thường bởi thân hình nóng bỏng của mình. Họ như những con rắn cứ thế quấn lấy chiếc cột một cách cực kì điêu luyện và khiến không ít kẻ say mê. Trong đó hàng ngàn người cứ chen chúc nhau và điên cuồng lắc lư. Chỉ riêng một góc khuất nào đó, hình ảnh quen thuộc của một chàng trai đang lặng lẽ uống rượu trông thật lẻ loi.

“Này Khang, sao hôm qua mới cưới vợ mà hôm nay đã chạy đến bar uống rượu thế? Chẳng lẽ có chuyện gì sao? Hay là mày... ‘không được’?” Chợt có một người tiến tới vỗ vai hắn mà trêu ghẹo, hắn cũng chẳng lạ gì bởi kẻ đó là Quân – bạn thân của hắn.

“Đừng nhắc đến cô ta với tao, nhắc là lại thấy phiền.” Hắn đáp rồi nâng ly rượu lên nốc cạn. Hắn không hiểu hôm nay mình bị làm sao nữa khi mà cứ nhắc đến nó là lại cảm thấy tâm phiền tình loạn.

“Không nhắc đến cô ta, vậy để tao tìm mấy em chân dài đến cho mày giải sầu nha!” Quân dụ dỗ. Hắn không đáp, chỉ chăm chú vào li rượu, cũng chẳng phản đối, Quân coi như hắn đồng ý, bèn gọi mấy em phục vụ nóng bỏng đến cho hắn. Thế nhưng khi có gái xinh ở bên, hắn còn cảm thấy phiền hơn gấp bội, tâm trạng hắn lúc này cực kì tồi tệ. Vì vậy mà hắn không thêm đêm xia gì đến mấy à đang làm trò dụ dỗ hắn. Bực mình đập tay xuống bàn đuổi hết đi, hắn tiếp tục nốc rượu một cách điên cuồng.

Đột nhiên có một bàn tay trắng nõn nà, ngón tay thon dài mềm mại nhẹ đặt lên vai hắn, kéo tay hắn. Hắn ngược lên, một khuôn mặt xinh đẹp đập ngay

vào mắt. Giương mặt đó là của Tường Vy – một gương mặt rất chi là giả tạo. Tường Vy ngày trước từng là bạn thân của nó, được nó xem như chị em mà đối xử tốt, ai mà biết khi gia đình nó gặp khó khăn lại chẳng thấy mặt mũi của cô ta đâu. Ngay cả gia đình cô ta cũng ngoảnh mặt làm ngơ. Còn nó thì cũng chỉ có thể trở thành một con ngốc vẩn đần tin tưởng cô ta đến tận bây giờ. Tường Vy nhẹ nhếch đôi môi mỏng, nở ra một nụ cười giống như đóa hoa rực rỡ trong gió. Nụ cười này không biết cô ta dùng biết bao nhiêu lần để dụ dỗ đàn ông và quả thực nó rất hiệu quả, ả dịu dàng nói:

“Đêm nay có hứng thú với em hay không?” Cô ta như một con đ*** mở lời dụ dỗ. Nên biết đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, đối mặt với một cô gái xinh đẹp nóng bỏng trước mặt thế này làm sao có thể kháng cự đây? ả rất tin vào thân hình của mình, cũng rất tự tin vào chế độ phục vụ của mình. Cô ta là một cô gái luôn được đàn ông để ý đến và đã qua tay không biết bao nhiêu người đàn ông, chỉ là khi chơi với nó, ả vẫn giả vờ mình là một con người trong trắng, thanh khiết. ả biết nó rất khinh thường những cô gái làng chơi và thực chất chơi với nó là ả muốn lợi dụng nó để tiếp cận những chàng hotboy đại gia có quan hệ với nhà nó.

Hôm nay cũng như mọi khi, ả đến đây chơi và bắt gặp hần đang uống rượu. Thấy hần ất hần là một đại thiếu gia ăn chơi. Hơn nữa trông hần cũng rất ‘ngon miệng’ nên ả mới quyết định tiếp cận. Nhìn hần, ả cảm thấy có cái gì đó quen thuộc không nói lên lời, hình như là đã thấy qua ở đâu. ả cố gắng lục lại trí nhớ hạn hẹp của mình và cuối cùng cũng phát hiện một sự thật đáng kinh ngạc: người đàn ông trước mặt ả đây là chồng của bạn thân Nguyệt Lam và bọn họ mới chỉ kết hôn hôm qua. Đây là một sự trùng hợp thú vị bởi ả rất muốn chiếm được người đàn ông này. Ai mà không biết anh ta là thiếu gia ăn chơi có tiếng, sở hữu gia tài khổng lồ trong nhà họ Vương chứ. Chỉ cần trở thành vợ, ả không, nhân tình của anh ta thôi thì cũng đã có tiền xài không hết rồi.

ả chớp chớp đôi mắt ra vẻ ngây thơ mong có thể hút hồn người đối diện, thế nhưng ả có vẻ đã chọn nhầm người rồi khi người đàn ông trước mặt này đây không có mắt đối với những cô gái giả nai như ả. Hần không thèm để ý đến ả mà còn hất tay ả ra, tiếp tục uống rượu và chìm trong suy nghĩ miên man của bản thân. Hần không có hứng thú với mấy cô nàng ngực bự não ngắn như ả, hơn nữa còn cảm thấy ả thật phiền toái và ngứa mắt. Hần không phải kẻ đối bụng ăn quàng, càng không phải kẻ dễ dàng bị dụ dỗ. Nhìn cái món hàng béo bở trước mặt này, trông thì ngon đấy nhưng chắc gì đã là đồ sạch, có khi còn qua tay nhiều người rồi. Hần không thích dùng lại đồ người khác đã dùng qua. Hần vẫn cứ uống rượu và trở lời cô ả bằng một câu ngắn gọn và súc tích:

“Không có hứng!” Câu trả lời vừa được tuôn ra, lập tức mặt cô ta xám ngoét lại, đen như đất nồi. Thế nhưng khi bị từ chối, cô ta vẫn không chịu bỏ cuộc, cô ta-muốn-người-dàn-ông-này.

“Vậy anh có hứng thú với vợ của anh chứ?” Cô ta ngồi xuống đối diện hần, chân vắt lên, ánh mắt nhìn hần có chút say mê. Người đàn ông trước mặt này quả thực rất anh tuấn, rất đẹp trai, đồ tốt như thế này, chỉ có người ngu mới không cần. Cô ta cảm thấy rất căm hận, rất ghen tức khi nó được sở hữu người đàn ông này. Nó là một đứa con gái tốt số, trời sinh không đẹp nhưng rất ưa nhìn, vì thế nó luôn là mục tiêu được mọi người chú ý đến. Và ả, từ khi trở thành bạn thân của nó đến nay luôn bị lép vế. Mọi người đều dồn hết ánh mắt lên người nó mà không thèm ngó ngang gì đến ả khiến ả ghen tức vô cùng. Cũng vì thế, khi nghe tin gia đình nó gặp tai biến, ả lập tức trốn biệt tăm biệt tích và không thèm ngó ngang gì đến nó nữa.

“Cô có ý gì?” Hần lúc này mới có chút chú ý đến cô ta. Tuy hần rất không vui khi nghe ả nhắc đến nó nhưng dường như chỉ cần nhắc đến nó là sẽ kéo lại được sự chú ý của hần. Hần phát hiện ra cô gái này không hề đơn giản, hơn nữa còn đang ấp ủ một âm mưu to lớn nào đó.

“Tôi là bạn thân của cô ta. Tuy nhiên bây giờ giữa tôi với cô ấy không còn quan hệ gì cả. Nhưng tôi biết rất nhiều bí mật của ả ta đấy. Anh có hứng thú không?”

“Một người mà ngay cả chồng của bạn thân muốn cướp, cô nghĩ tôi tin cô được sao?” Hần nâng khuôn mặt trơ trẽn của ả lên, nhếch miệng mỉa mai

“Tôi không cần anh phải tin tôi. Nhưng anh sẽ phải hối hận đó. Khi nào anh thấy hối hận, hãy gọi cho tôi. Đây là danh thiếp của tôi.” ả mở ví ra lấy danh thiếp để lên bàn sau đó thì rời đi, trả lại không gian yên tĩnh cho hần. ả rất có lòng tin đối với chuyện này. Dù sao cô bạn thân Nguyệt Lam gốc gác nhà kia của ả cũng chẳng bạn tâm đâu, bởi ả thường nghe nó kể về một người đàn ông nó yêu tha thiết trước kia. Nó còn thề nhát định sẽ đoạt được anh ta trở về. Thế nên, nó sẽ không lấy ai khác nếu như cái người đàn ông trong trái tim nó chưa trở về, trừ phi bị ép. Trong chuyện này có rất nhiều uẩn khúc khó nói hết được.

Hần cười khẩy một cái coi thường nhưng vẫn không quên cất tấm danh thiếp đi, có lẽ có một ngày nào đó ả ta sẽ là một con tốt trong bàn cờ của hần. Nhìn đồng hồ, 1 giờ kém 10 phút đêm, cũng đến lúc nên trở về nhà với cô vợ bé nhỏ kia rồi. Thế là hần rút ví ra tra tiền rồi tạm biệt Quán để trở về nhà. Hần ra xe, cầm chìa khóa vào ô rồi mở ga phóng vụt đi. Trong màn đêm đen tối và lạnh lẽo, trong ngôi nhà kia vẫn cứ sáng đèn mặc kệ chủ nhân của nó có ngủ say sưa như thế nào.

Nó không biết mình đã ngủ bao lâu rồi, nhưng cũng là vì tiếng động làm cho tỉnh giấc. Nó tỉnh ngủ thì đã phát hiện hần đang ngồi bên từ bao giờ. Hần không ngờ mình về muộn thế này mà vẫn có người chờ com. Lúc hần về, phát hiện cô vợ bé nhỏ của hần đang gục trên bàn mà say sưa đánh một giấc thật ngon lành. Hần tiến tới thì phát hiện trên bàn bày la liệt đồ ăn vẫn còn bốc hơi, có lẽ là vừa đun lại. Hần không nghĩ khi trở thành vợ hần rồi nó vẫn giữ cái quy tắc ấy. Cái quy tắc do hần định ra để làm khó nó khi cấm nó không được ăn com trước mà phải đợi hần về ăn. Nó là một cô bé rất biết nghe lời, mặc dù cả ngày làm việc mệt mỏi nhưng đến tối muộn khi hần về nhà vẫn thấy hình bóng nhỏ bé của nó ngồi đợi bên mâm com. Ngày trước, khi chưa quen biết nó, hần vẫn như vậy, đi chơi về muộn mà chẳng ai chờ com, hần chỉ đành đãi chiếc dạ dày của mình bằng mì gói – một loại thức ăn qua loa tạm bợ, sau đó ôm cái bụng vẫn đói meo lên giường đi ngủ.

Từ khi quen biết nó, cho dù hần có đi lâu đến thế nào thì hần biết ở nhà luôn có một người đợi hần về ăn com. Nhìn hình ảnh của nó yên lặng nằm trên bàn chờ hần, trong lòng hần bỗng cảm thấy có một tia ấm áp len lỏi. Nói gì đi chăng nữa, người có lỗi cũng chính là hần, hần biết nó vẫn chưa ăn gì nên lay nó dậy ăn cùng.

“Anh về rồi!” Nó mơ màng nói rồi dụi dụi hai mắt lơ mơ mệt mỏi của mình, ngáp vài cái.

“Cô ăn chưa, nếu chưa thì ăn cùng tôi đi.” Hần lấy bát đũa ra rồi xới com. Cả hai vừa ngồi ăn vừa nói chuyện.

“Lần sau cô không cần phải chờ tôi về ăn tối nữa, có lẽ tôi sẽ ăn ở bên ngoài.” Hân nhắc nhở. Nó vừa nhai vừa trả lời, vì đói quá nên ăn có chút nghẹn “Không cần đâu, lần sau tôi sẽ nấu cơm để sẵn đó, anh về đun lại là được. Ngày trước anh không phải chê cơm ngoài đường không đảm bảo vệ sinh nên anh không ăn sao?”

“Được!! Nhưng sao hôm nay cô vẫn chờ tôi về vậy?”

“Chỉ là thói quen thôi.” Nó đáp. Rồi cả hai lại yên lặng ăn cơm, không ai nói với ai câu nào. Họ cảm nhận hai trái tim dường như đang xích lại gần nhau hơn. Hân nhìn nó, cảm thấy ấm lòng, bất giác trên môi nở một nụ cười hạnh phúc mà chính hân không biết. Cả hai xử lí xong bữa ăn, nó thu dọn bát đĩa rồi chuẩn bị lên giường.

Hân cảm thấy mình hôm nay điên rồi khi chấp nhận để cho nó ôm hân, bây giờ là hân biến thành gối ôm của nó chứ không phải nó là gối ôm nữa. Hai người cứ ôm nhau ngủ mà không có chút tạp niệm nào về việc ‘động phòng’. Rồi cả hai dần dần chìm vào giấc ngủ hạnh phúc.

Ở một nơi nào đó xa thật xa, có một cô gái bất giác nở nụ cười thật tươi, lòng thầm nghĩ như [Anh, em sắp về rồi!]. Và cũng ở một nơi thật xa xôi, cũng có một chàng trai đang lặng lẽ ngồi bên khung cửa sổ ngắm mưa rơi, mỉm cười thật tươi, bất chợt nói [Hãy chờ anh!]

·Tường Vy: Trước kia là bạn thân của nó nhưng khi gia đình nó gặp tai nạn, cô ta trở mặt. Là một kẻ rất gian xảo, xấu bụng, hay ghen tị với nó. Thường hay bày mưu hãm hại nó.

Bạn đang đọc truyện *Giá Như Người Anh Yêu Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Sóng Gió Trong Hôn Nhân

Thời gian cứ thế thấm thoát trôi qua, cuộc sống của nó vẫn bình thường, cũng không còn cực khổ như trước nữa. Hân đã thuê vài người giúp việc cho nó nhưng lại đều bị nó đuổi đi, bởi lẽ cũng vì cái lý do ngỡ ngàng mà nó tự nghĩ ra: nó đã quen với việc ngày ngày làm việc rồi. Nó cũng bắt đầu nghĩ đến tương lai của mình. Nó đi tìm một công việc, rồi cuối cùng nó cũng quyết định làm ở trong một tòa soạn sách. Đó là công việc mà nó cực kì yêu thích. Sở dĩ cũng vì nó là người có tâm hồn thơ văn, thích viết lách, hơn hết là nó yêu nghề. Còn hân, dạo này nó thấy hân có vẻ bớt chơi bời đi nhiều, ngược lại hân còn đồng ý tiếp nhận làm ở công ty của gia đình thay cho cậu em Vương Khải.

Sau khi đi làm, nó có nhiều cơ hội tiếp xúc với bên ngoài nên truyện nó viết cũng hay hơn, được rất nhiều người đón đọc. Cuộc sống tưởng chỉ vậy thôi là cũng hạnh phúc rồi vậy mà đâu có ai ngờ, một hôm trời không nắng không mưa, Quỳnh Chi hẹn nó ra gặp mặt để thông báo:

“Này Nguyệt Lam, mấy tháng nay mày có hành động gì tiến triển với hân không? Mày có biết là tao vừa nhìn thấy hân ra ngoài cùng một con nhỏ trông rất lạ đó?” Quỳnh Chi kể lể. Hôm nay cô theo tấm danh thiếp được cái tên nào đó cố tình bỏ vào trong túi xách để tìm đến nơi, bởi hân đang giữ sợi dây chuyền mà nó đưa cho cô cầm hộ. (Hoi ki) Đến nơi địa chỉ - tòa nhà A công ty Vương Thị, nhỏ thấy hân chờ một con nhỏ nào đó trên chiếc Liberty đời mới. Nhỏ lo nó bị hân lừa gạt nên nhanh chóng gọi nó ra.

“Không phải vậy đâu! Dạo này tao thấy hân có vẻ ngoan ngoãn hơn rồi mà.” Đúng vậy, giờ đã ít đi sớm về khuya, cũng không thấy tin đồn gái gù, bỏ bịch bên ngoài xung quanh hân.

“Mày không thể tin những gì bề ngoài hân biểu hiện được. Mày phải đi theo dõi hân, sau đó vạch mặt ả, cướp lại chồng giống như mấy bà cô vĩ đại trên phim truyền hình đó.” Chi thao thao bất tuyệt một cách rất hồn nhiên trước mặt nó. Nó ngồi lắng nghe, miệng cũng chỉ cười cho có lệ.

“Nếu tao mà làm như thế thì tao đã mất chồng lâu rồi. Mày biết hân có yêu tao đâu, hai đứa lấy nhau cũng chỉ vì bị ép thôi. Nếu có thể lợi dụng chuyện này để li hôn không phải là cách giải quyết tốt cho cả hai sao?! Đờ lằng nhằng, rắc rối!” Nó đáp. Dù gì thì đối với hân, nó cũng chả là gì ngoài cái chức vợ trên danh nghĩa, nó có quyền gì mà ghen tuông cơ chứ?! Đối với nó mà nói, đây có lẽ là một chuyện tốt. Nếu nó li hôn với hân, nó cũng chả mất mát gì, có khi còn được thêm cái gì đó. Nó không hề mất mát điều gì, đến ngay cả tấm thân cũng được giữ trong sạch cho đến tận bây giờ. Hân hoàn toàn chỉ coi nó là gối ôm mà ôm nó mỗi tối, hơn nữa, nó luôn luôn cố gắng duy trì khoảng cách với hân. Có lẽ vì thế mà đến nay tình cảm giữa hân và nó cũng chỉ là một con số 0 tròn trịa, chẳng khác gì so với vạch xuất phát.

Đến nước này thì Chi cũng bó tay, đồ của mình mình không biết giữ thì trách ai được cơ chứ. Nhỏ muốn mặc kệ nó lắm nhưng không làm được. Dạo này cuộc sống của nó có vẻ thoải mái hơn thì phải, người béo tốt lên, tinh thần cũng không còn tệ như hồi trước nữa. Thấy nó như thế, nhỏ mới tạm ngừng không trách hân nữa, nhưng trong lòng vẫn quyết tâm trừng trị hân nếu hân dám làm tổn thương nó. Nó mà đau khổ một, nhỏ sẽ khiến hân đau khổ gấp trăm ngàn lần nó.

Hai đứa khó có dịp gặp nhau nên ngồi huyền thuyên rất lâu. Thời gian trôi qua, rồi cũng đến lúc nó phải trở về. Nó vội chào hỏi Quỳnh Chi rồi nhanh chóng hòa cùng dòng người nơi phố phường nhộn nhịp để về cái căn nhà lạnh lẽo không có tình người kia. Hôm nay hân cũng về rất sớm, không có chút biểu hiện gọi là chột dạ như lời Quỳnh Chi kể khiến nó yên tâm hơn hân. Cả hai lại bắt đầu sinh hoạt như thường ngày. Buổi tối, hân tắm xong, đột nhiên có tiếng chuông điện thoại reo, hân nghe xong là vội rời đi liền. Thấy hân đi nó cũng chẳng hỏi, bởi, sống với hân bao lâu nay nó đã quá hiểu hân rồi, chắc

là lại thằng bạn nào đó gọi đi nhậu khuya đây mà. Nó không phải kẻ lảm chuyện, cũng không phải cô vợ đánh đá hay quản lí chồng, hơn nữa hắn cũng không phải kẻ mà đáng để nó quan tâm. Hắn đi để lại nó một mình một giường rộng rãi, tuy nhiên thiếu đi hơi ấm của hắn khiến nó có chút không quen.

Nó hết lật qua trang này rồi lại lật lại trang khác của quyển truyện nhưng lại chẳng buồn ngủ chút nào, chán quá nên nó gọi cho Quỳnh Chi làm phiền cô nàng một chút cho đỡ buồn. Tiếng chuông rất nhanh chóng được thay bằng giọng nói bức bối của cô nàng:

- Tôi bức mình rồi đó nha, anh mà còn nháy máy tôi nữa là tôi khóa máy luôn đó.

“Mày sao vậy Chi?!! Là tao nè!!! Không biết anh nào mà ghê dữ vậy, 10 giờ đêm rồi đó nhoa!!!” Nó giờ giọng trêu đùa. Nó biết Quỳnh Chi là một cô gái được rất nhiều người theo đuổi nhưng làm cho cô nàng bức đến nước này thì đúng là hiếm, bởi không có chàng trai nào theo nàng ta nổi một ngày. Tính Quỳnh Chi mạnh mẽ như đàn ông, thích là thích, không thích thì biến. Lãng nhăng là bà cho xuống mồ luôn. Vì vậy, nếu có chàng nào mà chịu nổi cái tính ‘bà chằn’ của nhỏ, theo đuổi nhỏ đến tận bây giờ thì đúng là một người anh hùng nha.

- Là mày hả Lam?!! Tao xin lỗi, tao không để ý, tại vừa bị một thằng lưu manh ‘khùng bỏ’ máy. Nó cứ nháy máy tao hoài khiến tao tức quá mới gắt lên như vậy. Mày biết thằng cha ấy nói cái gì không? Hắn nói ‘anh đang giữ trong tay đồ của em, nếu không ngoan ngoãn nghe lời anh sẽ không trả nữa’. Mày thấy có điên không cơ chứ?” Quỳnh Chi tức tối chửi rủa rồi đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nhỏ thốt lên “Mày vẫn chưa cùng với chồng mày ân ái hạnh phúc hả? 10 giờ rồi đó!!!”

“Ông đi nhậu rồi. Nếu ông mà ở nhà thì tao làm sao có cơ hội gọi cho mày chứ!” Nó đáp rồi bỗng hỏi lại “Mày vừa nói thằng cha nào đó cầm đồ của mày, đồ gì mà quan trọng thế?”

Nó rất thắc mắc không hiểu đồ vật đó là thứ gì mà đáng giá để cho Quỳnh Chi có kiên nhẫn ngồi ‘hàn huyên’ cùng tên khủng bố máy nhỏ như vậy. Nhỏ là một tiểu thư giàu có, muốn thứ gì thì có thứ đó, không thích thì ném đi mua đồ mới, không biết vật đó phải có giá trị đến nhường nào để cho nhỏ phải bận tâm nhiều đến vậy. Phải công nhận cái kẻ giấu mặt kia thực sự rất là cao tay, có thể khiến một vị tiểu thư hay phung phí đồ như nhỏ lại phải bận tâm đến đồ dùng của mình. Nếu nó mà biết kẻ đó là ai nó sẽ bái hắn ta làm sư phụ luôn.

Nghe nó hỏi làm nhỏ bắt đầu cảm thấy lúng túng, việc bí mật mà nhỏ giấu bao lâu nay bị lộ tẩy rồi. Nhỏ định chờ sau khi tìm được và đòi lại đồ sẽ nói cho nó biết, ai ngờ chỉ vì một phút bức bối nhất thời mà suýt thì nói hết ra. Tuy nhiên nhỏ vẫn cố tìm cách nói dối:

- Không có gì đâu, chỉ là một đồ vật đối với tao còn quan trọng hơn cả mọi thứ thôi. Tao cũng không ngu gì mà nói cho mày biết, mày mà biết không chừng lại lòi ra uy hiếp tao. Chờ khi tao đòi được sẽ kể sau ha.” Nhỏ đáp. Phải biết đồ vật ấy giá trị đến nỗi nhỏ sẽ không tiếc bất kì giá nào để đòi lại. Đồ vật đó chính là chiếc vòng kỉ niệm của nó với mối tình đầu đầy ngang trái của nó, là thứ duy nhất có thể mang đến hạnh phúc cho nó. Phải biết nhờ có đồ vật ấy mới giúp nó tồn tại được đến ngày hôm nay, tuy bị mất đi thì nhớ nhưng nếu có một ngày nó nhớ ra, nó chắc chắn sẽ đến chỗ nhỏ để tìm.

Trước đây, từng có một người con trai yêu nó tha thiết, vì một lí do quan trọng nào đó bắt buộc phải ra đi, trước khi đi đã dặn nhỏ phải chăm sóc thật tốt cho nó, ai dè nhỏ cũng phải ra đi để mình nó lẻ loi. Không những vậy khi gia đình nó gặp nạn, nhỏ lại không có mặt để an ủi nó lấy một câu, cũng chẳng thể ở bên để giúp đỡ nó lúc nó cần. Chỉ như vậy thôi cũng đã khiến nhỏ phải tự trách mình nhiều lắm rồi. Bây giờ còn làm mất đồ của nó, nếu không tìm lại được không biết nhỏ sẽ phải dằn vặt bản thân đến bao giờ. Vì thế cho dù có bỏ ra cả cái mạng này nhỏ cũng quyết tìm cho bằng được chiếc vòng đó về trả lại cho nó không chút sót mẻ.

“Ghê à nha, tao không biết đồ vật gì mà khiến mày chấp nhận trả giá nhiều đến thế?” Nó cười xòa tiếp tục trêu nhỏ. Nhỏ hét lên:

- Mày đi chết đi!

Nhỏ đã bức mình sẵn mà nó còn cứ thích đổ thêm dầu vào lửa, nếu nhỏ mà có mặt bên cạnh nó lúc này, chắc chắn nhỏ sẽ túm cổ nó rồi đánh cho một trận toi bởi hoa lá luôn. Nhưng ngay sau giây phút đó, nhỏ bỗng hỏi với giọng lo lắng:

- Này Nguyệt Lam, nếu... nếu tao đánh mất thứ đồ mày yêu quý và nâng niu như báu vật, mày có giận tao không?

“Sao lại hỏi câu ngu ngốc như thế, chà nhẽ mày...” Phát giác ra điều gì đó không bình thường ở đây, nó vội hỏi. Chỉ là câu hỏi chưa được hỏi hết đã bị người bên kia phủ định một cách trắng trợn:

- Không, tao chỉ hỏi thế thôi, trả lời tao đi!

“Được rồi cô nương, đừng ngốc thế! Mày và tao đã là bạn thân lâu như... lời mày nói, mày còn nghi ngờ tao nữa sao? Cho dù mày có đánh mất thứ đồ tao xem như là báu vật thì tao cũng sẽ không giận mày nhưng tao đặc biệt sẽ không bao giờ thèm nhìn mặt mày nếu như mày đánh mất lòng tin của tao” Nó trả lời. Chi trầm ngâm một lúc rồi mới đáp lại:

- Được rồi, tao nhất định sẽ không phụ lòng tin của mày.

“Vậy bây giờ có thể kể cho tao nghe về tên khốn nháy máy mày được chưa?” Nó thuận nước đẩy thuyền, quyết moi bằng được bí mật của Chi. Quả nhiên cô nàng cũng rất thành thật khi kể cho nó nghe về cái câu chuyện bí ẩn đó.

Đó là một ngày đẹp trời, khi nàng ta vừa chia tay nó để trở về nhà sau buổi tìm kiếm chiếc vòng đầy mệt mỏi. Nhỏ ra đường định bắt xe, không may bị một chiếc xe khác suýt thì đâm trúng. Và đáng tiếc phải nói rằng, chiếc xe đó là của kẻ nháy máy nhỏ. Suýt bị đâm, thế là nàng ta lợi dụng hắn để đi nhờ xe, ai ngờ hắn ta chở nhỏ đến bệnh viện khám, khám xong còn muốn lòi nhỏ về nhà hắn. Nhỏ sợ quá bèn lao vội xuống xe mà quên luôn cả túi xách, kết quả là bị hắn bám dính không buông như bây giờ đây. Nghe nhỏ kể xong, nó ngồi cười rũ rượi vì ‘chuyện tình’ bựa chuối của nàng ta. Nó không ngờ anh chàng kia cũng thật là tài, chứ vào kẻ khác chắc bị nhỏ tung vài cước, không mau cúp đuôi chạy thì ‘toi mạng’ từ lâu rồi. Nó lặng im nghe nhỏ kể tiếp

bởi câu chuyện đến đó còn chưa kết thúc.

-Mày biết không, khi tao đuổi kịp xe hấn để lấy đồ thì mất toi đôi giày 900k của tao, xong cũng may hấn trả túi xách cho tao chứ không tao cho hấn vào viện lâu rồi. Chi là hấn trả cái túi nhưng lại cướp đi thứ đồ quan trọng nhất bên trong, mày thấy có điên không? Mấy tháng nay vì cái thứ đồ đó mà tao ăn không ngon ngủ không yên do bị hấn làm phiền nè!

Nhỏ vừa kể còn vừa nghiêng răng nghiêng lợi cứ như là chuẩn bị làm thịt cái tên vừa được nhắc đến vậy. Cũng may cho anh chàng đó không có mặt ở đây bây giờ, chứ không chắc bị nhỏ lột da lột xương từ lâu rồi. Cả hai hàn huyền thêm một lúc thì nó gác máy đi ngủ.

Không biết đồng hồ đã qua bao nhiêu tiếng, điểm bao nhiêu hồi chuông, nó chìm vào giấc ngủ say sưa từ bao giờ thì hấn mới lướt thướt trở về với một bộ dạng hết sức mệt mỏi. Cố gắng nhẹ tiếng để không đánh thức nó, hấn rón rén lên giường rồi ôm nó ngủ. Vừa quả thật Quân gọi hấn đi ngủ, song lẽ ra là về sớm, ai dè lại gặp một cô gái rồi bị chuốc say khướt đến bây giờ mới bò về nôi.

Sáng sớm, khi nó vừa mở mắt ra thì bỗng phát hiện hấn đã nằm bên từ bao giờ. Nhẹ nhàng nhấc tay hấn ra, nó bước xuống giường rồi đi làm đồ ăn sáng. Hôm nay nó không phải đi làm nên có thể dậy muộn hơn mọi ngày. Sau khi nó rời đi, cảm nhận bên cạnh đã mất đi hơi ấm, hấn liền tỉnh dậy. Xuống dưới nhà, thấy nó bận bịu trong bếp, tự dưng không hiểu sao hấn cảm thấy nó chướng mắt vô cùng. Nó là người đã cướp đi tự do của hấn, cướp đi vị trí của người hấn yêu, hấn sẽ không dễ yên cho nó dễ dàng như vậy đâu. Vì thế hấn bắt đầu sinh sự:

“Nhanh lên, bốn thiếu gia đang đói.” Nghe tiếng hấn nó mới để ý tới nhưng không thèm quan tâm. Nó hiểu rõ cái bản tính đại thiếu gia của hấn nhưng nếu nó không làm nhanh thì hấn làm gì được nó, phải biết bây giờ nó là vợ hấn chứ không phải cô hầu ngoan ngoãn ngày xưa nữa, nấu cho ăn là tốt lắm rồi, hấn mà còn lăm lờ có khi nó cho hấn nhin luôn chứ chẳng đùa. Tay đưa từ từ trên nồi thức ăn, nó vừa nấu vừa hát. Một lúc sau, khi thức ăn đã chín, nó mới từ từ bê dọn lên mâm. Mùi thức ăn từ đồ ăn nó nấu bốc lên thơm phức kích thích cái dạ dày buổi sáng đang trống rỗng của hấn.

Tuy trông là muốn ăn lắm nhưng hấn vẫn cứ làm ra vẻ, nhìn nồi thức ăn bày ngay trước mặt mà nuốt nước bọt nhưng vẫn cố tình gây sự:

“Cô không nghe lời tôi nói à, bảo cô nhanh lên mà đến bây giờ mất tận 15 phút của tôi rồi.”

“Tôi hỏi một câu, anh ăn hay không ăn?” Nó dứt khoát. Nó biết thừa hôm nay hấn không cần phải đi làm nên thời gian thì thoải mái. Nó cũng nhận ra sự kì lạ của hấn từ ngày hôm qua trở về. Nếu hấn thích gây sự đến vậy thì nó sẽ cùng hấn gây sự cho thỏa thích, phải biết nó không hề hấn, ai gây sự với nó không tức chết mới lạ. Hơn nữa nó còn đang giận hấn hôm qua về muộn mà hôm nay lại còn lăm chuyện.

“Không ăn nữa, tức cũng đủ no rồi.” Hấn quay phắt đi ra chiều khó chịu, bộ mặt chảnh – cún chỉ muốn cho ăn đập. Nghe thấy thế nó vui mừng ra mặt, vội kéo cả tô mì của hấn về phía mình, bắt đầu một bữa ăn ngon miệng. Không ăn thì thôi, đỡ tốn cơm. Nó vừa ăn vừa suyt xoa “Ngon thế nhỉ? Ngon quá đi! Ngon thật đấy!” khiến cho người ngồi bên cạnh vừa nhìn vừa nuốt nước bọt, không những vậy còn cảm thấy hối hận vì sao lúc đầu không ăn nhanh sau đó lật mặt cũng được, để đến bây giờ lại phải ra cái nông nổi ngồi nhìn vợ mình một lúc chén hết hai tô mì, trong đó còn có phần của hấn. Chỉ vì không được ăn mà hấn tức giận bỏ đến bar giải sầu.

Tuy nhìn bề ngoài nó có vẻ không để ý nhưng trong thâm tâm nó lại luôn hướng tới từng cử chỉ, hành động của hấn. Mấy tháng nay đâu phải nó không có chút rung động nào, chỉ là chưa đủ mạnh để nó có thể nhận ra rằng từ sâu trong tim nó đã dần mở cửa chờ hấn. Nó ở nhà, đúng lúc đang định gọi Chi đi giải sầu thì Khải đến nhà. Hấn, vẫn cái vẻ mặt tươi cười như con khi, nói với nó:

“Mèo Nhỏ, dạo này em với anh cả thế nào?” Khải gọi chuyện.

“Vẫn thế à! Còn anh, dạo này không có cô nàng nào theo đuổi sao?” Nó trêu ghẹo.

“Bây giờ đôi lại rồi, anh muốn đi theo đuổi người ta!”

“Cô nàng nào mà may mắn vậy?” Nó ngạc nhiên. Từ trước đến nay chưa từng có cô gái nào đáng để Khải phải theo đuổi cả, người này không biết là thần thánh phương nào nữa.

“Thôi, đừng nhắc đến cô ấy nữa. Nhắc đến chuyện của em đi.” Khải có vẻ ngại cảm về vấn đề này nên vội đánh trống lảng “Lam, anh biết, anh cả không yêu em nhưng không có nghĩa là em không được làm gì. Đừng để tình trạng này lâu hơn nữa. À, hôm trước anh mới thấy anh ấy đưa một cô gái đến khách sạn đó.”

“Chuyện này em không liên quan nha, làm ơn đừng cuốn em vào. Em không muốn gặp rắc rối.” Nó cứ bình thản như chuyện này không có ảnh hưởng gì đến mình. Tại sao chứ, việc này đâu có liên quan gì đến nó. Nó với hấn đâu phải tình nghĩa vợ chồng sâu đậm đâu mà cần phải quan tâm!

Bạn đang đọc truyện *Giá Như Người Anh Yêu Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Bữa Cơm Thân Mật

“Nói gì thì nói nhưng anh ấy cũng là chồng em, anh không tán thành việc này đâu! Anh chỉ muốn mình em là chị-dâu-duy-nhất của anh thôi!” Khải rất thích người chị dâu này, quả thực cậu không muốn bất cứ một con hồ li nào khác thân nhiên bước vào nhà họ Vương ngoài nó.

“Xin anh đấy, em không muốn làm gì cả, cũng không muốn dính líu vào chuyện này. Yêu đương ai là quyền của hần, mà anh cũng thấy thấy đấy, cuộc sống của em giờ đây rất tốt. Hà có gì em lại dỗi hơi đi xen vào chuyện của anh ta.” Yêu đơn phương là một việc mệt mỏi và đau khổ đến nhường nào sao mà nó không biết được chứ?! Nó tình nguyện giữ khoảng cách với hần, cũng không muốn bị hần chen chân vào cuộc sống đang ổn định của mình.

Vì không muốn tiếp tục đề tài đau đầu nhức óc này nữa nên nó tìm cách đánh trống lảng, đề ý trong túi hần có vật sáng gì lấp lánh lộ ra ngoài, nó trêu “Đồ đồ tặng nàng sao?”

“Không, đồ của cô ấy, là vật giúp anh có thể tiến gần đến việc đánh cắp tình yêu cô ấy” Khải lôi sợi dây chuyền ra từ trong túi áo ra, đưa lên. Nó nhìn sợi dây chuyền, không hiểu sao cảm thấy cực kỳ quen thuộc, bèn hỏi mượn “Cho em mượn xem thử được không?”

“Ok baby!” Khải sáng khoái đồng ý rồi đưa dây chuyền cho nó. Nó mở vói mắt trái tim ra, đập ngay vào mắt nó là hai hình ảnh non nớt của hai đứa trẻ, cô bé có lẽ mới 15 tuổi khiến nó ngỡ ngàng. Trong ảnh, một người con trai với khuôn mặt xinh xắn, nụ cười tươi rói ánh lên vẻ hạnh phúc, đặc biệt là đôi mắt màu trà trong veo với cái nhìn tràn đầy tình yêu thương và sự ấm áp kia như chứa đựng cả một bầu trời đẹp đẽ. Hình ảnh người con trai này đã bao lần xuất hiện trong giấc mơ của nó, thế nhưng bây giờ nó mới được nhìn anh rõ ràng đến như vậy. Nhìn lại bên cạnh anh là hình ảnh của nó, nó đang làm một động tác mà chính mình không tưởng, kiễng chân lên hôn má anh.

Nó neho mắt nhìn vào trong ảnh. Thấy nó cứ thất thần nhìn sợi dây chuyền, Khải lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ vẩn vơ của nó.

“Nó rất đẹp phải không? Anh cũng xem ảnh rồi,cô gái kia đúng thật là táo bạo. Nhưng mà nhìn cô gái kia có nét giống em đấy!”

“Đó chính là em” Nó sáng khoái thừa nhận. Yêu anh là niềm tự hào và hạnh phúc của đời nó, sao nó phải giấu chứ. Rồi nó quay ra Khải, cười nói: “Đây là sợi dây chuyền của em, là em đưa nhỏ bạn em cầm hộ. Thì ra anh chính là hung thủ đã khủng bố điện thoại nó nha, rốt cuộc là anh có ý gì với nó?”

“Thì ra cô ấy là bạn của em. Sợi dây chuyền này là của em, sao cô ấy nổi sùng dữ vậy?” Khải thắc mắc.

“Em không biết, thế nhưng em có thể giúp anh làm quen với nó. Còn bây giờ có thể trả sợi dây chuyền cho em không?” Nó cười nhìn Khải, cậu ta không ngần ngại đưa sợi dây cho nó, dù gì thì vật hoàn chủ cũ cũng đúng thôi.

Ngồi nói chuyện với nó một lúc nữa rồi Khải chào tạm biệt nó để về. Nó thì làm nốt công việc là thực hiện lời hứa của mình, gọi điện hỏi xin Quỳnh Chi một buổi hẹn, sau khi nhỏ đồng ý, nó liền gửi cho Khải. Khải vừa đi chưa được bao lâu thì có tin nhắn gửi đến, mở ra đọc và rồi trên môi cậu nở một nụ cười hài lòng.

Sau khi Khải về, nó lại tiếp tục thất thần nhìn vào mặt dây chuyền, nhìn sắc mặt không biết có tư vị gì. Nó muốn nhớ lại anh, muốn nhớ lại những phút giây hạnh phúc ấy, dù giấc mơ ấy đã xa rồi, nó vẫn muốn giữ lại một chút dư âm còn sót lại. Nó cứ ngồi, ngồi đến khi hần về nhà mới khiến nó giật mình thoát ra khỏi những suy tưởng mộng lung. Bỏ vói sợi dây vào trong túi, nó đứng lên và đi làm cơm. Hần mệt mỏi về nhà, quen thói cũ vứt đồ bữa bọn, sau đó vào phòng tắm. Nó vừa dọn xong bữa ăn, liền phải đi thu dọn cho hần. Khi nó đang thu dọn thì bỗng nghe tiếng hần gọi, bèn lật đật chạy lên. Thì ra hần quên không mang quần áo, gọi nó sắp quần áo hộ. Nó đi lên, sau khi thò tay vào trong túi lôi ra chiếc vòng cổ định bụng giấu vào góc, đột nhiên cửa phòng tắm bật mở và giọng hần truyền ra.

“Cô đang làm gì vậy?” Thân hình quyến rũ vẫn còn bốc hơi nước cùng mùi hương nam tính tuy chưa đến nơi nhưng đã kích thích khứu giác nó. Nó giật thót, vói nhét ngay cái vòng trở lại trong túi. Hần đã đến gần nó, nhìn nó với ánh mắt nghi ngờ. Hần cao lớn hơn hần nó cái đầu nên khi hần nhìn nó như thể khiến áp lực lại càng lớn hơn. Nó cúi đầu, cắn cắn môi không nói. Thấy thế hần đưa tay nâng cằm nó lên để nó có thể đối mặt với hần, dùng đôi mắt lạnh lẽo của mình chăm chú soi mói nó khiến nó rùng mình một cái. Nó không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy vì nó sợ, nó cảm giác đôi mắt ấy có thể nhìn thấu tất cả. Nó không muốn vạch mặt đến trần trụi như thế.

Thấy nó xấu hổ, hần vẫn tiếp tục ép nó đối mặt với mình, nhìn sâu vào đôi mắt hần. Nhưng khi nó nhìn rồi, hần mới thấy hối hận. Đôi mắt nó trong veo như giọt nước, ẩn chứa trong đó là sự kiên cường cùng tự tin, lại mang một nét gì đó rất ngây thơ cũng rất trải đời. Nói chung cảm giác rất khó diễn tả, bởi vì nó rất rối ren. Trong lòng hần liền rung lên một hồi sóng ngầm mãnh liệt. Nó khiến hần cảm thấy nó rất có tư vị. Nó bình thường giống như một món ăn khiến hần “thèm muốn”. Đôi môi anh đào mềm mại kia cứ như một quả đào khiến hần nhìn không được muốn ăn thử. Thế là hần không nhịn nữa, bèn cúi xuống, dùng môi mình phủ lên đôi môi xinh đẹp của nó.

Một nụ hôn rơi xuống khiến nó ngỡ ngàng trong giây lát, đôi môi mỏng khẽ mấp máy như muốn cự tuyệt nhưng lại không thể thốt lên lời. Điều này khiến hần dễ dàng hơn trong việc cậy miệng nó ra và để đầu lưỡi tiến vào. Hần dùng đầu lưỡi phác họa cái miệng nhỏ xinh của nó. Hai bờ môi khép hờ, lưỡi trong khoang miệng điên cuồng khuấy đảo mọi góc ngách trong miệng nó. Hần tham lam hút hết những ngọt ngào trên môi nó, triền mien dây dưa. Đường như hôn thế nào cũng không đủ để hần thỏa mãn, hần vẫn không buông tha cho nó. Cả hai hôn say đắm hôn triền miên và chính nó cũng không biết mình đã nhập cuộc từ khi nào. Nó vừa chặn từ ngực hần không biết đã đưa lên ôm cô hần từ bao giờ. Không biết đã qua bao lâu, hần mới chịu buông tha cho nó. Nó liền xụi lơ trong ngực hần, thở hồn hển. Nó không còn đủ hơi sức để chịu thêm bất kì lần hành hạ bằng miệng nào của hần nữa.

Một lúc sau nó mới đột nhiên nhớ ra là mình với hần vẫn đang giữ khoảng cách, thế là nó không thèm nhìn cái mặt thỏa mãn hơi nhếch của hần, lập tức nhảy bật ra từ trong lòng hần, chuồn lẹ. Hần giật giật khóe môi, không ngờ cô bé kia mỗi lần được hần hôn lại có phản ứng dữ dội như vậy.

Nó chạy nhanh ra khỏi phòng ngủ và vọt vào trong nhà tắm ở phòng khách, thở hồn hển. Không ngờ hôm nay hần lại hôn nó, một nụ hôn bất ngờ thế mà lại khiến nó không chán ghét ngược lại có gì đó rung động. Nhớ lại nụ hôn vừa nãy, nó bất giác sờ lên môi. Trên môi nó vẫn còn vương lại chút hơi ấm chưa kịp tan của hần. Hần hôn nó, nó không những không bài xích mà ngược lại còn đáp trả, điều này nghĩa là gì? Có phải chứng minh nó đã rung động trước hần không? Nghĩ đến điều này làm nó sợ, nó tình nguyện giữ khoảng cách với hần cũng không muốn hần yêu thương. Yêu thương hần là một việc

khó khăn như thế nào trong lòng nó đều hiểu, vì thế mà nó thà rằng sống như vậy, không tìm không phổi cũng không muốn dính líu tới việc này.

Sau khi rửa mặt cho tỉnh táo, nó ngẩng cao đầu đi ra ngoài phòng khách. Hấn đang thoi thoi ngồi ăn cơm, cũng không ngẩng lên. Nhìn thấy hấn tìm nó bất giác đập nhanh, mặt râm ran nóng khi nhớ tới nụ hôn vừa nãy. Nó hít sâu một hơi, từ từ tiến lại chỗ hấn, vừa bước đi vừa ổn định tâm trạng vốn đang rất rối ren của mình. Rồi nó ngồi xuống, đối diện hấn, thế nhưng nó luôn cúi đầu lạng lẹ ăn cơm.

“Lại đây!” Bỗng tiếng hấn phá tan không gian yên tĩnh và cũng thu hút sự chú ý của nó. Nó ngẩng lên, chăm chú nhìn hấn như nhìn thấy một vật thể lạ. Thấy ánh mắt của nó, hấn không kiên nhẫn lặp lại câu nói, đến bây giờ nó mới tỉnh ngộ, nhưng vẫn ngồi yên tại chỗ. Hấn tức giận nâng đôi mắt lạnh, nhìn nó chằm chằm. Hấn là đến tức chết với nó thôi, tự nhiên lại không chịu nghe lời. Thấy hấn nhìn như vậy, nó sợ hãi mới từ từ tiến tới. Nó sợ nó mà để hấn chờ lâu quá hấn sẽ xông lên giết nó ngay tại chỗ quá. Khi nó tới nơi, hấn đột nhiên kéo một cái:

“A...” Nó la lên và cả người nằm gọn trong lòng hấn, nó lấp bắp” Anh...anh định làm gì?”

“Em nói thử xem?” Hấn nhướn mày, cao giọng hỏi: Phải nói trêu đùa nó là một niềm vui cực lớn trong cuộc sống. Nhìn khuôn mặt đỏ ửng như quả gấc của nó, tâm trạng hấn tốt lên không ít. Tuy nhiên hấn cũng chẳng muốn làm gì với nó cả, chỉ muốn ôm nó vào lòng như thế này. Quả thật ôm người đẹp trong lòng có tư vị không tẻ, cảm giác giống như ôm một cục bông lớn trong người vậy, thực sự mềm mại đến bất ngờ.

“Anh...anh buông tôi ra!” Nó gầy dựa, nó không muốn mình cứ thế chìm vào mê muội như lúc này, nó không muốn mình đã biết sai mà còn cứ cố lao đầu vào. Và nó biết cái vụng bần này nếu như sa vào rồi không tìm được đường ra.

“Không ai nói cho em biết khi đang ngồi trong lòng đàn ông thì phải biết giữ trật tự hay sao?” Hấn nói. Nó cứ lộn xộn như thế không thể tránh khỏi khơi lên phản ứng sinh lý bình thường của hấn. Nó nghe thế lập tức im bặt không dám làm ra thêm bất kì hành động nông nổi nào nữa để tránh chọc giận ác ma.

“Này, anh không định cứ thế này ngồi ăn cơm chứ?” Nó giật áo hấn, hỏi

“Không được sao?” Hấn nhếch khóe miệng chờ xem biểu hiện thú vị của nó. Nghe hấn hỏi, nó cảm luân. Bây giờ nó còn có thể nói cái gì nữa. Nói lời cự tuyệt sao? Không chết mới là lạ đó. Nó còn yêu đời lắm. không muốn chết trong tay hấn đâu. Quen hấn lâu như thế bây giờ nó mới phát hiện ra cái tính vô sỉ của hấn, có lẽ bản tính này đã ăn sâu vào máu của hấn rồi.

“Nhưng tôi đói!” Nó gơ ánh mắt vô tội lên nhìn hấn. Hấn vẫn không thôi cái điệu cười dè xòm ấy cùng với cái bản mặt dày vô sỉ đó, đưa ra một sáng kiến khiến người ta kinh ngạc “Được thôi, để tôi đút cho cô.”

Câu nói của hấn vừa đưa ra đã làm nó điếng người. Thế nhưng hấn không cho nó cơ hội phản kháng, đút miếng cơm vào miệng, rồi sau đó nâng cằm nó lên và cúi xuống. Hấn tổng hết số cơm trong miệng mình sang miệng nó. Nó kinh hãi định hét lên nhưng vì trong miệng có cơm nên không thể nói được. Nó định nhổ ra. Hấn đã phát hiện ý đồ của nó, liền ngậm chặt miệng nó tránh để nó phun ra. Vì thế nó chỉ còn cách uất ức mà nuốt miếng cơm có cả nước bọt của hấn vào. Sau khi nuốt vào, nó vợ vội cốc nước tu cái ực. Kinh tởm, thực sự quá kinh tởm, nó chưa từng ăn một miếng cơm nào khủng khiếp như thế này.

Nhưng điều làm nó sợ hãi hơn cả là bữa cơm địa ngục này nó phải chịu đựng suốt hai tiếng rưỡi đồng hồ. Dường như hấn rất thích cái trò đút bằng miệng này nên trong suốt bữa ăn nó phải chịu sự hành hạ của hấn. Điều đáng sợ hơn là việc hấn đưa ra quyết định sẽ áp dụng cho tất cả bữa ăn trong ngày. Vậy là nó sẽ phải chịu khổ dài dài rồi. Nghĩ đến đây, nó khóc ròng trong bụng[Vương Khang, có ai độc ác hơn anh không chứ? Anh không phải là con người mà!!!]. Cuộc sống này nó tưởng mình sẽ được bình yên một chút nhưng nó lắm rồi, còn bao nhiêu gian nan, sóng to gió lớn đang chờ nó phía trước, đặc biệt là tai ương do nhà họ Vương mang lại.

Bạn đang đọc truyện *Giá Như Người Anh Yêu Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Một Ngày Yêu Thương

Đạo này hấn càng ngày càng quá đáng, đi sớm về khuya không nói, lại còn rất hay làm khó nó. Đặc biệt là mấy cái việc ăn cơm thì khỏi nói. Thế nhưng nó lại cảm thấy rất vui, một niềm vui khó tả. Dường như con tim băng lạnh của nó đã dần tan chảy mà nó không biết.

Mọi chuyện như trở về điểm xuất phát ban đầu của tình yêu. Dường như nó đã lãng quên hoàn toàn một ai đó mà mở cánh cửa trái tim để cho người khác một cơ hội. Cảm giác của nó rất kì lạ, nó hành động một cách rất ngu ngốc. Nó chấp nhận chờ hấn về ăn cơm tối mặc dù đã rất muộn, nó chấp nhận việc phải nghe lời hấn, nó chấp nhận tất cả các khuyết điểm lẫn ưu điểm của hấn. Vì hấn nó chấp nhận trở thành một cô gái dịu dàng và từ sâu thẳm trong trái tim nó đã tự coi hấn là chồng mình. Điều khiến nó nhiều đêm thôn thức mất ngủ chính là cái ôm của hấn, cái ôm làm tim nó xao xuyến, đập liên hồi. Cả hai đã dọn vào ở chung phòng và còn chung giường mặc dù vẫn rất trong sáng.

Khoan! Chuyện quái gì đang diễn ra với nó vậy? Nó phát hiện mình đã yêu hấn. Yêu hấn? Một kết quả bất ngờ khiến nó sợ hãi. Nó đã yêu hấn ư? Vậy còn người con trai tên Lâm Hùng kia thì sao? Anh sẽ nghĩ thế nào về nó, chắc anh sẽ thất vọng lắm vì nó đã quên anh. Tâm trạng nó khi phát hiện ra điều

đó thật sự rất rối bời. Nó biết mình có lỗi với anh nhưng nó không thể ngăn mình yêu hắn. Tại vì con tim không chịu nghe lời, mặc dù lí trí biết đó là vùng bùn mà vẫn cứ cố sa vào. Nó giờ đây không thể điều khiển được trái tim của mình nữa rồi. Nó không thể ngăn những rung động của con tim, không thể thôi thổn thức và nó biết mình sai nhưng vẫn cố dung túng cho bản thân mình. Sự giằng co nội tâm gay gắt giữa yêu và không yêu khiến nó khổ sở. Và nó bắt đầu trốn tránh hắn, nó không để mình sa ngã thêm nữa. Nó sợ mình sa đà quá sâu vào bể tình này sẽ có ngày chết không toàn thây.

Hắn làm sao mà không phát hiện nó đang trốn tránh chứ. Nó thì sợ hãi cái gì? Sợ hãi hắn ư? Cảm giác đó chả vui chút nào. Bây giờ hắn không cần cái thứ gọi là tự do nữa vì hắn nhận ra là mình đã tự do quá lâu rồi, tự do đủ rồi. Hắn thích sự quan tâm của nó, thích ánh mắt đắm đuối của nó khi nó nhìn hắn, thích sự ngốc nghếch kì cục của nó. Đột nhiên nó lạnh nhạt khiến hắn cảm thấy hụt hẫng và có chút phiền não. Muốn trốn tránh hắn ư? Nghĩ cùng đừng nghĩ. Hắn phải làm cái gì đó để khiến nó không thể trốn tránh được. Hơn nữa hắn muốn thấy nó ghen, hắn-muốn-lấy-được-trái-tim-nó.

Muốn lấy được trái tim nó sao? Hắn đã nghĩ được cách, cũng đã tìm được người thích hợp. Tuy nhiên người đó không phải là người mà hắn cần. Nó bắt đầu việc trốn tránh bằng cách chia phòng với hắn, dần dần nó cũng không ăn cơm cùng hắn nữa thoát ra khỏi vòng tay hắn, ngày ngày tránh gặp mặt hắn, nếu gặp thì cũng đã xuống tới âm lân. Cả ngày không thấy mặt nhau, nó cứ nghĩ mình sẽ thoát ra được hình bóng hắn. Nhưng nó sai rồi, nó càng trốn tránh thì nó càng nhớ hắn nhiều hơn. Con tim nó không thôi thổn thức và nó thì luôn lẩn vào tình trạng mệt mỏi, kết quả làm việc không được hiệu quả.

“Này, Trần Nguyệt Lâm, cô ra đây cho tôi.” Hắn gầm lên mà cách một cái cánh cửa mà nó vẫn phải bịt tai vào. Nó bực mình hét lại “Có gì anh nói đi, làm gì phải hét to như vậy chứ?”

Cho dù nó hét nhưng nó vẫn không thêm mở cửa cho hắn. Vừa nghe thấy tiếng hắn, con tim vẫn đang yên của nó lại dội sóng dữ dội, bây giờ nó vẫn chưa thôi thờ dốt.

“Cô còn không nhanh ra đây? Quần áo của tôi cô chưa giặt phải không? Sao không có bộ nào trong tủ thế này?”

Nó nghe vậy vội bỏ cả bút lẫn bản thiết kế kịch bản văn truyện mới, bất chấp tất cả, mở cửa lao ra ngoài. Nó nhớ rõ mình đã giặt giũ sạch sẽ rồi gấp gọn gàng bỏ vào tủ rồi mà. Nếu bây giờ hắn mà không có quần áo, hắn sẽ không đi làm, rồi cả ngày sẽ làm phiền nó, đến lúc đó sẽ rất phiền phức.

Nó lao sang phòng hắn, thấy trong phòng rất là bừa bộn, quần áo vứt tứ tung, nhìn căn phòng không khác gì bãi rác tập thể. Hắn đang đứng một bên khó chịu nhìn nó. Nó tiến tới, cùng hắn lục tung đồ đạc lên. Cuối cùng cũng may là tìm được, công lao đều nhờ nó cả. Nó để đám quần áo ra riêng một góc, rồi thu dọn đồ đạc của hắn lại, sau đó định rời khỏi phòng. Cả quá trình nó đều làm một cách nhanh gọn như một cái máy, cũng chả thèm liếc hắn lấy một cái. Điều này làm hắn không vui, khi nó đi ra đến cửa hắn liền kéo tay nó lại, sau đó đóng sập cửa khóa trái. Nó giật mình nhìn hắn, liền bị hắn đè tại cửa.

Hắn chống một tay lên cửa, tay kia nâng cằm nó lên, muốn nó phải nhìn vào mắt mình. Đôi mắt lạnh lẽo kia cứ chăm chú nhìn nó khiến tim nó không khỏi nhộn nhạo, áp lực cứ thế bao trùm lên người nó. Nó không khỏi nuốt nước bọt, bị động nhìn hắn, nó biết mình trốn không thoát, cuối cùng vẫn phải đối mặt.

“Tại sao lại trốn tránh tôi?” Giọng nói chứa lửa vang lên khiến lòng nó run rẩy một hồi. Nó biết nói gì đây? Nói về bây giờ hành động kì lạ của nó sao? Nói về việc nó muốn trốn tránh hắn vì nó ngăn cản trái tim mình không yêu hắn sao? Hay nó trốn tránh vì nó đã yêu hắn? Nó bảo trì im lặng đến cuối cùng, dựa lưng vào cửa.

Hắn cúi xuống, dịu dàng đặt lên môi nó một nụ hôn, nụ hôn mà hắn thường dùng để đưa các cô gái ương ngạnh giống nó vào vòng. Nụ hôn khiến nó ngỡ ngàng nhưng rồi nhanh chìm đắm trong đó. Hắn hôn nó một cách thấm thiết nhưng cũng rất cuồng dã. Một nụ hôn như nuốt trôi hết tất cả, để lại trong nó là một tình yêu thổn thức không thôi. Vì một nụ hôn, bức tường ngăn cách mấy ngày này dường như sụp đổ hoàn toàn. Vì một nụ hôn, nỗi nhớ bao lâu nay nó cố kìm nén đã vỡ òa ra, hòa theo nụ hôn của hai người. Nó không thể nào nghe theo lí trí mình, chỉ có thể cùng hắn chìm đắm trong nụ hôn này. Một nụ hôn đầy đam mê và nỗi nhung nhớ. Hắn ôm chặt lấy nó để nó có thể dựa vào người mình. Nụ hôn này không biết hắn đã chờ bao lâu rồi, cũng không biết hắn khao khát bao lâu rồi, chỉ biết lúc này hắn đang có nó.

Chìm sâu vào nụ hôn, nó cũng như ngày càng đi sâu vào mê cung vậy, và rồi nó sẽ dần lạc lối. Thế nhưng, giờ khác này nó không muốn nghĩ nhiều, nó chấp nhận phóng thích bản thân mình, ít nhất chỉ một chút thôi, sau khi nụ hôn kết thúc nó sẽ trở lại là chính mình. Nụ hôn tưởng chừng như kéo dài bất tận chợt dừng lại, kéo hai kẻ đang chìm đắm trong con đam mê, ngọt ngào của nụ hôn kia ra khiến họ thấy hụt hẫng. Nó thở sâu ổn định lại nhịp tim, sau đó mới phát hiện mình đang trong vòng tay của hắn, nó sợ hãi đẩy hắn ra, lại bị hắn kéo ôm chặt trong lòng. Vùi đầu vào ngực hắn, nghe nhịp tim trầm ổn của hắn, con tim nó lại lỡ nhịp. Mặt nó đỏ bừng, nhưng nó không thể phản kháng, chỉ đành để cho hắn ôm.

“Lần sau đừng trốn tránh tôi nữa, được không?” Hắn cất tiếng hỏi, câu hỏi làm chính hắn cũng bất ngờ. [Shit!] Hắn thần chừ ở trong lòng, hắn chưa bao giờ khao khát một người phụ nữ đến vậy, cũng không bao giờ tham luyến bất kì người phụ nữ nào. Phụ nữ đối với hắn mà nói, chỉ giống như một món đồ chơi thích thì đem ra nghịch, không thích thì có thể tùy ý ném đi bất cứ lúc nào. Chưa bao giờ hắn lại xem trong một người phụ nữ như vậy.

Cô gái trong lòng hắn bây giờ quả thực rất khác người, còn khác ở chỗ nào thì đến chính hắn không biết. Hắn chỉ biết nó có điểm hấp dẫn thu hút ánh nhìn của hắn khiến hắn không thể quên đi hình bóng nó. Dường như bây giờ nó đã xóa mờ đi vết thương lòng bao lâu nay của hắn, cũng dần xóa đi hình bóng của người con gái kia và càng ngày càng dễ dàng nắm bắt trái tim hắn. Hắn ghét cảm giác này, cảm giác không thể làm chủ bản thân, cái cảm giác bị người khác nắm bắt. Không! Đây chỉ là một trò chơi. Đúng, đây chỉ là một trong những cửa ải gian nan trong trò chơi đó buộc hắn phải vượt qua. Và hắn là chủ trò chơi này, hắn nhất định phải tuân thủ quy tắc của cuộc chơi cũng như phải chơi tới cùng. Hắn mới là người nắm giữ trò chơi tình ái này.

Nó đang ngỡ ngàng trước câu nói của hắn mà đâu hay rằng đây chính là một trò đùa, một trò lừa bịp nghiệt ngã của tình ái mà do chính ai kia nghĩ ra chỉ muốn chơi đùa nó. Đây chỉ là bắt đầu thôi, tiếp theo nó sẽ cò mò phải đối mặt với thử thách gian nan hơn thế. Nó đang không biết trả lời thế nào, đột nhiên hắn kéo tay nó, nói

“Đi, hôm nay tôi muốn dẫn em đi chơi!” Hôm nay hắn muốn phóng túng bản thân mình một lần, muốn tất cả cảm xúc sẽ kết thúc trong ngày hôm nay.

Hắn vẫn luôn nghĩ rằng hắn đối với nó chỉ là hứng thú nhất thời, qua ngày hôm nay hắn nhất định sẽ chán nó. Nhưng một chuyện hắn không thể ngờ, hắn cho mình cơ hội thì cũng để mình càng ngày càng lún sâu vào trò chơi tình ái này.

Hắn để nó ngồi lên con xe moto Audi 4x của hắn, phóng vút đi. Hôm nay hắn muốn là một người đàn ông bình thường đưa vợ mình đi chơi. Nơi đầu tiên hắn đưa nó đến là một công viên giải trí, đây cũng là nơi trước kia hắn từng dẫn một cô gái đến chơi. Nhìn công viên xa lạ mà quen thuộc, tim hắn khẽ nhói lên một nhịp nhưng rồi lại bị hắn ép chính mình phải quên đi đau thương.

Cả hai người cùng nhau chơi rất vui vẻ, tiếng cười sáng khoái vang vọng khắp khu công viên. Hắn với nó như hai đứa trẻ tinh nghịch nô đùa thoải mái. Hắn đã nói hôm nay hắn cho phép mình thả lỏng, chỉ muốn toàn tâm toàn ý vui chơi với nó. Bọn họ chơi rất nhiều trò chơi, chơi tới mệt là mà vẫn không biết chán. Đây là lần đầu tiên hắn phát hiện nó lại ham chơi đến vậy, là lần đầu tiên hắn thấy nó cười thật thoải mái từ khi nó bước vào nhà họ Vương và cũng là lần đầu tiên hắn nhận ra nụ cười nó đẹp đến vậy, một nụ cười rất tươi, không có chút giả dối, trong sáng và đẹp để tựa thiên sứ, hơn nữa còn tinh khiết như một đoá pha lê. Nụ cười của nó rực rỡ trong nắng mới, tiếng cười trong sáng như một đứa trẻ làm tan chảy con tim rất lạnh lẽo của hắn.

Sau khi chơi đùa thỏa thích, bọn họ lại hòa cùng dòng người, xuống phố và đi dạo phố buổi chiều, tay trong tay giống một đôi tình nhân thật sự, trông hạnh phúc khiến người ta phát ghen. Trong lòng nó bây giờ như có hàng ngàn bông hoa nở rực rỡ, cảm giác thật là thăng hoa. Hôm nay nó thật sự rất vui, vui vì được ở bên hắn, vui vì được cùng hắn đi chơi, vui vì sự yêu thương hắn dành cho, bỗng nhiên cảm giác khác lạ lại chọt kéo đến khiến nó có một chút buồn phiền. Nó liếc nhìn sang hắn, tự hỏi [Hạnh phúc này có thể kéo dài thêm một chút nữa được không anh ?] Chỉ ít ra giờ này nó thật sự không muốn buông, nó sợ đánh mất đi sự ngọt ngào này, nó sợ đánh mất hạnh phúc mà nó thường ảo tưởng trong các câu truyện mình viết, nó sợ đánh mất đi tình yêu khó khăn lắm mới tìm được. Trí nhớ lại chọt ủa về, nó nhớ có một người con trai từng nói với nó rằng sẽ mãi mãi ở bên nó, có một người con trai từng hứa rằng sẽ mãi mãi yêu nó, sẽ đem hạnh phúc đến cho nó, sẽ cưới nó. Có một người con trai nào đó đã nắm tay nó, cười với nó và nói nó sẽ mãi mãi là của anh, anh tuyệt đối sẽ không buông tay nó. Thế nhưng giờ đây anh ở đâu? Anh đang ở đâu mà để nó chơi vui trong niềm hạnh phúc ngắn ngủi mà tuyệt vọng này, Vương Khang, nó biết cái tên này sẽ chẳng yêu nó được bao lâu. Đúng ra anh ta không biết yêu là gì, anh ta không yêu ai cả mà chỉ yêu bản thân hắn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Giá Như Người Anh Yêu Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Một Ngày Yêu Thương (Tiếp)

Nó với hắn lại tiếp tục đến thăm một trại trẻ mồ côi nơi đang nuôi hơn 50 em bé mồ côi. Vì nó ngày trước cũng từng có một thời gian sống ở đây. Đây là trại trẻ mồ côi do cha nó góp một phần xây dựng vì nó. Nó là một đứa con gái hiền lành, lại giàu lòng yêu thương lũ trẻ không có nhà, cũng là một cô gái thông minh. Nó rất yêu lũ trẻ nơi đây, những đứa trẻ cũng rất quý nó, mỗi khi nó đến là lại tíu tít ủa ra, quần quýt bên chân nó. Và những lần nó đến đều mang đến cho lũ trẻ rất nhiều bánh kẹo, lần này cũng vậy, nó mang rất nhiều kẹo cho lũ trẻ, lũ trẻ cứ vui vẻ quăn quanh chân nó, háo hức chờ được phát kẹo. Nó mỉm cười hiền lành nhìn lũ trẻ, rồi lần lượt phát kẹo cho các em, đây là việc mà nó có thể làm cho lũ trẻ bởi gia đình nó đã phá sản, công ty rơi vào tay kẻ khác, họ cũng không cung cấp tiền cho trại trẻ mồ côi nữa nên cuộc sống gần đây của các em có vẻ khó khăn hơn. Nhìn lũ trẻ vui vẻ, ngây thơ đang cùng nhau chia sẻ niềm vui nỗi buồn mà trong lòng nó dâng lên một hồi xúc động mãnh liệt. Tuổi thơ ngày xưa của nó cũng từng như vậy, vô ưu vô lo, chẳng quan tâm thứ gì, thích gì thì sẽ làm nấy, không cần quan tâm người khác nghĩ gì và nghĩ ra sao. Cho dù có làm sai cũng chỉ bị ăn đòn chứ chưa bao giờ phải lo nghĩ như bây giờ. Đúng là làm người lớn cũng thật khổ.

Nhìn nó dịu dàng trìu mến với lũ trẻ, trong lòng hắn không hiểu vì sao dâng lên một cảm giác hài lòng. Hắn hài lòng về người vợ hiện tại, về tính tình của nó mặc dù đôi lúc không ngoan chút nào. Hắn không ngờ nó lại có tình yêu thương lớn tới lũ trẻ như vậy. Nhìn nó đang hòa cùng lũ trẻ vui đùa cười nói khiến hắn có một tia thương yêu xuất hiện trong lòng. Hắn tiến tới cùng với nó chơi với lũ trẻ. Chơi thêm một lúc, trời trở tối, nó cùng hắn tạm biệt lũ trẻ ra về. Trước khi hai người đi còn bị lũ trẻ ôm riết lấy, quyến luyến không muốn rời. Hôm nay hai người đã cho chúng cảm nhận được tình yêu thương mà chúng bị thiếu thốn, tình cảm của gia đình cho nên chúng không muốn phải rời xa họ.

Nơi tiếp theo hắn dẫn nó đến là một quán bar tên Dạ Lang, tuy không lớn bằng Vân Thiên nhưng cũng được xem là quán bar lớn nhất nhì thành phố. Nơi đây thu hút rất nhiều khách làng chơi có tiếng, đương nhiên hắn hay đến những chỗ này là chuyện bình thường. Còn nó, trước đây là một tiểu thư cũng chỉ thỉnh thoảng bị lũ bạn rủ rê đến, ngoài ra nó cũng không có đi. Những nơi xa hoa như thế này vốn không thích hợp với người thích những nơi yên tĩnh như nó.

Ở trong cực kì ồn ào khiến nó có chút nhức đầu, choáng váng vì những tiếng nhạc sập sinh. Hắn kéo nó đến một góc rồi vào trong một cái phòng, ở trong phòng là một lũ công tử bột đang rượu chè bê bối, say không biết trời đất gì. Bên cạnh họ là những cô gái ăn mặc hở trên hở dưới, nói chung đồ họ mặc không thể hở thêm được nữa. Đương nhiên rồi, họ có sắc, họ có quyền, hơn nữa họ cũng cần tiền của mấy tên đàn ông thói tha giàu có kia nên không thể không coi. Nó coi thường, nó nhả vào, cho dù nó có đi ăn xin cũng không bao giờ bán thân thể của mình. Người ta đôi lúc bán miệng để nuôi thân còn cái nghề gái tiếp rượu này cho dù bán thân cũng chẳng thể nuôi nổi cái mồm. Nó đưa mắt quan sát sự việc trong phòng, một khung cảnh cực kì hỗn loạn, dâm dăng và mị hoặc. Nếu những kẻ chuyên ăn chơi đàng điếm này mà bị người nhà phát hiện, liệu người nhà họ có đau lòng không? Nó lắc đầu ngán ngán, con người luôn bị dụ hoặc bởi những thứ xa hoa, phù du như vậy, làm sao biết hồi cái cơ chứ.

Bọn họ thấy hắn và nó, hô hào một cách rất kích động rồi cả một lũ đến gần, kéo nó và hắn vào trong. Bỗng có một cánh tay ngang nhiên đưa lên ăn đậu hũ của nó, không chỉ một lần mà đến vài lần. Nó cũng không phải để trêu, mặc dù trông mặt nó ngây thơ thể thôi chứ thực ra nó không hiền chút nào. Nó chờ khi cánh tay kia tiếp tục sờ soạng trên người nó, vươn tay ra, "rắc" một cái, bẻ ngược cánh tay kẻ đó ra sau lưng. Hắn la lên và tiếng kêu đã kích

động đến cả lũ trước mặt. Họ quay ra, hẩn nhứ này:

“Em làm gì vậy?”

“Nhìn xem bạn tốt của anh vừa muốn ăn đậu hũ của tôi. Hừ! Muốn ăn đậu hũ chực hả ? Ăn đã chưa?” Nó hỏi, tay gia tăng thêm lực đạo. Đã nói rồi, nó là một người không dễ chọc vào chút nào. Tuy nó từ nhỏ đã bị bố cấm không cho học võ bởi sợ nó quá bạo lực sẽ làm loạn, còn môn võ này nó học ở đâu chính nó cũng không biết vì nó nhớ mình chưa từng đi học võ, đây chỉ là bản năng phòng vệ của bản thân.

Đúng rồi! Nhắc mới nhớ, nó có phải... vừa nhớ ra cái gì đó? Nó vừa nhớ ra cuộc sống trước đây của gia đình nó. Nó nhớ ra lúc nào vậy nhỉ? Chính nó cũng đang tự hỏi đây. Nó chỉ biết là câu nói quen thuộc của ba nó hiện lên nhắc nhở và rồi trí nhớ của nó ào ào trở về như nước lũ. Nó nhớ ra chuyện trước kia, vậy chứng tỏ không bao lâu nữa là nó nhớ ra anh rồi? Trong lòng nó đột nhiên dâng lên cảm giác vui sướng khôn người

“Bà chị, chị có thể buông tay được không? Đau quá! Aaa...” Cái tên bị nó bẻ tay la oai oái.

“Đây là kết quả mà anh dám trêu ghẹo phụ nữ. Nhớ đấy! Chúng tôi mong manh chứ không yếu đuối!” Nó lúc này mới chịu buông tay sau khi giáo huấn cho cái kẻ không biết trời cao đất rộng kia một trận.

Nó hả? Mấy cái trò trêu ghẹo phụ nữ này nó đã quá quen rồi. Ngày trước lúc anh vẫn còn bên cạnh, tính cách nó còn sôi nổi hơn nhiều. Nó là một cô gái hoạt bát, vui vẻ, ưa những nơi đông vui náo nhiệt. Nó rất hòa đồng, tính tình lại như trẻ con nên nơi đâu cũng muốn đi xem thử, kết quả là vướng vào rắc rối với mấy tên đầu gấu thích trêu ghẹo phụ nữ. May sao có anh đứng ra “dẹp loạn” bằng mấy màn võ thuật siêu sao của mình mới giúp được cô nhóc “rắc rối” kia thoát nạn. Và từ đó, sự phụ của nó là anh. Tất nhiên những điều này nó không thể nhớ ra nổi. Bởi vì ngày anh rời đi không từ biệt khiến trái tim non nớt lần đầu biết yêu của nó tan nát. Và từ đây, nó từ một cô nhóc ngây thơ hoạt bát biến thành một cô nàng lạnh lùng trầm tính, suốt ngày chỉ biết vùi đầu vào đồng tiểu thuyết và bài học để quên nỗi đau do anh gây ra. Cũng nhờ anh khiến nó mê tiểu thuyết đến vậy. Thế nhưng giang sơn đổi dời, bản tính khó dời, hôm nay nó lại từ một cô gái lạnh lùng ít nói thành cô bé bốc đồng ngày xưa, sự thay đổi 360 độ khiến mọi người ngỡ ngàng.

Sau vài phút ngỡ ngàng, họ lại coi như không để ý và tiếp tục cuộc ăn chơi đàng điếm của mình. Nó được hẩn kéo vào ngồi ngoan ngoãn như một chú mèo nhỏ. Bọn họ cùng cạn ly, uống rượu rồi hát hò. Nó nhàm chán ngồi đó như pho tượng, chốc chốc đưa ly nước ép lên uống. Nó đang uống chợt có một cái chân đá vào chân nó, nó cúi xuống, không thấy chân của ai, nó nghĩ họ cũng chỉ sơ ý thôi.

Ấy thế mà cái chân kia lại liên tiếp cứ đá vào chân nó. Quá tam ba bận, lần này nó không tin kẻ kia là vô ý mà là cố tình. Nó giơ chân rồi giẫm vào cái chân kia, dùng toàn bộ sức. Nó đang chờ tiếng hét của tên kia, thế nhưng lại làm nó thất vọng bởi vì không có tiếng hét nào cả. Nó liền đảo mắt quanh phòng, quả nhiên, phát hiện một khuôn mặt tím tái và trông rất là khó coi. Hẩn ta là cái tên vừa mới ăn đậu hũ bị nó bắt được. Quả nhiên tính xấu vẫn không đổi. Bây giờ hẩn đang rất cố kìm chế để mình không phát ra tiếng hét ghê rợn.

Cũng may cho cái tên đó là nó chỉ đi giày thể thao chứ không đi giày cao gót đó, không hôm nay chắc chắn hẩn phải lết cái chân tàn phế về nhà rồi. Nó lườm hẩn, chân nhất quyết không chịu buông ra, hơn nữa còn nghiền răng nghiền lợi mà dậm nữa. Hẩn ngồi bên cạnh, bây giờ mới để ý về mặt của nó lạ lạ, bèn nhìn theo ánh mắt đó và điểm dừng ánh mắt là trên người Quân. Về mặt nó cực kì phần nộ, còn Quân thì mặt trắng bệch kìm nén tới độ mồ hôi. Hẩn không biết tại sao bọn họ lại có biểu hiện kì lạ như vậy, nhưng hẩn muốn giải tỏa khỏi áp bức này. Hẩn luồn tay qua eo nó khiến nó giật bản mình, chân nói lỏng ra một chút. Thế nhưng chân cậu ta vừa thoát khỏi chân nó thì lại bị dậm bởi chân hẩn, lần này còn dùng sức hơn nhiều vì hẩn là đàn ông mà. Hẩn dậm mạnh cứ như là muốn chút giận thay nó vậy, khiến mặt Quân ngày càng tím tái hơn.

Nhận ra vẻ mặt cậu bạn càng ngày càng kém, lúc này hẩn mới để ý xuống dưới chân. Vừa nãy hình như hẩn đạp trúng cái gì đó, bây giờ mới biết đây là đôi bàn chân “ngọc ngà” của cậu bạn. Hẩn nhếch mép một cái, còn cố tình tặng cho Quân một cú đạp trước khi tha cho cậu ta. Quân được tha còn cố tình liếc hẩn, bộ dạng [cứ đợi đấy, tôi sẽ cho cậu một trận]. Còn hẩn há hê nhìn Quân, trong lòng thầm nghĩ [Bớt trêu gái đi cậu bạn, đó là hậu quả! Hơn nữa còn chọc phải “người của tôi” thì chút trừng phạt đó có coi là gì.]

Sau khi rượu chè phê phờn một hồi, bọn họ lại bàn nhau đi đua xe. Cả một lũ công tử kéo nhau ra trường đua Long Phi, người nào người nấy đều cười con mô tô hạng khủng. Mặc dù đã 11h đêm nhưng trên trường đua điện vẫn sáng trưng, mọi người luôn tụ họp đông đủ. Cả lũ công tử bột rất đông đúc. Cuộc đua sẽ chính thức bắt đầu lúc 11h rưỡi nên bây giờ vẫn còn là sớm. Hẩn cùng lũ bạn đậu xe ở đó, sau đó ngồi chờ cuộc đua bắt đầu. Rồi Quân bỗng nhiên đến trước mặt nó, nhe răng cười rồi nói:

“Này em, hôm nay mới có dịp gặp mặt, không biết có được vinh hạnh để em ngồi đằng sau?” Cậu ta thật sự rất thích sự cá tính của nó. Đây là lần đầu tiên, thực sự đây là lần đầu tiên có một cô gái không biết sống chết đối đầu với cậu, hơn nữa lại còn là cô gái mà Vương Khang mang đến khiến sự hứng thú của cậu càng gia tăng. Cậu rất hiếu kì không biết cô gái này có điểm gì hấp dẫn mà khiến cái tên Vương Khang vốn là tảng băng di động lại có thể đưa đến hội anh em. Hầu như từ trước đến nay hẩn không dẫn con gái đến tụ hội.

“Vợ bạn không thể động, cậu chưa nghe qua sao?” Một câu dù nói bằng hàm ý nhưng vẫn có thể lập tức mang vấn đề khó hiểu trong lòng Quân giải đáp. Quân “À” lên một tiếng ra chiều đã hiểu. Cũng khó trách cô gái này khiến cậu ta cảm thấy khác biệt như vậy. Vì nó là vợ của bạn cậu ta nên cậu ta mới miễn cưỡng buông tha chứ một cô gái tốt như thế này đêm nay nhất định sẽ phải thuộc về cậu.

Ngồi yên thuyên một lúc thì cuộc đua bắt đầu. Các đại gia mỗi người sau xe trở một nữ nhân, người nào người nấy khí thế bừng bừng. Mọi người đổ xe trước vạch xuất phát, lúc đầu nó định không theo, chỉ muốn đứng nhìn. Ai dè bị hẩn lôi đi. Nó ngồi sau xe hẩn, cả người căng thẳng, nó đã từng thấy rất nhiều cảnh đua xe nhưng chưa bao giờ thử cả, cũng chưa bao giờ làm người ngồi sau.

“Sợ không?” Hẩn bỗng hỏi, cảm thấy trong giọng nói của hẩn có phần lo lắng. Nó mỉm cười, ngữ khí chắc chắn đáp:

“Không!” Nó chỉ hồi hộp thôi chứ không có sợ, chỉ ít ra là lúc này chứ tí nữa có sợ hay không thì nó không dám chắc.

Chương 10: Trở Về Với Thực Tế

“Tin tôi không?” Hấn lại hỏi. Nó tự tin mà trả lời “Tin!”

Sau câu trả lời của nó là “Bùm” một phát, tiếng súng nổ lên báo hiệu mệnh lệnh “bắt đầu”, tất cả nổ ga và hoảng loạn loại ô tô phóng trên đường lớn. Duy chỉ có một chiếc xe đứng trên vạch xuất phát. Nó ló lắt, sốt ruột, cứ như thế này họ sẽ chậm mất. Thế nhưng nó đã nói nó tin hấn, vì thế nó sẽ chờ, chờ khi hấn bắt đầu hành động.

Quả nhiên một lúc sau, hấn bắt đầu rú ga, miệng nhếch lên một đường cong hoàn hảo, dặn nó:

“Ôm chặt vào” Nó vội vàng tay ôm lấy eo hấn. Nhận được sự cổ vũ của người đẹp, hấn bắt đầu phóng lên.

Hấn phóng rất nhanh, giống như là không cần mạng vậy. Lúc này nó mới sợ hãi nhưng không dám hét mà chỉ nhắm chặt mắt lại và ôm hấn chặt hơn. Phóng bạt mạng trên đường, hơn nữa còn rú ga điên rồ, nên chỉ chốc lát là hấn đuổi kịp mấy xe kia. Tuy nhiên hấn vẫn kéo khoảng cách với họ. Rồi đến một đoạn vòng, hấn liền nghiêng xe, lập tức chiếc xe nằm rạp xuống đất. Nó bỗng mở mắt và hốt hoảng bởi mặt nó cách mặt đất chưa tới 5cm.

Sau một đoạn vòng, xe lại tiếp tục gặp vật cản. Vì thế hấn tập trung khí lực, nhấn phanh, tà tà đi gần đến nơi, rồi đột nhiên nhấn ga, chiếc xe vọt lên và bay lên không trung, sau đó lộn một vòng đẹp mắt, cuối cùng tiếp đất một cách an toàn. Quá trình đó diễn ra chưa đến 1 phút trước mắt họ khiến ai nấy há hốc. Phải biết vật cản ấy chính là một cái hố sâu 15m được gọi là hố tử thần và nếu không có trình độ và kỹ thuật, chắc chắn sẽ chết thảm.

Và hơn hết, hấn vượt qua được không thể không để ý đến danh hiệu “Đế Vương xa Lộ” của hấn. Trước kia hấn từng là một thiếu gia chơi bời có tiếng, vì thế những cuộc đua này không bao giờ thiếu mặt hấn. Hơn nữa hấn lại rất điêu luyện trong việc đua xe. Chỉ cần bằng kỹ thuật vừa rồi đã có thể bỏ xa mọi người. Bây giờ nó đã hiểu dụng ý của hấn khi chạy sau họ, hấn là chờ thời cơ khi độ khó càng cao để họ tự lọt lưới, sau đó mới phóng đi. Tuy nhiên cái hố đó cũng không thể làm khó cái đám thắng Quân. Phải biết họ đồng hành với hấn từ bao lâu nay, tuy kỹ thuật chưa bằng hấn nhưng vẫn hơn hấn người bình thường.

Quân chỉ trong chốc lát cũng vượt qua được rồi phóng lên đi song song với xe hấn. Hấn quay sang giơ ngón tay cái lên khen ngợi, sau đó đội Quân phóng vọt lên hấn cũng tăng ga đuổi theo. Hai người hai chiếc xe thi nhau độ sức, không ai chịu nhường ai. Chạy một đoạn tay ga vẫn không giảm nhưng họ lại vừa đi vừa trò chuyện, cứ như kiểu người trong cuộc đua không phải họ và cũng như hai người bạn đang nói chuyện với nhau. Họ đã bỏ xa đám người bên dưới. Khi chỉ còn cách đích không quá 7m, hấn bỗng tăng tốc chiếc xe lao nhanh như tên bắn vọt lên trước. Quân không chịu thua, rú ga tiến đến. Cuộc chiến gay cấn nhất chính là lúc này. Nó ngồi sau xe càng cảm thấy căng thẳng. Tuy nhiên nó thấy người mình đang ôm kia không có chút gì gọi là nao núng mà chỉ có ý chí quyết tâm tiến về phía trước. Nó an lòng, tựa mặt vào lưng hấn, nghe nhịp tim bình tĩnh của hấn, tìm nó bỗng đánh rơi một nhịp.

Hai chiếc xe khi gần về đến đích lạng lách điên cuồng, xe hấn cứ vọt lên bao nhiêu xe Quân lại tiến lên bấy nhiêu, dường như là không muốn chịu thua vậy. Cả hai cứ chốc chốc lại tăng tốc. Nhưng không hiểu sao xe Quân bỗng hết xăng mà chỉ cách đích 3m. Trong khi đó, xe hấn đã tiến lên và chạm đích rồi.

Sau khi tất cả về đích, cô gái đứng ở vạch xuất phát cầm chiếc cờ có họa tiết kẻ ca rô thổi còi báo hiệu trận đua đã kết thúc. Và đương nhiên kết quả phần thắng thuộc về hấn rồi, Quân là người về đích thứ 2. Sau trận đua Quân tiến đến chỗ hấn, nở nụ cười tán thưởng nói:

“Chúc mừng cậu lại thắng rồi, quả không hổ danh ‘Đế Vương Xa Lộ’ nha!”

“Cũng cảm ơn cậu đã nhường.”

“Vậy cậu có thể nhường tôi sao ? Anh chàng hiếu thắng.”

“Có thể.” Hấn cười cười, tay vẫn không buông cái eo mảnh khảnh thon thả của nó. Còn nó từ sau khi xuống xe mặt tái mét, dạ dày không ngừng cuộn lên từng đợt. Trông nó cực kì thê thảm, mặt trắng bệch không chút huyết sắc, mắt tối lại, đầu choáng váng, tai ù ù, nó cảm tưởng mình sắp không trụ nổi mà lăn ra đường.

“Vậy được thôi, dù gì cô gái đẹp nhất đêm nay đã là phần thưởng cho cậu, vậy cậu có thể nhường cô gái cậu đang ôm trong tay cho tôi không?” Nghe Quân chắc đến phần thưởng nó đã tỉnh hơn mấy phần. Thảo nào bọn họ chọn lúc khuya như thế này mới tổ chức, không phải cái phần thưởng sinh động khiến đàn ông nghe là thèm khát hay sao? Nó lặng yên chờ câu trả lời của hấn. Hấn sẽ không vì phần thưởng mà vứt bỏ nó cho một người đàn ông khác chứ?

Nhìn thấy ánh mắt chờ mong của nó hấn khẽ cười. Cô nhóc này luôn như vậy, ánh mắt trong trẻo kia khiến người ta không thể từ chối. Hơn nữa hôm nay hấn đến đây để đua, chứ không phải để dành phần thưởng, vì thế hấn ôm chặt nó hơn, quàng cho Quân một câu rồi phóng xe đi mất:

“Tôi đưa vợ tôi về trước, nhường cậu phần thưởng hôm nay đấy!”

Quần ngờ ngàng , cứ tưởng hắn dễ dàng thỏa hiệp bởi cậu ta nhớ lúc mới cưới chưa được một tuần, hắn đã chán nản đến bar uống rượu. Điều đó cho thấy hắn không có hứng thú đối với người vợ hiện tại, ai ngờ đầu hắn hăng hái như thế lại nhần tâm vứt bỏ phần thưởng cho cậu ta. Mà thôi, dù sao đêm nay cũng có phần thưởng rồi còn phải bắn khoan gì nữa, tận hưởng trước đã. Vì thế cậu ta vui vẻ mà rinh phần thưởng hộ bạn.

Hắn đưa nó về đến nhà. Sau khi lên phòng, hắn với nó mỗi người mở một cửa phòng. Hắn quay ra lạnh giọng hỏi nó:

“Em vẫn muốn trốn tránh tôi?”

Nó im lặng không đáp, vẫn bước vào căn phòng nó chọn và đóng cửa lại. Nó không muốn trốn tránh hắn nhưng tại bản thân nó quá lí trí, lí trí đến mức nó không sao quên được lời hứa của mình. Nó còn chưa thể tiếp thu hết các sự việc hôm nay đã xảy ra bởi những thứ ấy cứ như một giấc mộng đẹp, một giấc mộng ngắn ngủi. Và khi giấc mơ kết thúc nó phải trở về với hiện thực, cũng giống như cô bé Lọ Lem trong câu chuyện cổ tích. Khi phép thuật hết tác dụng, cô bé Lọ Lem cũng chỉ là một cô người hầu nhỏ trong bếp thôi. Nó thấy mình thật may mắn bởi cô bé Lọ Lem chỉ có một tiếng đề ở bên hoàng tử, còn nó có cả một ngày. Nó cảm thấy mình quá may mắn rồi, cảm thấy ông trời đã quá ưu ái nó rồi.

Hướng về phía trước, nó tự quảng mình lên giường. Chơi cả ngày, nó cũng mệt mỏi lắm rồi. Vừa nằm lên giường một lúc nó đã ngủ thiếp đi. Còn hắn sau khi bị nó lạnh nhạt thì hắn tức giận vô cùng. Nếu biết nó như vậy thì đêm nay hắn thà chọn phần thưởng còn hơn. Nó dám đem bao cố gắng hôm nay của hắn đổ sông đổ biển hết. Ôm một bụng tức trong lòng, hắn lấy xe rồi lại đến bar.

Hôm sau nó thức dậy, thoải mái duỗi tay chân , hít một hơi không khí mát lạnh, tâm trạng nó cực kì thoải mái. Đêm hôm qua là đêm mà nó ngủ ngon nhất kể từ khi về nhà chồng đến nay. Vừa làm vệ sinh cá nhân xong đang định xuống chuẩn bị ăn sáng rồi đi làm , ai dè công ty báo nghỉ bởi chủ nhiệm ốm. Cái công ty nó làm việc là một công ty rất kì lạ, là công ty nhân hạ nhất mà nó từng làm. Trong công ty nó có 4 bộ phận gồm bộ phận đánh giá sách, bộ phận quản lý, bộ phận xuất bản và bộ phận bán hàng. Bộ phận đánh giá sẽ nhận các tác phẩm được gửi về, đọc, chọn lựa những tác phẩm hay và viết tốt để xuất bản. Sau khi chọn được sách sẽ gửi cho bộ phận xuất bản để đóng thành sách sau đó gửi qua bộ phận bán hàng đem đi bán. Lợi nhuận thu về sẽ do bộ phận quản lý của Nhà sách quản lý, hơn nữa bộ phận quản lý sẽ là người trông nom, kiểm kê và bảo quản sách trước khi sách được bán ra ngoài.

Tuy nhiên hàng này, cũng không nhận được bao nhiêu tác phẩm được gửi về nên họ rất rảnh rỗi, chỉ có bộ phận bán hàng là khổ bởi số sách trong kho còn rất nhiều nên họ phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi để giao sách. Nó giờ đang làm trong bộ phận đánh giá, thỉnh thoảng lại có vài tác phẩm để đọc. Hơn nữa nó còn viết sách để mọi người cho ý kiến nhưng không vì thế mà nó quá bận rộn. Khi nào nó còn định xin vào bộ phận xuất bản nữa. Như vậy nó sẽ nhận lương gấp ba người bình thường rồi.

Giám đốc công ty này và các sếp lớn lại càng khòì nói. Bình thường lên nghe ý kiến của nhân viên, phê duyệt vài cái hợp đồng rồi cũng chả làm gì nữa. Vì thế công ty cũng làm ít giờ hơn các công ty khác. Công ty người ta làm 8 tiếng/ngày còn công ty mình có 6 tiếng/ngày. Song bắt đầu từ 9h đến 11h là được nghỉ ngơi, chiều lại từ 2h đến 5h, nhân nhả cực kì. Đến đây nếu không có việc thì có thể ngồi chơi, tám chuyện với nhau, đôi lúc người nào có việc đột xuất cũng được về, chỉ là hôm sau phải tăng hiệu quả làm việc. Một công ty như thế, lại luôn đổi luật mới mẻ nên rất thu hút nó. Chỉ là công ty rất hạn chế nhân viên, mỗi bộ phận cũng chưa tới 20 người, nó lại là người rất rất may mắn khi là người thứ 20 được nhìn trúng, cũng là người duy nhất có thể đảm đương nhiều việc như vậy. Trong công ty ai cũng khen nó là nhân tài không chỉ bởi tài viết lách mà còn quản lý rất tài tình, gọn gàng, đâu ra đấy, hơn nữa còn chọn toàn tác phẩm hay. Bởi nó rất kén chọn nên khi chọn ra tác phẩm thì tác phẩm ấy rất là đắt khách. Vì thế nó được các sếp rất ưu ái, mọi người đều muốn nó làm thư kí cho mình.

Nó vẫn từ chối không làm thư kí vì nó sợ mình tham lam quá sẽ bị tiền đề chết a! Hơn nữa chồng nó giàu như vậy, tiền tiêu không hết, nó cũng không lo bị bỏ đói nên đi làm cũng chỉ là một cách giết thời gian mà vẫn được tiền thôi. Hơn hết, nó không chỉ là một cô nhân viên được các sếp ưu ái mà còn là một cô nhân viên được các boss ở công ti khác săn đón rất nhiều. Nó may mắn đến nỗi ai cũng phải ghen tị bởi nó có thể nghỉ tự do mà không phải làm thêm giờ, cũng không bị trừ lương, nhiều đó thôi vẫn chưa đủ đâu, nó có khi không cần tăng ca mà vẫn được thêm tiền nữa. Vì thế mà đi làm có hơn 3 tháng mà mọi người đã nhìn nó bằng con mắt khác xưa.

Bạn đang đọc truyện *Giá Như Người Anh Yêu Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Tin Tức Bất Ngờ

Nó vui vẻ ca hát, dù sao bây giờ mới có 8h sáng thôi, ai dè Chi lại là người chủ động gọi nó đi uống trà sữa ăn KFC a. Ngồi trong quán, Quỳnh Chi vui vẻ thông báo cho nó:

“Mày biết không? Vài hôm nữa là tới Valentina rồi đó?”

“Thì sao?” Nó thờ ơ như kiểu chuyện này thì chả có tí ảnh hưởng nào tới nó vậy.

“Trời ơi bà cô, đó là chuyện quan trọng của cả đời mày đó. Tao không có nói đùa đâu.”

“Tao cũng không có bảo mày nói đùa.” Nó vừa hút trà sữa vừa nhẹ nhàng trả lời, tuy nhiên câu trả lời này làm Quỳnh Chi tức điên:

“Nói với mày thật là tao tức hết mả.” Chi thờ phỉ phò nói “Hôm ấy anh Hùng bảo là sẽ về nước đó, mà lần này là về hẳn luôn chứ không đi nữa.”

“Thật sao?” Mắt nó sáng quắc. Nó rất mong diện kiến nhan sắc của chàng trai nó đã yêu trước kia, nghĩ tới việc anh về lòng nó lại háo hức không thôi.

“Xem kìa, nhắc đến cái là miệng đã nhỏ dài tòng tòng rồi, tao không biết mày mất trí nhớ thật hay giả nữa.” Chi thấy bộ dạng đó của nó, liền liếc xéo nó một cái, hừ lạnh nói.

“Dù sao có chút ấn tượng là được rồi. Mày quên tao chỉ mất trí nhớ tạm thời thôi à, hôm trước tao mới nhớ ra chuyện gia đình tao trước kia ấy.”

“Vậy sao? Chắc mày cũng sắp nhớ ra được anh ấy rồi.”

“Chắc vậy á!” Nó thờ ơ trả lời, bỗng nhiên ruột quặn lên một cái khiến nó buồn nôn, vội vàng bật miệng chạy vào toilet nôn thốc nôn tháo. Sau khi giải quyết xong cơn buồn nôn, nó trở ra.

Thấy nó, Quỳnh Chi nhìn nó bằng ánh mắt nghi ngờ liền dò hỏi:

“Mày bị làm sao vậy?”

“Không sao, chỉ là buồn nôn thôi.” Nó mặt mày tái xanh đáp. Vừa nó nôn một trận dữ dội, nôn hết cả mật xanh mật vàng ra mới thấy dễ chịu được một chút, không biết ăn phải cái gì mà bị ghê như thế.

“Không lẽ...mày ‘trúng thưởng’ hả?” Chi nghe thế, liền nghĩ ngay tới chuyện đó, mắt sáng lên, hỏi với giọng háo hức.

“Trúng cái đầu mày, từ khi cưới tới nay hần đã động vào tao đâu mà đòi trúng.” Nó biết Chi muốn ám chỉ cái gì, liền gõ nhẹ lên đầu Quỳnh Chi, mắng.

“Trời!!! Thế là từ khi cưới tới nay mày vẫn phòng không gối chiếu?” Chi ngạc nhiên tột độ, liền hét lên như một con thần kinh vừa trốn trại. Hiếm thấy tên đàn ông nào chịu đựng giỏi như hần nha. Nên nhớ hần ta đã cưới hơn 3 tháng rồi mà nó vẫn chưa có tin tức gì trong khi người khác cưới về chưa đầy nửa tháng đã dính rồi. Nhưng cũng còn may vì hần không động vào nó ấy, nhỏ không thích hần chút nào, đặc biệt là cái tính chẳng hoa kia, giống y như ai đó (Khả chứ còn ai), đúng là anh em cùng một ruột.

“Ừ!” Nó đáp rồi bỗng thờ dốc, mặt tái nhợt hơn, tay ôm chặt bụng, nó cảm thấy một cơn đau dữ dội đang được hình thành. Nhận thấy tình hình không ổn, Quỳnh Chi lo lắng chạy ra xem, rồi sau đó hốt hoảng tính tiền, liền vội vàng đưa nó đi bệnh viện. Nhưng nó nhất quyết không đi, đòi về nhà.

Vì biết không thể lay chuyển được ý nó, Chi đành bắt lực đưa nó trở lại biệt thự, khi vào trong, sắc mặt nhỏ tối sầm. Trên chiếc ghế sofa ở chính diện, có một đôi nam nữ đang ôm hôn nhau thắm thiết đến nỗi người ngoài vào cũng không biết. Nhỏ khề ho một tiếng báo họ dừng cái hành động không có tốt cho trẻ em ấy lại, thế nhưng hai kẻ đó vẫn không có chút ý tứ mà dính chặt nhau như sam. Thấy thế nhỏ coi thường, đi nó bước qua, khề hừ một tiếng. Nó cũng thấy thế nhưng bây giờ bụng nó đau quá, nó không thể để ý nhiều thêm, liền mặc kệ hai người kia, để Quỳnh Chi đi vào phòng.

Vào phòng rồi nó nằm bẹp xuống, ôm riết lấy bụng, một cơn đau dữ dội kéo đến khiến nó khó thở, hít phải một ngụm khí lạnh. Nó nhắm mắt, bặm môi cố gắng chịu đựng, vì quá cố gắng mà trán đổ mồ hôi. Quỳnh Chi luống cuống tay chân không biết phải làm sao, nhỏ chưa bao giờ thấy nó lại bị một căn bệnh đáng sợ như thế này.

Nó thấy nhỏ như vậy, không đành lòng để nhỏ phải lo lắng nên gọi nhỏ lại, nói:

“Không cần lo lắng, qua một lát là khỏi thôi, không sao đâu, tao quen rồi...” Nói mãi mới được một câu mà đã thở không ra hơi, mặt nó càng ngày càng kém. Nó ôm bụng, chuẩn bị đón tiếp một cơn đau dữ dội kéo đến. Quỳnh Chi lao đến, nó nắm chặt lấy tay nhỏ, thều thào nói “Đừng đi đâu cả, ở lại bên cạnh tao.”

Bây giờ nó không còn một người thân nào cả, nó chỉ mong khi mình ốm đau sẽ có một người thân bên cạnh và Quỳnh Chi đã được nó xem như là chị em lâu rồi. Một cảm giác đau bụng dữ dội kéo đến thâm nhập vào từng tế bào trong người nó. Nó nôn nao, đầu óc quay cuồng, trống rỗng. Cơn đau như đang ăn mòn nội tạng của nó khiến nó quẫn quại. Nó úp sấp, cắn răng chịu đựng cơn đau mà cả người cứ như bị rút sạch sinh khí.

Kiểu đau bụng này cũng không phải nó chưa từng cảm nhận qua. Mỗi lần đau bụng nó cảm tưởng mình còn sống khổ hơn cả chết bởi mỗi lần cơn đau kéo đến sẽ khiến người ta đau tới mức không thở được, tuy không đau suốt nhưng đau ngắt quãng, mỗi lần đau đưa người ta xuống tận cùng của địa ngục, dày vò hành hạ người khác một cách vô cùng đau đớn. Nó cũng không biết đây là loại bệnh gì, chỉ biết từ lần đầu tiên căn bệnh tìm đến nó đã không bao giờ muốn bị loại bệnh này thêm một lần nào nữa.

“Ọe...ọe...” Nó lại lao vào nhà WC nôn thốc nôn tháo đến nỗi hoa mắt chóng mặt. Mặc dù nôn đến “chết sống lại” như vậy nhưng cơn buồn nôn vẫn không ngừng hành hạ nó bởi những trận đau bụng dữ dội.

Cộc, cộc.

Tiếng gõ cửa vang lên nhưng chẳng ai chịu ra mở cửa bởi hai cô gái chui hết vào WC rồi còn đâu. Sau một hồi lâu, tiếng gõ cửa biến thành tiếng đập cửa “bụp bụp”, có lẽ người bên ngoài đã không còn kiên nhẫn. “Đoàng”, cánh cửa bị đá văng ra, một bóng người hung hăng bước vào.

“Nguyệt Lam, hay là chúng ta đi bệnh viện đi, cứ thế này tao e mày sẽ chết ở đây mất.” Quỳnh Chi khuyên nhủ. Phải biết là một khi nó đã quyết chí

trâu hai hồ cũng kéo không đi.

“Hai người đang làm gì vậy?” Không biết từ khi nào tên Vương Khang đã đứng ngoài cửa, giương ánh mắt cao ngạo lên nhìn hai cô gái đang hết sức chật vật kia.

“Không phải việc của anh!” Quỳnh Chi liếc mắt xem thường. Hắn thực sự khiến nhỏ phát ghét. Chẳng phải vừa rồi hắn còn đang âu yếm với người đẹp, bây giờ chạy lên đây làm gì? Hắn đến xem bạn nhỏ khóc lớn cỡ nào, thương tâm ra làm sao chẳng? Nhỏ không cần cái sự thương hại rẻ tiền của hắn và nhỏ cũng biết chắc nó cũng sẽ chẳng thêm.

Nhỏ đột nhiên cảm thấy hai cánh tay nặng trĩu, quay qua thấy nó đã ngắt xiù từ bao giờ. Nhỏ sợ hãi ôm lấy nó, vỗ vỗ vào mặt nó, gọi:

“Lam, tỉnh lại đi, mày bị làm sao vậy? Đừng làm tao sợ... Lam... Nguyệt Lam...” Nhỏ cứ gọi, giọng run run. Nhỏ sợ nó xảy ra chuyện. Đột nhiên thân thể nó bị nhắc bổng lên, nhỏ chưa kịp định hình tất cả mọi chuyện đang diễn ra thì hắn đã lao ra khỏi phòng.

Nhỏ vội vã chạy theo, khuôn mặt tràn đầy sự lo lắng. Lúc đi xuống dưới lầu, liếc qua thấy ả đàn bà đó vẫn còn ở đó, Quỳnh Chi nhếch miệng xem thường rồi rời đi. ả ta vừa vừa nhìn thấy hắn bế nó đi xuống, mặt trắng bệch, trong lòng ả không khỏi dấy lên một luồng ghen tức và giận dữ sau thăm [Tại sao lúc nào cũng là nó chứ?! Hừ!] ả thăm rủa trong lòng. Nếu không phải do nó trở về không đúng lúc thì có lẽ ả đã chiếm được thứ mình muốn rồi.

Nó đúng là kẻ hay đi phá hư chuyện tốt của người khác. Nhớ cái hôm hắn đưa xe, ả biết hắn sẽ thắng nên tự mình muốn trở thành phần thưởng của đêm đó, ai ngờ hắn lại vứt ả cho một người đàn ông khác rồi nghênh ngang đưa nó rời đi. Thù cũ hận mới, ả quyết tâm sẽ trả lại cho nó gấp mười.

Nó tuy đã ngắt xiù nhưng người vẫn không ngừng ra mồ hôi, mặt nhẵn nhợt, hơi thở yếu ớt như đang hấp hối. Hắn đặt nó vào trong con Liberty rồi phóng vút đi, may sao nhỏ Quỳnh Chi nhanh chân không cũng bị bỏ rơi rồi. Hắn lái xe với tốc độ như tên bắn trên đường quốc lộ, cũng không thèm nhìn mặt cảnh sát giao thông, cứ thế mà phóng. Trên đường mọi người la hét ầm ĩ, những tiếng chuông rửa thô tục không ngừng vang lên, thế nhưng chiếc xe vẫn cứ lao vùn vụt không thèm để ý. Thực tế là chỉ vì chiếc xe của hắn mà làm giao thông ách tắc cả một đoạn dài, trông ngổ ngốn vô cùng. =))))))

“Bác sĩ, bác sĩ, mau cứu người!” Hắn vừa bế nó vừa hét lên trong bệnh viện. Sau khi đặt nó vào một chiếc giường đầy hắn liền tiện tay túm lấy một bác sĩ lôi đi.

Phải biết đây là trận đau bụng dữ dội nhất từ trước đến nay nó phải trải qua, chứ những lần trước nó vẫn chịu đựng được nên chỉ qua một lát là khỏi. Hắn với Quỳnh Chi đứng bên ngoài nhìn chiếc giường nó nằm được đưa đi và khuất sau cửa phòng cấp cứu, Quỳnh Chi ghen ngào.

Chờ ngoài phòng cấp cứu khoảng một tiếng đồng hồ, mỗi phút mỗi giây đều như ngồi trong chảo nóng, cuối cùng cửa phòng cấp cứu cũng mở ra, vài vị bác sĩ cùng mấy cô y tá đẩy chiếc giường mang nó với khuôn mặt trắng bệch vào phòng thường. Một ông bác sĩ bước ra nói với hắn, có lẽ là bác sĩ trực tiếp thực hiện việc khám bệnh cho nó:

“Cô ấy bị viêm ruột thừa nghiêm trọng, đằng này lại còn để cô ấy uống rượu. May sao là cấp cứu kịp thời không thì cô ấy khó mà giữ được tính mạng. Dạ dày của cô ấy bị loét và chảy máu trong, bây giờ tình trạng của cô ấy không còn nguy hiểm nữa nên các vị yên tâm!” Bác sĩ dặn xong thì rời đi.

“Sao anh lại để cho Nguyệt Lam uống rượu?” Quỳnh Chi quay ra trách móc. Hắn nhú mày không đáp, trong lòng tự hỏi [Cô ta uống rượu khi nào nhỉ?] Đột nhiên hắn nhớ ra nước ép ở bar cũng được pha chế thêm chút cồn để có mùi vị, thảo nào...

Nó “bị” đẩy vào trong một phòng bệnh cao cấp, Quỳnh Chi vào thăm, còn kéo theo cả Khải. Ba người ngồi trong phòng bệnh nhưng luôn im lặng khiến cho bầu không khí bỗng chốc trở nên ngột ngạt. Đột nhiên Khải lên tiếng phá tan bầu không khí hiện tại:

“Chi, đi thôi, để anh hai và cô ấy ở lại đi, mai lại vào thăm” Khải kéo Quỳnh Chi, đỡ nhỏ vẫn đang thần thờ đứng dậy và đưa nhỏ ra ngoài.

Còn lại hai người, một người thì vẫn chưa tỉnh, một người thì tâm trạng rối bời, căn phòng bỗng chốc lại chìm trong im ắng. “Khụ... khụ...” mấy tiếng ho cất lên thu hút sự chú ý của hắn. Hắn bèn đến bên nó, nó mở tí hí mắt ra nhìn, sau đó hơi nheo nheo mắt, hỏi:

“Đây là đâu?” Nó mơ hồ nói, cảm thấy mình ngủ rất lâu rồi, cũng không biết mình đang ở nơi nào.

“Đây là bệnh viện. Em tỉnh rồi, có cần lấy gì không?” Nó chưa bao giờ thấy ánh mắt dịu dàng này của hắn, một ánh mắt ngập tràn yêu thương và nhu tình. Nó giật mình vì nghĩ mình nhìn lầm, liền nhắm mắt lại lầm nhảm: [Mình ngủ lâu quá chắc sinh ra ảo giác rồi]. Biểu cảm lạ lùng của nó khiến hắn không vui, vội làm một việc không tưởng là cúi xuống cắn lên môi nó một cái. Bị đau nó mới giật mình mở mắt, bàng hoàng nhìn hắn. Thì ra không phải ảo giác, nhưng sao hình ảnh trong mắt nó lại mơ hồ đến thế. Nó hỏi:

“Sao tôi lại ở trong bệnh viện?” Nó nhớ là mình đang ở nhà kia mà?! Chắc chắn lại là do con nhỏ Quỳnh Chi nhiều chuyện rồi.

“Cô là đồ ngốc thật à? Bị bệnh mà cũng không thèm đi bệnh viện. May là tôi kịp thời phát hiện chứ không lại có kẻ chết trong nhà mà tôi không biết rồi.” Hắn mắng.

Nó cười khỏ, hắn thì cũng chỉ mong nó chết quách đi cho rồi để hắn có thể tự do. Bây giờ nó mới nhận ra bản thân nó đang trói buộc một con người. Ki thực, nó không muốn trói buộc ai cả nhưng ngay cả nó cũng bị trói buộc trong cái xiềng xích này. Sợi dây duyên phận cũng đã khiến nó mất đi tự do của chính mình.

Chương 12: Sóng Gió Sau Vẻ Yên Bình

Ánh chiều tà nhẹ nhàng buông xuống bao trùm không gian tĩnh lặng, khẽ ánh lên khuôn mặt xinh xắn của một cô gái. Nhưng đáng lo ngại thay, khuôn mặt đó mang một vẻ u buồn ủ dột đến đáng thương. Nó đang thần thờ chìm trong mớ suy nghĩ hỗn độn ngay sau khi nhớ lại sự việc ngày hôm nó đi viện. Sự việc ấy xảy ra nhanh quá, nhanh đến nỗi nó cảm tưởng vừa mới hôm qua. Mà khi nhớ về hình ảnh đó, trái tim mơ hồ lại đau nhói. Nếu không phải hôm đó căn bệnh lạ đột nhiên bộc phát thì khéo có khi nó còn đau đớn hơn thế này. Nỗi đau kia tưởng chừng đã dày xéo tan nát trái tim mong manh bé nhỏ của nó, đánh gãy bao nhiêu hi vọng nó cố giữ gìn. Đã vài ngày rồi mà nó còn ở lì trong bệnh viện vì nó không muốn về cái căn nhà lạnh lẽo đó, nó không biết phải đối mặt với hân thể nào. Rồi nhờ đâu gặp mặt, nó cũng không biết nói gì cho phải. Cũng may là từ hôm nó nằm viện, hân chưa từng xuất hiện thêm lần nữa, cho nên nó cũng không lo ngại về vấn đề đối mặt với hân. Nhưng đến hôm nay, khi cơ thể nó hoàn toàn bình phục, nó không thể từ chối xuất viện:

“Nguyệt Lam, đi thôi! Tao làm giấy xuất viện rồi.” _ Quỳnh Chi lon ton chạy vào báo rồi nhanh chóng thu đồ đạc gọn gàng lại cho Nguyệt Lam. Nó không nói bất cứ câu gì ngoài một tiếng “Ừ” lạnh nhạt, sau đó theo Quỳnh Chi về nhà.

Ngồi trong chiếc Lamborghini của Khải, nó bắn ánh mắt buồn man mác ra xa xăm khiến Chi nhìn thấy mà lòng đau như cắt. Từ khi yêu Lâm Hùng, Nguyệt Lam đã không còn là Nguyệt Lam trước kia nữa. Nó đã không còn là một đứa con gái ngây thơ, hay cười như ngày nào, thay vào đó là một bộ mặt lạnh lùng buồn bã luôn đeo trên gương mặt nó. Giờ Hùng không có ở đây, nó cũng chẳng được vui vẻ như mong muốn, đôi lúc nó cười mà trong nét cười ấy vẫn luôn mang theo sự thiếu tự nhiên. Có lẽ do gắng gượng quá sức mà nụ cười của nó thật méo mó. Nó là một đứa con gái có một tâm hồn mạnh mẽ chứ không yếu ớt như cái vẻ bề ngoài mong manh. Nhưng dù mạnh mẽ tới đâu, con người ta cũng không thể ôm đồm hết mọi cơn đau vào lòng. Nhớ lúc Hùng mới đi, nó suy sụp tinh thần đến nỗi suốt ngày chỉ bản thân nhìn ra xa xăm, lúc nào cũng giống cái xác không hồn.

Mang theo tâm trạng buồn bã u uất suốt cả quãng đường dài, nhưng đến khi về nhà, nỗi buồn cũng vẫn đeo bám nó. Khi nó vừa bước vào trong nhà, bất thành linh xuất hiện một ả yêu nữ. Tường Vy đang rất hồn nhiên lơ lửng trong nhà nó, hơn nữa còn thoải mái sai người giúp việc y như bà chủ nhà. Nó thấy chướng tai gai mắt, liền vội vã chạy vào xem thử chuyện gì vừa diễn ra. Và điều nó thấy chính là việc kiến trúc ngôi nhà bị thay đổi hoàn toàn theo phong cách của Tường Vy. Nó không hài lòng, nhưng nhiều hơn đó là ngạc nhiên, liên lắp bắp:

“Cô...sao cô...?”

“Tại sao tôi lại ở đây ư?” _ Tường Vy nhắc lại thật chính xác câu mà Nguyệt Lam muốn hỏi. Nhìn biểu hiện ngỡ ngàng của nó, ả nhếch mép một cái rồi nói tiếp “Chính người chồng yêu quý của cô mời tôi vào đây.”

Nghe vậy nó liền trở mặt ra nhìn. Không phải chứ, hân thật quá đáng! Một cỗ chua xót trào dâng, trong lòng nó hiện giờ có vô vàn những thắc mắc cần hân giải đáp. Tại sao hân có thể làm thế? Hân đối xử tệ bạc với nó thì nó cũng đành chịu, bây giờ còn ngang nhiên rước người tình về nhà. Rốt cuộc hân coi nó là cái gì? Hân muốn nhắc cho nó nhớ sự thật về cuộc hôn nhân của họ không xuất phát từ tình yêu của cả hai bên sao? Nghĩ nhiều như vậy, nó lắc đầu và cười tự giễu mình. Đáng lẽ nó phải nhìn ra lâu rồi mới phải chứ nhỉ.

Nó cứ thần thờ ở đó cho đến lúc Quỳnh Chi bước vào. Nhỏ thấy một màn này, không khỏi âm ức thay bạn, không thèm suy nghĩ mà tiến lên muốn cho ả đàn bà mặt dày muốn cướp chồng người khác kia một bạt tai, ai dè đúng lúc đó, một bàn tay bất chuẩn xác lấy tay nhỏ. Với khuôn mặt lạnh lùng, hân nhắc:

“Ở trong nhà của tôi thì tốt nhất đừng nên làm bừa.” _ Hân nói xong câu đó liền hất tay Chi ra. Cô ả Tường Vy đứng đằng sau có vẻ hả hê lắm, liên tục hất hàm chế giễu. Chi thấy vậy không nhịn được, cũng không đành lòng để nó bị khi dễ, nhỏ đành khó chịu buông câu nói:

“Vương Khang, anh là thằng đàn ông tồi nhất tôi từng gặp qua. Đừng để tôi biết anh bắt nạt bạn tôi, không tôi nhất định khiến anh phải hối hận...” _ Nhỏ cứ hùng hồn nói mà không biết khuôn mặt của người đối diện đã sẫm đen như đất nòi rồi.

“Chi!” _ Nguyệt Lam ưỡ ỏi gọi một tiếng hùng ngấn cái miệng cứ lải nhải hoài của Quỳnh Chi. Nhưng không những không khiến cái miệng đó bớt lải nhải mà còn khiến cô nàng nói nhiều hơn. Nó thờ hất ra, tức quá hét lên “QUỲNH CHI!”

Đến lúc này cô nàng mới giật mình quay ra. Và nhỏ bàng hoàng nhận ra khuôn mặt nhợt nhạt xanh xao của nó. Có vẻ nó không thích, hay nói đúng hơn là không để ý đến chuyện này. Khuôn mặt nó lúc này bình thản lạ thường khiến cho nhỏ hơi hoài nghi nghĩ mình nhìn nhầm. Nguyệt Lam hiếm có khi bình tĩnh đối mặt với vết thương lớn như vậy, thật khiến nhỏ lo ngại. Nhưng rồi không chờ nhỏ mở miệng, nó đã lên tiếng, giọng nhàn nhạt pha lẫn sự khàn khàn của người mới ốm dậy:

“Lên phòng với tao đi, tao mệt lắm! Đừng phí nước bọt đôi co với những kẻ vô lý kia, chỉ thiệt mình thôi. Nước bọt của mày cũng đáng giá lắm, tiết kiệm chút đi, hi sinh nước bọt vì bọn họ thật không đáng.” _ Quỳnh Chi nghe Nguyệt Lam nói miệng cũng há hốc lên thán phục. Hiếm có khi Nguyệt Lam lại chịu dùng cái miệng độc ác của mình để bảo vệ nhỏ như vậy. Hầu như Nguyệt Lam rất ít khi dùng lời nói làm tổn thương người ta bởi lòng nó quá mềm yếu, nhưng hôm nay nó lại khác hẳn. Nó giống như một con nhím toàn gai sẵn sàng xù lông với những ai muốn làm tổn thương nó.

Quỳnh Chi chưa kịp khen bạn mình một câu thì nó đã khuất bóng trên tầng rồi. Nhỏ liền lật đặt chạy theo mà không thèm để ý đến hai bộ mặt xám xịt kia. Lên phòng, Chi liến giơ ngón tay cái lên khen nó lắm tốt. Nhưng nó không thèm để ý mà leo tót lên giường nằm. Ngồi xuống cạnh nó trên giường, nhỏ lấy làm lo lắng:

“Lam, mày có tinh thần lên chút đi. Chứ nhìn mày sa sút như vậy tao thật rất lo lắng đây.”

“Tao vẫn ổn!” Đó là câu trả lời giả dối nhất nhưng lại là câu trả lời duy nhất lúc này nó có thể nghĩ ra. Quỳnh Chi nghe vậy cũng thờ dài thườn thượt, không muốn đụng chạm đến nỗi đau của bạn nên nhỏ chuyển ngay hướng cuộc nói chuyện. Hai người ngồi hàn huyên rất lâu, buồn đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, lòng nó cũng nguôi ngoai đi không ít. Như trút đi được gánh nặng, nó cũng không còn nhớ nhiều đến chuyện vừa xảy ra. Quỳnh Chi xả hết tức giận với nó xong mới cam lòng đi về.

Còn một mình, nó cảm thấy vô cùng mệt mỏi nên vừa tắm rửa xong là leo lên giường đánh một giấc tới tối. Tối dậy, nó cũng chẳng thiết ăn gì, chỉ biết trốn trong phòng. Cầm sợi dây chuyền trong tay, nó ghi chặt vào ngực, đau đớn tự hỏi lòng [Hùng, ngày tháng như thế này em còn phải chịu đựng đến bao giờ nữa? Mau trở về rồi mang em đi, em mệt mỏi quá!]. Khi bị nhiều thứ ràng buộc, con người ta sẽ có một bản năng tự nhiên là khao khát được tự do. Nó cũng vậy, nó khát khao được thoát khỏi sợi dây xích mang tên hôn nhân, tìm đến một bờ vai vững chắc để dựa.

Đang bản thân suy nghĩ chột vài tiếng kêu mờ ám thoát ra từ phòng bên cạnh. Không biết là vô tình hay cố ý, bọn họ để lọt tiếng kêu đó sang làm phá vỡ không gian bình yên của nó, kéo nó thoát khỏi suy tư vẩn vơ, lôi nó trở lại quay về với hiện thực tàn khốc. Những tiếng kêu mờ ám đó cứ như dây vô con tim nó, dù cho nó có cố bịt chặt tai đến cỡ nào cũng không che hết được. Nhưng âm thanh ác độc đó cứ quần quanh bên tai, giống như liều thuốc độc cắn xé trái tim vậy. Bên ngực trái mơ hồ truyền đến một cơn đau cào xé tâm can, nó ghi chặt lấy tim. Sự xót xa đang dần ăn mòn tim nó. Nó đương nhiên biết tiếng kêu kia ám chỉ điều gì, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh bọn họ ân ái ngọt ngào, mà cái hình ảnh đó làm nó không sao thờ được. Trái tim se thắt lại, lồng ngực đau quá tới nỗi cảm tưởng nó muốn vỡ tan. Đau quá! Tại sao trái tim lại đau như thế? Tuy rằng nó đã cật lực nhắc nhở bản thân đừng để ái tình chi phối, đừng đem con tim ra làm vật hiến tế cho trò chơi ác độc của hắn, hơn nữa nó luôn luôn thuyết phục mình rằng hắn chỉ là người dung không đáng, nhưng con tim lỡ trao đi rồi, đâu thể lấy lại được, nên giờ chịu dây vô cũng đành chịu thôi.

Trong khi nó sắp bị bức đến điên lên thì hai người ở phòng bên còn vô cùng vui vẻ hưởng thụ cuộc sống tình cảm ngọt ngào mà đâu hay rằng bên này là thiên đường mà bên kia lại là địa ngục, địa ngục trần gian. Quả nhiên, sức mạnh tình yêu đủ lớn để giết chết một con người. Từng tiếng kêu của bọn họ cứ đánh thẳng vào tim nó khiến trái tim trước đây se se nay càng tàn tạ vì thương tích nhiều hơn, máu cứ chảy ròng ròng vì đau đớn. Nước mắt không ghìm lại được, cứ đầm đìa chảy ra khỏi hai bờ mi, nóng hổi lăn trên gò má chảy tận vào miệng. Một vị mặn đắng lan tỏa trong khoang miệng nói cho nó biết nó đang đau khổ vì tình. Nước mắt là một thứ thường tuôn ra để xoa dịu nỗi đau cho người ta nhưng giờ phút này chẳng giúp ích được gì, ngược lại chỉ càng làm cho con người ta thêm mềm yếu hơn thôi. Một dòng cảm xúc khế lướt qua tim làm nó rung động.

Chợt yêu rồi thì biết làm sao đây?

Tình anh thì xa tận chân trời, tình em cũng đau đủ lớn để chờ đợi.

Tình ta nay về đâu? Có chi cũng chỉ là những hồi ức.

Tại sao anh nữ vô tình làm em tổn thương, làm em đau đớn?

Trái tim em thời khắc này chông chênh những vết sẹo.

Vì ai? Vì anh? Hay vì người ấy?

Câu yêu thương anh chẳng bao giờ chịu nói, vậy mà em trót dại trao đi mất trái tim.

Để đêm về trái tim lại thổn thức, trái tim ấy nay chết rồi.

Dòng cảm xúc cứ thế chà đạp lên nỗi đau của nó, nó òa lên một tiếng nức nở. Tiếng khóc hòa lẫn với tiếng cười nói vui vẻ ở phòng bên, nghe thật thê lương, thật đơn độc. Ai biết đâu có một ngày nó phải chịu cảnh “kẻ cười người khóc” như lúc này. Nó công nhận mình yếu đuối, bức tường thành mạnh mẽ nó cố xây dựng bấy lâu bỗng chốc đã sụp đổ. Thu mình lại, nó ngồi thu lu một góc, ánh mắt bắn ra xa xăm. Nước mắt giàn giụa trên gương mặt nhem nhuốc, nó cũng không bận tâm để mà lau đi, cái nó muốn là có ai lau nước mắt giùm nó. Lúc này nó cô đơn đến tội nghiệp. Cảm xúc lẫn lộn chông chéo lên nhau, nó lại chìm vào suy nghĩ viển vông. Nó ước mình là con trai, để có quyền được mạnh mẽ, để có quyền được yêu thương và chăm sóc cho những cô gái yếu đuối, để có quyền được chỉ thẳng vào mặt thằng con trai khác và nói “đãi xử với phụ nữ như thế, anh là đồ tồi”. Phụ nữ là phái yếu, vốn sinh ra là để yêu chứ không phải để chơi đùa.

Nếu lấy nỗi đau của một ai đó để đổi lại nụ cười cho kẻ còn lại, liệu có nên chấp nhận đánh đổi?

Tổn thương người khác chính là tự làm mình tổn thương.

Nỗi đau càng lớn, hận thù chất chứa càng nhiều.

Nhưng lại có người không đủ dũng khí để hận, cũng chẳng đủ dũng khí nói lên tiếng yêu, cứ thế để cơ hội vụt đi mất.

Đổi lại chỉ biết nhận tổn thương về mình, bản thân chỉ có thể tự hỏi tình cảm chỉ ở một phía này sẽ đi được đến đâu?

Người đời nói đúng “núi kéo tình yêu chỉ là việc làm đến từ một phía thì tình yêu đó vốn dĩ không tồn tại”. Nó đã chiêm nghiệm ra điều này từ lâu, chẳng qua nó cố phản bác và phủ nhận thôi. Nó thức trắng đêm chỉ để khóc sụt sùi và suy nghĩ vẩn vơ, cho đến sáng nhan sắc nó xuống cấp một cách tồi

tệ, hai mắt thâm quầng chẳng khác gì một con gấu trúc. Hốc mắt đỏ hoe, nhòa đi vì khóc nhiều, trong mắt chứa toàn tơ máu vì mất ngủ, khuôn mặt xơ xác, bết lại và lấm lem toàn nước mắt. Nó uể oải xuống giường, xử lí cái nhan sắc chả mấy xinh đẹp của mình, sau đó vực dậy tinh thần xuống nhà ăn sáng. Nó sẽ trở lại là nó của ngày xưa, một nó vui vẻ, lạc quan và chẳng bận tâm đến điều gì, một nó mạnh mẽ được xây lên bởi quá đỗi những tổn thương trong tim. Nó sẽ không để những kẻ làm tổn thương nó đắc ý, nó muốn họ biết nó sẽ không dễ dàng để đánh gục. Họ đang thử sức với sự kiên nhẫn của nó, cho nên đến khi đã quá tổn thương, nó sẽ giống như con nhím không ngại xù lông để công kích người khác. Nó biết mình không mạnh mẽ như vẫn tưởng, nhưng vẫn đủ để đánh gục bất cứ ai coi thường mình.

Đêm qua nó đã suy nghĩ kĩ rồi, nó phải mạnh mẽ hơn nữa, mạnh mẽ thế nào vẫn là không đủ, tuy vậy cũng chẳng thừa. Dù gì con người ta cũng phải sống, cho nên cần gì vì một chút tổn thương mà đẩy dọa chính mình, sẽ không ai thương hại bạn đâu, cho nên tự thương lấy mình thì tốt hơn. Và nó sẽ cố gắng sống thật tốt, đợi người có đủ khả năng mang nó đi. Nó đang đợi, đợi ngày mình được tự do. Valentine sắp đến, chàng trai nó yêu cũng sắp trở về rồi, đến lúc ấy nó sẽ diễn đơn ly hôn không chút do dự. Yên tâm, nó cũng sớm tính xong đường lui cho mình, nếu hắn không đồng ý ly hôn thì thế nào nhà họ Vương chả vào cuộc. Không phải họ luôn chờ cái ngày nó kí đơn ly hôn hay sao? Nó thừa biết nhà họ Vương bao lâu nay chả ư gì nó, luôn có nhiều hành động gây áp lực tới hắn, cho nên sớm muộn nó cũng để cho họ toại nguyện.

Nó cũng chả thiết tha gì với cái gia đình họ Vương ấu trĩ này, bọn họ đối xử với nó thế nào đến nay nó vẫn không sao quên được. Nhà họ Vương luôn ghê lạnh với nó, đơn giản vì nó là một con thiên nga mất giá, chẳng đáng được bước chân vào danh gia vọng tộc nhà họ. Hơn nữa, nếu giờ đây cô con dâu ấy còn dạn dít với nhân tình bên ngoài, một gia đình coi trọng mặt mũi hơn tất cả như vậy làm sao để nó được bước chân vào nhà họ lần nữa. Nói chung, nếu làm đến nước ấy thì nó sẵn sàng một đi không trở lại.

Suy nghĩ tính kế ổn thỏa, nó thỏa mãn xuống dưới nhà. Bên dưới đã tụ họp đông đủ hai người, có nó chỉ là thừa. Nhưng nó vẫn không ngại mang tiếng mặt dày mà lịch sự ngồi xuống bàn chờ phục vụ. Kéo dần khuôn mặt, nở một nụ cười nó nghĩ tươi nhất có thể, hoặc cũng có thể coi đó là một cái nhếch mép khinh thường, nó đã kích:

“Hôm qua hình như tôi nghe thấy mùi ăn ái hả? Chúc mừng cô nhé Tường Vi, cuối cùng cũng thành công quyến rũ và leo lên giường với chồng tôi. Hai vị cứ thoải mái coi đây là nhà, dù gì tôi cũng chỉ đáng như một con ở dợ thôi. Sớm sinh quý tử thay tôi!” _Nó còn cố tính nháy mắt một cái tình ranh khiến mặt Vương Khang đen thui như đất nồi.

Mặc dù tự nhủ lòng đã trả được thù, khoan khoái không ít nhưng khi nhìn hai người ăn ái “móm” com cho nhau, không hiểu sao lòng vẫn thấy nhói. Từng miếng com trong miệng như đắng chát khiến nó khó khăn khi nuốt vào. Cổ họng nghẹn ứ, muốn thốt mà chẳng thốt lên lời. Chẳng qua coi nhau như người dưng, nhưng không ngờ trái tim vẫn đau đớn như vậy. Không nuốt trôi được, nó đột ngột đứng dậy, đúng lúc này di động chợt đổ chuông một bài ca quen thuộc. Bài hát này nó cài riêng cho Quỳnh Chi cho nên không khó để đoán xem ai gọi tới. Quỳnh Chi rồi rít thông báo cho nó tin dữ. Sau khi nghe xong, còn chưa kịp lau miệng, nó đã vội vã rời đi. Tin tức mà Chi vừa cho nó biết làm nó chết lặng bởi nó nghe nói có người mua lại mảnh đất của gia đình nó với ý định làm công viên giải trí. Và hiện tại, họ đang chuyển đồ đạc, thu dọn tàn cuộc của hỏa hoạn. Điều đó cũng khó trách, vụ hỏa hoạn xảy ra lâu lắm rồi mà người dùng tới miếng đất lại chẳng xuất hiện, đương nhiên họ sẽ chẳng ngần ngại lấy đi.

Nó tới nơi thì hốt hoảng ngăn cản bọn họ nhưng một đứa con gái chân yếu tay mềm như nó thì làm được trò trống gì. Cuối cùng nó đành trơ mắt nhìn bọn họ mang từng thứ đồ mà nó yêu quý ném ra. Họ khiêng cái tủ quần áo trong phòng của nó ra, nó nhào vào định giữ lấy, lại bị bọn họ không thương tình hất ra. Bọn họ không kiêng dè vất bộp cái tủ đã cú nát và đen thui xuống dưới nền làm chiếc tủ bung ra. Bên trong tủ bỗng chui ra thứ gì đó rất lạ, là một cái hộp làm bằng sắt nhưng lại không bắt mắt chút nào. Cái hộp đó cực kì bình thường, chi nhỏ bằng bàn tay, nó nhặt lên, tiện thể khám phá luôn bên trong chiếc tủ. Khi chắc rằng chiếc tủ chẳng còn thứ gì đáng giá, nó mới an tâm mở hộp ra. Và bất ngờ thay, nó thấy một đồng giấy và ảnh. Lấy ra một bức ảnh, mà nhìn vào bức ảnh đó làm nó đau lòng. Người con trai ấy quả thật giống với Vương Khang, nhưng anh ấy là Lâm Hùng. Đây là đồ kỉ niệm của bọn họ, bên trong toàn ảnh về thời hạnh phúc ngọt ngào của nó với anh, cho nên chúng mới được cất chung một chỗ.

Thê lương thay, giờ nó chẳng còn nhớ tí tẹo gì về cái thời đã qua ấy. Nhìn kĩ từng bức ảnh, trong đầu nó hiện lên một thước phim quay chậm, từng mảnh kí ức rời rạc cứ thế vấy lấy nó. Thì ra những thứ này gọi nhớ quá khứ của nó đây. Nó giống như con hổ trong bài thơ “Nhớ rừng” của Thế Lữ, nuôi tiếc một thời quá khứ vàng son dù chẳng mấy tốt đẹp của mình. Từng kỉ niệm tưởng như đã bị vùi lấp theo thời gian vẫn như một bóng ma không cách nào xóa đi được. Kỉ niệm đeo bám ta dù rằng ta tự nhủ muốn quên đi rồi. Đoạn kỉ niệm ấy là về mối tình đầu đẹp nhất của đời nó, dù mất trí nhớ thì đoạn quá khứ đó vẫn tồn tại trong kho dữ liệu của bộ não. Tuổi trẻ ấy, dù lóng bống nhưng không phải không biết bỏ ra. Thử bỏ ra mà được nhận lại chính là những kỉ niệm đẹp ấy, nghĩ lại nó vẫn nuôi tiếc không thôi. Nó buồn những bức ảnh, lấy ra một bức thư được gấp vuông vắn. Có lẽ đây là bức thư tình nào đó chẳng hạn. Cho đến khi mở ra, nó mới biết mình nhầm, đây không phải thư tình ướt át toàn những lời sến súa mà đó là bức thư chia li đầy nước mắt. Trong thư là dòng chữ ngay ngắn và đẹp đẽ, có lẽ chủ nhân bức thư rất nâng niu và trân trọng bức thư này. Thư viết:

Ngày X tháng Y năm Z:

Gửi Lam!

Anh không biết phải nói gì vào lúc này, dù cho có nói câu gì em cũng sẽ tổn thương mà thôi. Anh không muốn điều đó chút nào, thật đấy! Anh sắp đi xa và điều khiến anh bận tâm nhất chính là em. Rời xa em, điều đó thật khó đối với anh, anh sợ làm em đau. Nhưng anh phải lựa chọn, ông muốn anh trở về bên ông và đi du học. Anh xin lỗi vì phải bỏ rơi em vào lúc này. Có lẽ sau khi anh đi, anh biết em sẽ đau lòng lắm. Dù là bất đắc dĩ, anh biết mình vẫn rất đáng trách. Cho nên nếu em muốn tiếp tục theo đuổi tình yêu với chàng trai nào khác thì cứ việc, anh sẽ luôn đứng sau ủng hộ em. Nhưng điều em cần biết rằng anh vẫn mãi luôn dành chỗ trống trong tim mình cho em, chỉ cần em ngoảnh đầu lại, sẽ luôn thấy anh đứng đợi. Đây không phải một lời hứa, anh sẽ không hứa những gì xa ngoài tầm với. Tuy nhiên, đây là lời khẳng định từ trái tim anh. Cho dù em gục ngã mà anh không có bên cạnh, em cũng phải tự biết đứng lên. Không ai có thể mãi ở bên để đỡ dằn và dìu dắt em cả, hãy tự yêu lấy bản thân và chăm sóc tốt cho mình. Rồi có một ngày anh sẽ trở lại tìm em. Đừng khóc khi anh đi, em có biết mỗi lần em khóc ở nơi xa sẽ có người đau tim không? Anh không dám nói lời từ biệt vì anh sợ làm vậy rồi anh sẽ không còn dũng khí để đi nữa. Nên chúng ta chỉ đành dừng ở đây thôi. Mong rằng món quà nhỏ của anh sẽ thay anh ở bên an ủi em. Tạm biệt!

Người viết: Lâm Hùng

Chương 13: Tìm Về Miền Kí Ức

Đọc xong bức thư nó không khỏi rơi nước mắt. Mặc dù chưa nhớ kĩ lắm nhưng ngực nó vẫn âm ỉ, dấy lên cơn đau xâm nhập vào tận xương tủy. Những lời này, câu nói của anh, giọng nói của anh bỗng chốc ùa về trong tâm trí nó. Phải, nó nhớ ra rồi, cuối cùng nó cũng có thể nhớ ra được. Nhưng nhớ lại thì thế nào chứ?! Anh đi rồi để lại cho nó một sự mất mát quá lớn. Nhớ sau hôm anh đi, nó ngồi khóc hết một ngày, thần thờ suốt một tuần mới lấy lại được tinh thần. Từng kỉ niệm ngọt ngào đã qua của cả hai cứ như một thước phim quay chậm trong tâm trí nó, tạo thành cơn đau đâm vào tim nó một cái đau nhói, rồi cơn đau ấy khoáy sâu và tạo ra một lỗ hổng trong lòng.

Nó cứ tưởng mình yêu Vương Khang chứ, nó cứ tưởng mình hết yêu anh rồi chứ, ai ngờ đối với anh nó vẫn còn nhiều cảm giác như vậy. Khuôn mặt đầm đìa nước mắt, đau thương quá hạn đã chẳng thể nào kìm hãm được sự tổn thương trong lòng nó nữa rồi, nước mắt không kìm lại được cứ thế tuôn ra. Nước mắt như sợi trần châu đứt dây chảy dài trên khuôn mặt của nó, rơi xuống bức thư kia khiến cho nó đã vốn không nguyên vẹn nay còn bị mờ nhòe nhiều hơn. Giấy mực không thể lưu giữ lại tất cả những điều cần nói của một người nhưng lại có thể bộc lộ hết tất cả nỗi đau của một người khác. Trái tim vốn đã không lành lặn gì giờ lại thêm nhiều thương tích khác, máu chảy đầm đìa, lòng đau nhức nhối.

Một bàn tay vòng qua vai và vỗ vỗ vào lưng nó, Quỳnh Chi lấy bức thư từ tay nó ra, mỉm cười:

“Đừng buồn nữa, là do anh ấy bất đắc dĩ thôi. Mày thử đặt mình vào anh ấy, nghĩ xem vào hoàn cảnh đó mày sẽ chọn bên nào?” _ Chi dịu dàng giải thích và ngừng lại để cho nó chút thời gian suy nghĩ. Trong hoàn cảnh của anh, nó sẽ chọn ai? Câu trả lời đương nhiên là gia đình rồi. Nó quay ra nhìn Chi với ánh mắt thấu hiểu. Nhìn khuôn mặt nó, vẫn nụ cười đó nhưng rạng rỡ hơn, nhỏ nói tiếp: “Cho dù tình cảm của mày có sâu đậm đến cỡ nào thì mày cũng không thể vứt bỏ gia đình. Vậy mày còn giận, còn trách móc gì anh ấy? Hơn nữa, dù sao anh ấy cũng sắp trở về rồi, mày nên vui mừng mới phải.”

“Cảm ơn mày.” Nó nhẹ nhàng nở nụ cười thỏa mãn. Sau khi được nhỏ nhắc nhở nó cũng hiểu ra gia đình quan trọng cỡ nào. Dù nó không còn gia đình nhưng không có nghĩa anh cũng thế và nó không có quyền cướp đoạt sự quan tâm của anh đối với gia đình mình. Khúc mắc bấy lâu tồn tại trong lòng đã được giải quyết, nó cũng nhẹ nhõm hơn nhiều. Quỳnh Chi nói đúng, anh sắp về rồi, nó phải vui vẻ để đón anh chứ.

“Thông suốt rồi phải không? Vậy chúng ta ôn lại kỉ niệm chút chứ?” _ Nhỏ hỏi. Nó vui vẻ gật đầu.

Đầu tiên nhỏ với nó đi đến một ngôi trường THCS mà khi xưa nó đã học, bởi lẽ hôm nay là chủ nhật nên trong trường không có học sinh, vì thế mà bọn nó mới có thể đột nhập dễ dàng bằng khu căn cứ bí mật. Vào trong trường, đi qua dãy hành lang quen thuộc, nó nhìn ngắm toàn bộ ngôi trường mình đã từng học, cũng nhớ lại từng kỉ niệm đã qua... có vui, có buồn, có nước mắt. Nhớ khi anh cùng nó lần đầu hẹn hò lên lút ở trên thư viện kia, nó không thể không bật cười. Lúc ấy nó là một con mọt sách chính hiệu không hơn cũng chẳng kém, mỗi lần ra chơi nó lại leo tót lên thư viện đọc sách. Cũng tình cờ có lần nó mải đọc sách mà trốn tiết, mới chẳng may gặp được anh trong tình trạng dở khóc dở cười. Đang mải đọc truyện say sưa, chợt từ sách trên đầu nó rung và bỗng đổ ập xuống người nó. Nó trốn không kịp nên bị chìm trong đồng sách vở. Bỗng có một cái chân thon dài đứng trước mặt nó, nó ngước lên, thấy anh nở một nụ cười thật ấm áp. Nụ cười đó ngay từ đầu đã cướp đi trái tim nó, khiến nó si mê, cứ ngây ngốc mà nhìn. Thế nhưng câu nói của ai đó chả giống với nụ cười đó chút nào. Anh buột miệng phát ngôn một câu làm nó ngã ngửa:

“Cô gái, sao mà ngu thế, ngồi đây làm chi để sách đổ hết vào người thế này?!” Nó cảm thấy từng mạch máu trong người nó sôi lên. Nó đâu phải người ngu mà không hiểu ý tứ châm chọc trong lời nói đó chứ. Ngay lập tức bao nhiêu ấn tượng tốt đẹp về anh trong lòng nó tan biến hết. Nó lồm cồm bò dậy, thoát ra khỏi đồng sách kia, sau đó phui phui bụi trên người, tiếp tục cầm cuốn sách vừa đọc dở lên rồi dời đi. Lúc nó lách qua người anh, đột nhiên không may đâm phải dây giày.

“Ừ!” Nó kêu lên một tiếng rồi “bịch” một cái rất nặng nề và nó đã có một cú vồ éch khá đẹp mắt. Nó đẹp mắt chính là sự tình cờ duyên phận. Khi nó ngã, chàng trai kia đã có lòng tốt đỡ nó. Tuy nhiên không thể giữ được thăng bằng nên cả hai đổ ập và đè lên nhau. Mặt đối mặt, mắt đối mắt, may mắn thay môi vẫn chưa chạm môi bởi khoảng cách của hai bờ môi lúc này chỉ cách khoảng 0,5 cm. Cả hai ngẩng người nhìn ngắm đối phương ở cự li gần nhất và đây là lần đầu tiên con tim nó biết rung động. Một cô nàng lớp 6, với dáng người nhỏ nhắn, chiều cao “một mét bẻ đôi” đang nằm trên người một chàng trai lớp 9 cao tới tận 1m75 trông mới buồn cười làm sao.

Sau vài phút ngỡ ngàng, bỗng có tiếng bước chân lộp cộp phá vỡ không gian yên tĩnh cũng như gọi hai bạn trẻ kia thoát khỏi sóng điện của tiếng sét ái tình. Nó vội bật dậy ngó nghiêng rồi than thở với một giọng đầy sự lo lắng:

“Làm sao đây? Người coi thư viện tới rồi!” Nếu ông ta mà biết nó trốn tiết có khi sẽ lôi nó vào phòng hội đồng để ngồi ăn bánh uống trà với hiệu trưởng cho coi, rồi lúc ấy thế nào cũng bị mất mặt cho mà xem. Nó mới học lớp 6 mà đã có hành vi trốn tiết, về nhà chắc chắn sẽ bị la mắng.

“Đừng lo lắng, anh đây có cách rồi, đi thôi!” Ngay lúc này anh liền trấn an nó bằng cách kéo tay nó cùng núp vào một góc. Hơn nữa anh còn dùng toàn bộ cơ thể mình che chắn cho nó. Lúc ấy nó rất cảm động, không hiểu sao trong lòng nó nhận định anh nhất định sẽ là một người đàn ông tốt. Nó cảm thấy biết ơn anh vô cùng, cũng nhờ có anh mà mới không bị bắt.

Sau vụ ấy, cô nương nhà ta đã biết thẹn thùng, tuy nhiên cũng không gặp thêm anh lần nào nữa. Mãi cho tới một hôm trời đổ mưa tầm tã, mưa xối xả, mưa như trút giăng lên cỏ cây, tiểu cô nương nhà ta phải một mình đứng trong trường chờ ba mẹ đến đón. Nó bị mưa hắt ướt hết, người lạnh run lên từng đợt. Cùng lúc ấy, anh vừa kết thúc tiết học cuối cùng nên mới có thể gặp nó đúng lúc. Nhìn nó trong tình trạng ấy bỗng khiến lòng anh sinh ra thương hại,

liền cảm ô bước đến. Lúc đến chỗ nó anh cúi xuống, cười và hỏi:

“Cô bé, sao em lại đứng ở đây vậy?” Giọng nói dịu dàng này đã lâu nó không được nghe, ngược lên nhìn, lạnh lùng phun ra một câu “Em chờ bố mẹ!”

Không phải nó cố tình nói vậy mà là tính nó vốn đã vậy rồi. Anh thấy nó có vẻ không vui thì trong lòng cũng chẳng thấy vui tẹo nào. Anh vẫn cúi người, hỏi tiếp:

“Đề anh đưa em về nhé!” Lời anh nói không được nó cảm kích, hơn nữa còn bị nó đá kích nặng nề.

“Thôi khỏi, em không tin anh được, nhìn mặt anh gian tà lắm. Đề anh đưa về, nhờ đâu anh bắt cóc em đòi tiền chuộc thì sao?” Tuy nó còn nhỏ tuổi nhưng sự cảnh giác thì chả bé chút nào. Một câu nói của nó đã thành công dội cho anh một gáo nước lạnh. Thực ra nó rất tin tưởng anh nhưng cái tính thích trêu người trong máu nói lại sôi sục lên. Nhìn cái bản mặt cứng ngắc của anh, nó không đành lòng, chủ động nắm lấy tay anh, kéo anh đi, vừa chạy vừa nói:

“Em đùa đấy! Hãy đi cùng em về nhà đi, dù gì hôm nay em cũng không mang ô.” Cô gái kia thực ngây thơ, thực hồn nhiên, cũng không biết mình vừa gây ra một cơn sóng gió lớn thế nào trong tim người con trai đó. Cái bàn tay nhỏ bé xinh xinh của nó nắm lấy bàn tay to lớn của anh khiến trong lòng anh dâng lên một dòng nước ấm, con tim không ngừng đập kịch liệt trong lồng ngực. Lớn ngần này tuổi nhưng đây lại là lần đầu tiên anh biết thế nào là rung động, hơn nữa lại còn rung động trước một cô bé trẻ con.

Thế là từ đấy, hai con người từ xa lạ trở nên thân quen. Nó và anh trở thành một cặp “trầu già gặm cỏ non” hoàn hảo trong con mắt của mọi người trong trường. Tuy nhiên, trong khoảng thời gian đó chỉ có anh là theo đuổi nó, còn nó thì vẫn bị động mà chịu sự quan tâm, theo đuổi của anh, cũng chỉ biết dậm chân tại chỗ. Lý do nó không công khai chuyện tình cảm của mình vì nó nói rồi, nó sẽ cho anh thời gian để chứng minh tình cảm của anh dành cho nó. Theo đuổi nó suốt nửa năm trời, cuối cùng, vào một ngày cuối thu, anh đã tỏ tình thành công và nhận được sự đồng ý của nó. Hai người cũng chính thức công khai chuyện tình cảm từ đó.

Từ khi yêu nhau, cả hai cứ dính lấy nhau như sam. Mỗi khi nhắc về nó, người ta vẫn thường gọi nó với biệt danh “cô dâu nhỏ nhà họ Lâm”. Tình cảm của hai người mặn nồng tới nỗi đôi khi anh còn “bỏ rơi” gia đình chạy sang nhà nó cư trú hoặc ngược lại. Nhà họ Lâm cũng rất thích nó bởi nó dễ thương, lại vừa ngoan ngoãn, lễ phép. Anh cưng chiều nó đến vô pháp vô thiên. Có cái gì tốt nhất anh đều dành cho nó. Hơn nữa anh cũng rất tận tình giúp đỡ nó trong việc học. Nói chung, cuộc sống của nó có anh trong đời là những ngày hạnh phúc tột cùng. Tuy nhiên, hạnh phúc lại rất ngắn ngủi, từ khi anh đi, cuộc sống của nó chỉ ngập chìm trong bóng tối vô tận.

Cùng với đó, nhỏ Quỳnh Chi chính là người đã chứng kiến hết thấy mọi chuyện diễn ra đối với cặp tình nhân kia, cũng là người ngoài cuộc biết rõ nhất từng chi tiết. Nhỏ đã luôn ở bên nó, chăm sóc nó từ khi anh đi. Chính nhỏ là người đã tiễn anh ra sân bay và được anh nhờ chuyển đồ cho nó. Nếu nói nhỏ với nó như hai chị em song sinh ngoại hình khác nhau thì nhỏ và anh như hai anh em ruột vậy, mặc dù Quỳnh Chi họ Trần.

Vừa mới lướt qua thư viện, trong trí nhớ của nó lại hiện lên hình ảnh hai người đuổi bắt nhau trong thư viện, rồi anh cùng với nó ngồi bên nhau, mỗi người một quyển sách đọc trong tĩnh lặng. Nó tìm một quyển sách, tựa đề “Yêu xa nhưng vẫn luôn chờ đợi” (Hừ cầu nhé các bé!!!) rồi ngồi vào chỗ quen thuộc mà chăm chú đọc. Từng dòng chữ, từng tiếng đọc của anh cứ vào và trong tâm trí làm nó lại ứa nước mắt. Nỗi nhớ da diết trào dâng trong lòng không sao vơi đi được. Nó nhớ anh rất thích đọc cuốn tiểu thuyết này, hơn nữa nó nhớ có lần anh nói với nó anh sẽ cho nó một bất ngờ. Và nó đã đợi, đợi mãi, đợi hoài, nhưng bất ngờ lại không tới. Nó nhớ như in cái ngày hôm đó, ngày mà anh sắp phải rời xa nó, nó đã mơ hồ nhận ra điều kì lạ ở anh nhưng nó hỏi thì anh không trả lời. Và nó đã thấy anh lén làm gì đó với quyển sách. Hôm nay nó cầm lại, quyển sách thì vẫn như xưa nhưng đã cũ đi theo năm tháng, tuy có hơi bụi nhưng mùi giấy vẫn còn ngào ngạt. Đọc được một nửa cuốn sách bỗng Quỳnh Chi đến bên nói là đã trưa, muốn đưa nó về.

Nó gấp quyển sách lại, cầm lên, đột nhiên “leng keng”, một tiếng gì đó thanh tú vang lên. Nó cúi xuống và phát hiện một sợi dây chuyền, bên trong sợi dây chuyền còn lồng thêm một chiếc nhẫn trông rất nhỏ, chắc của cô bé nào đó làm rơi. Nhưng ai biết bên trong còn có dòng chữ ‘Hùng yêu Lam’ ghi rất rõ. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chắc chắn là chiếc nhẫn anh định tặng cho nó vào ngày hôm ấy rồi. May sao, qua mấy năm không có ai động vào quyển sách, hoặc cũng có thể là anh nhờ người bảo lưu nó, chứ không thì cũng chẳng biết giờ này cuốn sách này đã rơi vào tay ai. Nó đoán rằng đây chính là bất ngờ mà anh muốn dành cho nó, chỉ tiếc, nó quá chậm hiểu, để đến năm tháng đông dài bây giờ mới kịp phát hiện. Nhưng nó không biết, bất ngờ ấy còn nhiều hơn thế. Sự ra đi đột ngột của anh chính là bất ngờ lớn nhất trong cuộc đời nó, làm cho cuộc sống của nó từ đấy về sau trở lên tăm tối và hỗn loạn như thế này.

(Hết chương 13)

Bạn đang đọc truyện *Giá Như Người Anh Yêu Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Cãi Nhau

Hôm nay những gì thu hoạch được rất khá khiến tâm trạng nó vui lên rất nhiều, lần đầu tiên nó cảm thấy bầu trời rạng rỡ hơn hẳn chứ không còn ảm đạm như thường ngày. Và đây cũng là lần đầu tiên nó cảm thấy đời mình tươi đẹp đến vậy. Vui vẻ ca bài ca yêu đời rồi cùng Quỳnh Chi về nhà. Về đến nhà, nó lại chạm mặt với những kẻ mà tận đáy lòng nó luôn khinh thường khiến tâm trạng nó lại xuống dốc không phanh. Cứ thấy những con người đó ngày

ngày lượn lờ trước mặt, tìm nó đau đến xé lòng. Không một sự thật nào phủ phàng hơn cái tờ giấy chứng nhận đăng kí kết hôn viết rõ tên nó và Vương Khang. Không một nỗi đau nào cao xé hơn việc nó đang bị ràng buộc bởi cuộc hôn nhân vô nghĩa không hạnh phúc. Điều đó nhắc nhở cho nó nhớ nó đã không còn xứng đáng với Lâm Hùng nữa. Dù có thế nào đi chăng nữa, mặc dù nó với Vương Khang chỉ trên danh nghĩa chứ không có thực, nhưng người ngoài nhìn vào ai nghĩ là phù du. Xét về tình hay về lý, việc có thể trở lại như xưa với Lâm Hùng cũng là điều không tưởng. Nói về tình, chính nó đã phụ bạc tình cảm của anh. Còn về lý, nó biết mình là hoa đã có chủ, không thể đường đường chính chính mà nói chuyện yêu đương với anh. Cho nên, khi nhận ra sự thật đau lòng ấy, nó đã dần vật bản thân rất nhiều và còn cố ép mình quên đi anh.

Thời gian cứ thế thấm thoát trôi qua không ai hay, vậy mà cũng đã nửa năm trôi qua rồi. Mỗi ngày, mỗi phút, mỗi giây, nó đều đếm ngược thời gian ngày anh trở về. Thế nhưng, bao nhiêu hi vọng của nó đều được đổi lấy bằng sự thất vọng nặng nề. Qua Lễ tình nhân, anh vẫn không về làm lòng nó lại thêm bao phiền muộn. Ngày ngày, nó đều âu sầu đánh một vạch đỏ lên tờ lịch. Hằng ngày, chứng kiến tâm tư tràn ngập buồn phiền của nó, hần rất nghi ngờ nên lúc nào cũng truy hỏi. Hần thấy nó dạo này chả có chút cảm xúc nào đối với chuyện hần ngoại tình, cho nên hần vô cùng tức giận, kế hoạch hần vạch ra đã bị đổ bể hoàn toàn. Truy hỏi không ra, hần tức giận thường xuyên vắng nhà, làm cho à Tường Vy kia tưởng mình thực sự là chủ căn nhà mà sai bảo nó. Nó cũng cứ ngậm bồ hòn làm ngọt, cam chịu làm số phận của một kẻ ở để được sống bình yên qua ngày.

Nhưng ai ngờ được sóng gió lại xảy ra trong cuộc đời đầy những gian khổ của nó. Vào một hôm bình yên như bao ngày khác, khi Tường Vy phải về nhà vì được ba mẹ triệu tập gấp do bà nội ốm nặng, nên nó tự do làm những điều mà mình thích trong căn nhà đó. Vẫn theo thói quen hằng ngày, nó rửa tay chân liền bắt tay vào dọn dẹp nhà cửa. Sau khi lau xong năm căn phòng trong ngôi biệt thự, nó lại bắt tay vào giặt giũ quần áo. Hàng chục bộ quần áo mang ra được nó vô kĩ bằng tay rồi mới cho vào trong máy giặt. Đột nhiên nhớ ra trong tủ của hần có vài bộ cũ đã lâu không giặt, thế nên tiện tay mang ra giặt luôn. Thật không may khi nó giặt đến một cái áo khoác mỏng, trông đã cũ kĩ lắm rồi, chợt lòi ra được một bức ảnh từ trong chiếc túi áo. Tò mò giờ ra xem, bên trong bức ảnh đó là hình ảnh hần với cô gái nào đó mà nó đoán rằng là một trong những cô bạn gái cũ của hần. Ảnh đó có vẻ từ lâu lâu lâu rồi vì nó đã quá cũ, với lại nhìn ảnh đã biết nó từ cái thời nào. Trong ảnh hần mặc chiếc áo sơ mi trắng đứng chất nam thần với nụ cười tươi rói mà âm áp hút hồn bao nhiêu nữ sinh. Chính nụ cười đó của hần lại làm nó choáng váng và ngỡ ngàng, nó tự hỏi sao lại có hai người giống nhau tới như vậy. Nó còn tưởng đó là Hùng cho đến khi nó soi kĩ, phát hiện đó không phải Lâm Hùng mới thờ phào nhẹ nhõm.

Trong ảnh, ngoại trừ hần thì còn một cô gái đứng bên đang thân mật khoác tay hần, tình tứ tựa vào vai hần. Nhưng đáng tiếc, bức ảnh bị ngấm nước đã trôi đi cả một mảng, khuôn mặt của cô gái bị bóc mất. Nó tiếc nuối vì tình tò mò chưa được thỏa mãn thì chợt lòng tơ trên người cứ dựng cả lên khi nghe giọng nói lạnh lẽo như đến từ âm phủ của Vương Khang:

“Cô đang làm gì vậy?” Khi vừa nghe thấy câu này, như kẻ có tật giật mình, nó vội giấu tang chứng vật chứng ra sau lưng. Điều đó lại càng làm tăng sự nghi ngờ của hần. Mặt hần lúc này đen như đất nồi, sát khí ngùn ngụt bốc lên, không nói không rằng đem bộ mặt hầm hầm tiến về phía nó. Nó sợ hãi lùi lại và bị hần dồn đến chân tường. Hần vói tay ra sau lưng nó, túm lấy bức ảnh vốn đã sắp nhàu nát. Khi giăng được bức ảnh và nhìn thấy chuyện xảy đến đối với bức ảnh duy nhất còn lại mà hần nâng niu như báu vật, mặt hần tối sầm lại đến bức không còn chút huyết sắc nào. Khuôn mặt lạnh tựa băng, đôi mắt sắc như chim ưng bắn về phía nó khiến hần lạnh người. Đôi mắt tối tăm đó khiến nó nổi da gà, không rét mà vẫn run. Nó vội minh oan:

“Em...em...em...” Nó bối rối không biết nên giải thích thế nào, mặc dù ảnh rách không phải lỗi do nó. Nhưng khi chưa kịp nói xong câu thì bỗng “chát”, âm thanh trầm thủy vang lên trong căn phòng vắng lặng. Nó đứng chết chân tại chỗ, không dám tin tròn tròn mắt nhìn hần. Một ánh nhìn tràn đầy bi thương, một ánh nhìn toàn những bất ngờ. Nó còn không thêm quan tâm tới vết thương đã đo lường một bên má. Hiển nhiên, hần dám đánh nó. Lòng nó lúc này đau đến rách toạc ra, đau đến nổi mất cảm giác. Nó không còn cảm nhận thấy cơn đau trên má nữa, lòng nó đã quá đau đớn rồi. Hần đánh nó, nhưng không có lấy một lời giải thích. Về mặt tưng quẫn, hần cũng chẳng xin lỗi, chỉ biết đổ tội lên đầu nó. Hần gầm lên:

“Tôi không ngờ cô lại là loại người vì mục đích mà không màng tất cả. Ủng hộ tôi tin tưởng cô như vậy, cho rằng cô sẽ ngoan ngoãn làm một thiếu phụ nhân cho đến hết năm sau. Nhưng tôi sai rồi, đáng lẽ tôi không nên để một kẻ khẩu Phật tâm xà như cô ở trong nhà. Cô dám hủy đi bức ảnh của cô ấy, tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết.” Hần nói vô cùng nặng lời, cũng không thêm để ý đến người đối diện bị đá kích nặng như thế nào. Nó bắt đầu lòng mặt rồi đó, chuẩn bị nổi đóa lên đây. Nhưng... nó biết mình đang trong tình thế nào. Với lại cái tính khép nép của nó không cho phép nó được nổi dậy. Đánh vậy, nó níu lấy tay hần, tha thiết nói:

“Anh nghe em giải thích đi... em không có...- chát” _ Lại một tiếng bạt tai vang lên, nghe xót xa biết mấy, trên mặt của cô gái nào đó đã hần đỏ năm nốt ngón tay, hần lạnh lùng tuôn ra câu:

“Tôi sẽ không bao giờ tin cô nữa.” Hần nói xong liền quay đầu bỏ đi, mặc kệ người con gái kia lòng đau đến nguội lạnh. Nó suy sụp sụp lỵ dưới nền đất lạnh toát, lòng đau đến không khóc được. Đột nhiên nó bật cười, cười sặc sụa, cười đến mức nước mắt giàn giụa. Chẳng phải bảo nó không khóc được sao? Không phải nó khóc, chỉ là đôi mắt tuôn lệ thôi. Nó cười trước nỗi buồn đó, không phải nó không có cảm xúc gì. Chẳng qua đối với một người hầu như đã mất đi tất cả như nó, thì chút đau đớn nhỏ nhoi này có là gì so với những cơn đau xé tim trước kia.

Tiếng cười chua xót và đầy bi ai đó cứ kéo dài mà không chịu dừng lại, không biết người con gái ấy đã tổn thương đến mức nào. Dường như cơn đau đó đã bòn rút hết mọi sinh lực trong sinh mệnh mong manh ấy, tưởng rằng chỉ cần thêm một nhát chém nữa thôi, sinh mệnh ấy sẽ lập tức lìa đời. Nó thấy mình rất nực cười, thấy mình xuẩn ngốc biết bao, biết là tổn nước bọt vô nghĩa, nhưng vẫn muốn mang lời giải thích cho kẻ máu lạnh kia. Thấy chưa, đây chính là hậu quả của sự ngu ngốc. Một bạt tai hần nghĩ còn chưa đủ đau, còn chưa đủ sức nặng để trừng phạt nó chăng? Nhưng cho dù có đau hơn nữa thì ai thấu được, kẻ gây tổn thương vẫn cứ không ngần ngại đem thương tổn đến, kẻ hứng tổn thương thì phải gồng mình chịu đựng cơn đau đó, là vì điều gì? Vì yêu ư? Không, tình yêu không hèn mọn đến mức bị chà đạp đến như thế. Nó thu lu một góc, ôm lấy hai chân, vùi đầu mà nức lên nước nớc. Nó vô cùng nhớ Lâm Hùng, nhớ sự dịu dàng và âm áp của anh, nhưng nó không thể điều khiển trái tim mình thôi đau đớn. Nó lỡ yêu lầm Vương Khang, đâu vẫn còn tình cảm với Lâm Hùng thì sao chứ? Trái tim vẫn sẽ tổn thương thôi.

Tham thì thâm, quy luật của cuộc đời đã quá rõ ràng. Trái tim chia đôi nên tổn thương cũng gấp đôi, chỉ là tổn thương đang thử thách con người nó. Cuộc đời muốn dạy ả nó, trong khi nó thì cứ cố gượng dậy. Nó gồng gượng trong tuyệt vọng, chơi vơi trong bể tổn thương vì bị dày vò quá nhiều. Hai người đàn ông nó yêu, một người thì vứt bỏ tình yêu của nó, một người lại nhẫn tâm chà đạp lên tình yêu đó. Thử hỏi, tình yêu có lỗi sao, nó xứng đáng nhận lấy điều đó sao? Nó không rõ tình cảm nó dành cho Vương Khang là gì? Yêu? Hay chỉ coi hần là kẻ thay thế? Cái nó cần chính là đáp án của câu hỏi kia, nếu có đáp án, không phải khúc mắc trong lòng nó đã sớm được giải đáp rồi sao. Chính vì không được giải đáp khúc mắc trong lòng, cho nên

trái tim nó luôn phiền bị tổn thương, bị đau vì cả hai.

Nó cứ ngồi trên nền đất một hồi rất lâu mới lấy lại được tinh thần, mệt mỏi cố gắng hoàn thành công việc còn dang dở. Còn hắn, sau khi cãi nhau với hắn, không hiểu sao lòng hắn nặng nề vô cùng chứ chả được hả hê như ngày trước hắn vẫn nghĩ. Nhớ lại sự việc hồi nãy, hắn không khỏi phiền lòng, bèn tìm đến bar làm một trận giải sầu. Nhưng hôm nay, hắn lại không rủ thêm bạn, bởi hắn chỉ muốn lặng mình suy nghĩ với không gian riêng tư. Hắn điên cuồng nốc rượu, cố gắng đưa mình đến con say. Bởi chỉ khi say, còn người ta mới không cảm nhận được đau đớn. Nhưng trái ngược hoàn toàn với suy nghĩ của hắn, hắn càng cố bao nhiêu thì con say càng tránh xa hắn bấy nhiêu. Hình ảnh nó cứ mỗi lúc một rõ ràng hiện lên trong đầu hắn, như thước phim quay chậm không ngừng làm phiền hắn. Hắn không sao xóa được cái khuôn mặt xanh xao hốc hác lặng đi trước cú tát đó. Hắn không sao quên được tia nhìn đầy đau đớn, bị thương và kìm nén từ ánh mắt nó. Hắn không cách nào làm cho mình khỏi nhớ đến những giọt nước mắt nóng hổi tuôn dài trên hàng mi ấy.

Lúc này, hắn tâm rất phiền lòng rất loạn, hôm nay hắn đã không kiểm soát được lí trí của bản thân, ra tay tát nó hai bạt tai. Thú thực rằng lúc nhìn thấy nó cầm tấm ảnh cũ đã rách đó, hắn không thể kìm nén tức giận. Người con gái trong bức ảnh đó là điểm yếu của hắn, là tâm tư sâu kín hắn giấu điếm bấy lâu, là nỗi đau đã thành sẹo hằn trong lòng hắn, là cây kim nhỏ không ra. Nhưng dù cây kim đó có khiến lòng hắn nhức nhối bao nhiêu thì hắn cũng không muốn nhỏ, hắn vẫn còn rất nhớ cô ấy. Cho nên, hắn không chịu đựng được việc người khác muốn đem cô ấy rời khỏi hắn. Bức ảnh đó, là vật kỉ niệm duy nhất cô ấy để lại, là thứ duy nhất chứng minh hắn và cô từng có khoảng thời gian đẹp đẽ bên nhau. Vì vậy, việc làm dù nhỏ nhoi của nó vào mặt hắn lại thành tội đồ. Hơn nữa, còn một nguyên nhân nữa khiến hắn đánh nó, đó chính là muốn nhắc nhở nó nên nhớ thân phận mình trong cái nhà ấy. Tuy nhiên, lúc đánh nó hai bạt tai, chính ra trong lòng hắn đau đến không thở được. Lúc nhìn thấy vết hằn trên mặt nó, lòng hắn xót vô cùng, muốn đưa tay lên xoa dịu đi vết thương đó, đáng tiếc không biết hắn nghĩ gì mà lại làm ngược lại. Dường như hắn muốn trừng phạt chính mình chăng? Bởi... hắn thấy mình đã không còn như ngày nào, đứng dưng trước mọi việc liên quan đến nó. Và vô hình chung, trong khoảng thời gian nào đó, hắn nhớ yêu nó rồi.

Hắn sâu nào nhìn bàn tay to lớn của mình, ầy vậy mà bàn tay này lại in trên mặt nó. Nghĩ lại, hắn không sao tự trách. Song, trong giây phút nhớ đến nó, hình ảnh của “thiên thần trong lòng hắn” – hình ảnh của cô gái kia chợt ùa về quấy nhiễu hắn. Nhớ lúc ấy, hắn yêu cô ấy rất nhiều, và hắn nhớ hắn đã từng đau đớn thế nào khi mất đi cô ấy. Lòng hắn lại càng thêm rối bời và nhiều loạn, song song với cảm giác tội lỗi khi đánh nó là cảm giác của một kẻ phản bội. Hắn lại đau lòng cho nó thay vì nhớ đến cô ấy, cảm xúc của hắn thay đổi vì nó, con tim dao động vì nó. Nghĩ đến điều đó, hắn càng nốc rượu nhiều hơn, cứ một hớp lại một hớp, rượu cứ chốc chốc lại cạn sạch một chai. Hắn vừa uống vừa mơ màng nhớ đến cô ấy, người con gái mà hắn vẫn nhớ nhưng suốt bao năm nay. Hắn càng say thì cảm giác cô ấy ở bên cạnh ngày càng gần, những lúc như thế, hắn lại lèm bèm gọi tên người con gái ấy. Đáng tiếc, hắn không biết một điều, số lần hắn gọi cô ấy chỉ bằng một nửa số lần hắn gọi tên nó.

“Haizz... Cái tên ngốc này!” _ Quân không biết đã đến bên từ lúc nào, cậu thở dài và đỡ Khang đưa ra xe để mang về nhà.

Cậu sớm đã thấy hắn trong quán, định đi đến hỏi thăm, nhưng khi thấy hắn nốc nhiều rượu, khuôn mặt mang đầy tâm sự, cậu liền biết ngay là có chuyện. Chuyện của gia đình hắn, cậu cũng biết chút chút, biết rằng cuộc sống tân hôn của đôi vợ chồng trẻ kia chả đầm ấm và ngọt ngào như mọi người vẫn tưởng. Cuộc sống dai dẳng kéo dài chỉ suốt ngày dầy vò nhau mà sống. Cậu vốn dĩ không hiểu, kiếp trước rốt cuộc hai người ấy mắc nợ gì nhau mà kiếp này lại khôn khổ để dầy vò nhau như thế, nếu không yêu thì buông, nín làm gì khi cả hai đều thương tích đầy mình. Đôi lúc cố chấp chỉ khiến cho cả hai thêm mệt mỏi mà chẳng thấy thoải mái, ầy vậy mà họ vẫn cố gắng gượng. Cậu nhìn Khang như vậy, không đánh lòng nhưng cũng chẳng dám hỏi, cậu sợ lại động vào vết thương lòng của hắn. Chuyện quá khứ đã qua lâu rồi, chỉ có con lừa như hắn mới mang chấp niệm cho đến cùng thôi.

Cậu đưa Khang về đến biệt thự, lúc này đã là hơn 11 giờ rồi. Biệt thự chìm trong vắng lặng với ánh đèn mờ mờ càng làm tăng sự cô tịch của nó. Ánh đèn nê – ông ngoài đường cũng ánh lên một mảng hiu hắt. Căn biệt thự ầy nổi trội nhất trong màn đêm lạnh lẽo, nhưng cũng chính nó lại thật cô đơn. Quân không biết Lam đã ngủ chưa, nhưng hắn vẫn cứ ấn chuông. Khoảng 5 phút sau, một bóng dáng nhỏ bé xuất hiện trước cửa. Cô nhìn có vẻ rất mệt mỏi, hai mắt lơ đãng, khuôn mặt hốc hác đến đáng thương. Đặc biệt, dáng người gầy gò yếu ớt của cô khiến cho Quân cảm thấy thương hại. Cô yếu đuối mong manh như quả cầu pha lê dễ vỡ, nhưng lại luôn bị chà đạp bởi Khang, cậu thấy là không đáng. Nếu thoát khỏi hắn, cậu tin chắc cô còn sống tốt hơn bây giờ gấp nhiều lần, thậm chí còn rất béo tốt. Nhưng vì điều gì phải khiến cô ra nông nổi này. Cậu đã mông lung đoán ra, nhưng vẫn im lặng không nói, cậu tin vào phẩm chất của cô gái nhỏ này.

Bởi thấy cô quá gầy gò xanh xao, mà Khang thì rất nặng, cậu sợ cô sẽ không đỡ nổi, nên đã giúp cô đưa hắn vào. Cô cũng không dừng nhìn, giúp cậu đỡ tay kia của Khang, diu vào phòng. Sau khi vật được hắn ra giường, cậu phát hiện mặt cô đã nhẵn nhúm, thờ hồng hộc. Quả nhiên cô rất yếu ớt, chỉ mới có vậy mà đã không thở nổi. Nhưng, cái cậu để ý, chính là thứ đồ đồ bên má cô. Trong ánh đèn mờ mờ, cậu tình ý nhận ra mặt cô đã sưng lên một chút, dù vết thương được cô che rất kĩ dưới mái tóc dày mềm mượt, nhưng vẫn có sơ hở. Cậu liền đi đến, đưa tay đến trước mặt cô, bị cô tránh đi. Lam hỏi:

“Cậu muốn làm gì?” _ Nhưng Quân không nói không rằng, kéo cằm cô lên, và một mảng đỏ ửng sưng tấy lộ rõ trong không khí. Cậu sững sờ, lòng tê tái đi, khó chịu nuốt cục nghẹn ở cổ xuống, dịu giọng hỏi “Là do cậu ấy?”

“Không liên quan đến cậu.” _ Trái ngược với sự dịu dàng của Quân lúc này là bộ dạng bất cần của cô. Cô giằng ra và tránh đi. Lam sợ nhìn vào ánh mắt quá đỗi dịu dàng của Quân lúc này, cô sẽ không nín được mà bật ra tiếng khóc. Đây là lần đầu trong suốt một năm qua cô nhận được sự ảm áp nhỏ nhoi như vậy. Dẫu vẫn muốn giữ lại chút ảm áp đó, nhưng cô hiểu sự thật phũ phàng thế nào, nó sẵn sàng hủy đi ảm áp trong phút chốc, thay thế vào đó là sự băng lạnh của cõi lòng vốn đã chết từ lâu.

Nhìn vẻ quật cường của cô, Quân đau lòng đến độ bàn tay đang gờ ra không trung nắm thật chặt, chặt đến mức nổi cả gân xanh. Vô hình chung, cậu thấy cảm thông cho cô gái này. Cậu biết nó chỉ đang cố giả vờ mạnh mẽ thôi, chứ ai cũng thấy nó mong manh yếu ớt thế nào. Phải, cậu để ý nó là vì cậu thích nó, cậu không thể ngăn nhịp đập và mạch cảm xúc của con tim cứ trối dậy mỗi khi gặp nó. Nhưng cậu lại không dám lại gần nó vì lòng cậu mỗi lần muốn quan tâm nó là lại dẫn vật bởi cảm giác phản bội bạn bè. “Vợ bạn không thể dòm ngó”, đó là nỗi đau đớn xót xa nhất của việc trao lầm trái tim. Quân và Lam nhìn nhau một hồi lâu, không ai nói thêm với ai câu nào, nhưng cả hai đều hiểu cái nhìn của đôi phương, đều thấu tỏ sự đau đớn và khó chịu của người đối diện. Cuối cùng, Quân rút lui trong im lặng, để lại nó với hắn trong căn nhà im ắng.

Sau khi Quân đi, nó mệt mỏi day day thái dương, tiến đến giúp đỡ kẻ say bết nhè kia xử lí công chuyện. Sớm muộn cũng phải làm, hầu hắn không trước

thì sau. Công việc này có chút khó khăn với nó, vì từ trước tới nay nó chưa từng giúp ai thay đồ cả, đặc biệt là từ trước đến nay nó chưa bao giờ gần gũi với đàn ông đến nỗi phải đi thay đồ cho người ta. Chân có chút vướng vè, nó nhắm mắt và nhanh nhẹn lột phăng cái áo của hắn. Ngay sau đó, Lam nhanh tay thấm ướt khăn, lau người cho hắn. Người hắn vì rượu mà đỏ lên y như con tôm luộc, hắn khó chịu vùng vẫy, khiến cho người nó bị hắn hất ra một bên. Ngâm ngùi nhặt lại cái khăn, nó thu dọn đồ đạc. Vừa ra ngoài thấy hắn trở mình và lăn mạnh xuống giường, nó hốt hoảng lao đến. “Khô thế đấy, làm gì mà uống lắm rượu vậy?” Nó thàn than trong lòng, tự thương tiếc cho mình. Cố gắng kéo hắn ngồi dậy, nó một lần nữa học hơi mới có thể đưa được hắn lên giường. Nhưng nó cũng không ngờ chính mình lại bị hắn lật người ép xuống giường. Mùi rượu nồng nặc phả vào mặt, nó khó chịu kháng nghị.

Hai người cứ cố vật lộn trên giường, và nó chính là kẻ cực khổ nhất vì phải ra sức chống cự. Người vốn đã yếu ớt, cho nên nó không đủ sức để cứu thoát mình. Kết quả, nó... bị hắn chiếm đoạt. Lần đầu tiên hai người thân mật ở cự li gần đến vậy. Hắn đè nó phía dưới, đôi mắt đang nhắm nghiền đột ngột mở ra. Khiến nó giật mình nhất chính là ánh mắt đó quá ôn nhu và thâm tình. Hắn nhìn nó nhưng dường như là nhìn một người khác, đôi mắt si mê. Mà đối với nó, ánh mắt này quá đôi xa lạ, nó biết sẽ không bao giờ có ngày nó nhận được ánh mắt đó. Lòng đột nhiên nguội lạnh, nó chợt xót xa vô cùng. Buồng lòng phòng bị một chút mà nó không ngờ đến hậu quả. Nhìn nó một cách chăm chú đầy mê luyến, hắn bất thành linh cúi xuống và... cưỡng hôn nó. Đôi mắt nó khi chứng kiến khuôn mặt kia ở cự li gần nhất, hai mắt liền mở trừng trừng. Trong khi đó, đôi môi mềm mại của hắn đã sớm di chuyển đến nơi khác. Y phục nhanh chóng bị thoát đi, giờ nó thấy mình như con cá nằm sẵn trên thớt. Cố vớt vát lấy tia hi vọng cuối cùng, nó đưa răng cắn thật mạnh vào vai hắn hòng thoát ra. Tuy nhiên, điều đó ngược lại càng kích thích hắn hơn. Trong lúc đang “vật lộn” với nó, miệng hắn không ngừng rên ri gọi tên của người khác, người con gái hắn đã từng yêu.

Quả nhiên không việc làm nào đau đớn hơn việc bị ép trở thành người thay thế. Từ chút hi vọng nhỏ nhoi, giờ đã biến thành tuyệt vọng, nó chỉ biết bị động chịu đựng sự chiếm đoạt của hắn với một cõi lòng đã nguội lạnh. Kết quả này, đáng lẽ ra nó phải hiểu ngay từ đầu rồi mới đúng. Nhưng lòng vẫn không ngăn được cơn đau âm ỉ trong tim. Trái tim thật lạ, đau được lí trí khuyên can nhưng vẫn mù quáng đâm đầu vào “đám lửa” tình yêu ấy. Trong giây phút đáng thương và tuyệt vọng của cuộc đời, nó thấy mình chẳng khác nào con thiêu thân, chỉ vì muốn giữ lấy chút ấm áp mà phải trả giá bằng cả sinh mệnh. Còn hắn lúc này chẳng cảm nhận được gì ngoài sự nhớ nhung đến nhâm lẫn. Hắn cứ ngỡ người con gái mà hắn đang ôm là cô ấy, hắn tưởng rằng cô ấy đã về rồi. Điện cuồng tra tấn về tinh thần nó, hắn để lại trên cơ thể nó không biết bao nhiêu là dấu vết mờ ám. Lúc này, hình ảnh Lâm Hùng trong đầu nó lại càng hiển hiện rõ ràng. Ánh mắt anh buồn đau đau như đang trách móc nó đã không giữ trọn lời hứa. Nó đau đớn đến mức ứa nước mắt, vươn tay ra muốn chạm vào gương mặt ấy nhưng lại chẳng thể bắt lấy được.

Bạn đang đọc truyện *Giả Như Người Anh Yêu Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chiếm Đoạt?

Một đêm tưởng chừng thật ngắn ngủi nhưng đối với nó lại dài đằng đẵng. Mỗi giây mỗi phút trôi qua đều giống như đang ở địa ngục. Hắn không chỉ hành hạ thể xác nó mà còn ngược đãi tinh thần nó. Trong khi hắn đang cướp đoạt đi lần đầu tiên của nó thì miệng vẫn cứ làm nhảm gọi cái tên kia. Nhưng hắn nào hay biết rằng hắn làm vậy sẽ khiến nó tổn thương đến nhường nào? Hắn cũng đâu hay người bây giờ đang ở cạnh hắn là ai hay không? Làm sao hắn có thể nhẫn tâm đối xử với nó như vậy. Đòi con gái của nó đến đây là hết, không thể cứu vãn được gì nữa rồi!! [Lâm Hùng, em xin lỗi] Giờ phút này nó chỉ có thể nói như thế này thôi. Nó không thể làm gì hơn cho anh được nữa. Vốn định giữ tâm thân trong sạch chờ khi anh về nó sẽ thoát khỏi hắn, ai dè người tính không bằng trời tính. Bây giờ nó mất hết tất cả rồi, không còn gia đình, không còn bạn bè, lại mất đi tình yêu, thứ cuối cùng coi như thuộc về bản thân nó chính là cái cơ thể này bây giờ cũng mất nốt. Người ta nói "động phòng" là một loại hạnh phúc nhưng với nó thì ngược lại, chuyện này còn đau khổ hơn cả cái chết. Thế là hết, thực sự không còn lại gì. Một giọt nước mắt lăn dài khỏi hốc mắt, nó nhắm mắt lại, chịu đựng nỗi đau thể xác và nỗi đau trong lòng.

Buổi sáng khi hắn tỉnh dậy cảm thấy đầu rất đau, tuy nhiên lại không thể nhớ được gì. Nhìn sang bên cạnh trống không, lại nhìn lên người mình... cũng trống trơn! Trên người hắn bây giờ không một mảnh vải che thân, hơn nữa làm cho hắn khó hiểu chính là mộng xuân đêm qua bản thân mơ thấy. Hắn cảm tưởng mình vừa thực sự trải nó vậy, cảm giác rất chân thực. Thế nhưng bên cạnh hắn không có ai đã nói cho hắn biết đó chỉ là một giấc mộng mà thôi. Hắn xuống giường, tìm quần áo thay vào rồi xuống nhà kiểm nó. Hắn cảm thấy mình có lỗi cần phải nói xin lỗi với nó. Dù sao nó cũng là một cô gái ngoan ngoãn, hơn nữa lại là vợ hắn, hắn tin nó sẽ không làm như vậy. Với lại hắn cũng chưa bao giờ kể cho nó nghe về cô ấy nên nó không biết cũng phải thôi. Tóm lại, ngàn sai vạn sai đều là hắn sai trước, vì chưa tìm hiểu rõ ngọn ngành đã đổ oan lên đầu nó. Hơn nữa còn tặng nó hai bạt tai. Nghĩ đến hai cái tát đó, trong đầu hắn vẫn còn chưa tan biến hết hình ảnh khuôn mặt đáng thương hắn đã nắm vết ngón tay của hắn hôn qua. Tự nhiên thấy xót xa thay cho nó, càng xót xa bao nhiêu hắn càng day dứt bấy nhiêu. Tự trách mình vội vã cùng nóng nảy, hắn một mạch lao xuống nhà. Cô vợ của hắn ấy à, trông thì mạnh mẽ vậy thôi chứ thực chất mong manh dễ vỡ lắm. Sau hành động hôm qua của hắn, chắc lại tìm chỗ nào đó khóc cho đã đời rồi tự mình gặm nhấm vết thương lòng rồi.

Quả thực là vậy, cả đêm nó không ngủ được nên rời giường sớm. Cố lết cái thân tàn ma dại, xơ xác vào phòng tắm, nó cảm thấy khó chịu vô cùng. Thả mình trong bồn tắm, nó thở hắt ra một hơi. Bây giờ nó không còn chút lực tàn nào để mà tiếp tục chống đỡ nữa. Bản thân nó mệt mỏi lắm rồi, cả thể xác và tâm hồn đều bị dày vò đến cùng cực. Cơ thể nó bị tàn phá đến thâm hại, đặc biệt là đầu, giờ nó chẳng còn tâm trí nào mà quan tâm quá nhiều nữa. Tuy nhiên, dù ngàn thế nào nó vẫn không thể ngăn được dòng kí ức tràn về. Nhớ lại một màn tối qua, lòng nó lại thấy đau ê ẩm.

Đột nhiên cánh cửa phòng tắm bị đẩy ra, nó giật bản mình, vội khép khếnh đứng lên với lấy cái khăn tắm khoác vào người. Hắn thấy thế cũng chẳng lấy làm lạ nếu không phải phát hiện những dấu mờ ám chi chít trên người nó. Hắn nhú mảy, tiến đến áp sát nó vào tường hòng nhìn cho kĩ những dấu vết mờ ám còn sót lại. Sau khi xác minh rõ, hắn găm lên:

"Trần Nguyệt Lam, cô ra đây nói rõ xem là chuyện gì?" _ Mặc kệ người nó còn chưa kịp mặc đồ hoàn chỉnh, hắn đã lôi nó ra ngoài. Nó mệt mỏi quá rồi, dù gì cũng bị hắn xoi tái, nó còn ngại gì nữa. Ra đến ngoài, nó giăng tay ra khỏi gọng kim chắc khỏe của hắn, bực bội hỏi:

"Anh phát điên cái quái gì thế?" _ Nó vẫn cứ ngây ngây ngô ngô như vậy càng làm cho con tức giận của hắn phun trào. Hắn là chồng nó, vẫn luôn là thế, dù cho hắn không động đến nó nhưng tuyệt đối sẽ không cho thằng khác động đến, nó đây là đang vi phạm quy tắc của hắn. Hắn chán ghét nhìn khuôn mặt ngây thơ của nó, dường như không kiểm soát nổi bản thân nữa, hắn gầm lên:

"Cô nhìn xem! (chỉ vào cái vết trên người Lam). Tôi chỉ mới đi được một lát mà cô đã dan díu với thằng nào rồi. Vui lắm phải không? Thích lắm phải không? Tôi nói cho cô biết, nếu cô dám để người ta bép xép chuyện cô cảm sùng tôi thì đừng trách tôi nghe chưa?!!" _ Sắc mặt hắn lúc này hoàn toàn đen sì, con tức giận lên đến đỉnh điểm không có chỗ nào để trút khiến khuôn mặt ấy nhăn nhúm lại, đôi mắt đỏ ngầu, long lên sòng sọc trông thật kinh dị. Tuy nhiên, những lời lúc tức giận của hắn lại trở thành trò cười cho nó. Vương Khang quá đa nghi, cũng quá thiếu lòng tin với bản thân mình. Nó tự hỏi rốt cuộc ai mới là kẻ cho ai cảm sùng? Nó cười khẩy một cái, bình tĩnh mà đáp rằng:

"Người không có tư cách nói câu đó với tôi chính là anh đấy. Anh thử hỏi mình xem có xứng đáng làm chồng tôi không mà có quyền ghen. Anh đi ra ngoài, dù đom con này con nọ tôi đã nói gì chưa? Trước khi muốn nói người khác thì tự xem lại bản thân mình đi, cái nón xanh (*) mà tôi phải đội cũng to hơn hẳn người khác đấy!"

(*) nón xanh: bị cảm sùng.

Nghe nó nói thế, hắn mặc dù tức giận nhưng cũng không thể cãi được. Lần đầu tiên Vương Khang phát hiện ra cô gái mà mình lấy về bao lâu nay lại sắc xảo đến như vậy. Hắn chợt nhận ra hắn vốn không hiểu nó, nói đúng hơn là không biết một chút gì về nó. Ngược lại, nó có vẻ rất hiểu hắn. Điều đó tự nhiên khiến hắn có một cảm giác thất bại. Ngay cả vợ mình hắn còn không hiểu hết, vậy quả thật hắn lấy tư cách gì mà trách nó. Chung quy lại vẫn là hắn không đủ lí do để bắt bẻ nó. Vô đầu một cái bất lực, hắn không cam lòng nhìn người con gái đang bình tĩnh tìm quần áo của chính mình kia. Nhưng cứ mỗi khi nhìn thấy cái dấu vết còn lưu lại của "thằng đàn ông khác" trên người nó, máu trong người đột nhiên lại sôi sục cả lên. Hắn không kiểm soát được mình, bước chân không tự chủ được đã đứng đằng sau nó từ lúc nào. Nguyệt Lam cảm thấy có cái gì đó không ổn, liền quay lại phía sau, ai ngờ đụng ngay mặt hắn. Nó chán ghét nhìn hắn, ánh mắt muốn có bao nhiêu lạnh lùng sẽ có bấy nhiêu, nó tảo bạo nhìn lên hắn. Nó biết mình không thể đầu lại hắn, cho nên chỉ có thể dùng sự lạnh lùng để tránh cho mình tổn thương hơn thế. Ngang ngược nhìn hắn, giọng nó lạnh toét:

"Anh lại muốn ra tay đánh người à? Hành sự nhanh cho tôi còn mặc đồ." _ Giọng của nó bình tĩnh đến vậy, quả quyết là vậy càng châm ngòi nổ cho con tức giận của hắn. Ép nó vào tường, hắn mập mờ nói:

"Nếu cô đã lắng lơ đến như vậy, sao không tìm chính chồng cô chứ? Chê tôi không bằng bọn họ sao?" _ Nó nghe vậy nhếch mép:

"Anh bản hơn bọn họ, tôi không dám đụng vào." _ Mặc dù biết cố cãi sẽ có hậu quả thảm khốc thế nào, nhưng nó không thể để mình cứ bị lấn áp như vậy.

"Trần - Nguyệt - Lam, cô dám nói tôi bản hơn bọn họ, vậy hôm nay phải để cho cô thấy thế nào mới thực sự bản thủ." _ Nghe giọng điệu của hắn như thế là nó đã biết chuyện không ổn lại sắp xảy ra với mình rồi. Ngay lập tức nhảy ra xa hắn, nó day day thái dương:

"Cầu xin anh tha cho tôi đi, tôi mệt mỏi lắm rồi." _ Con đau hôm qua còn chưa dịu bớt đi, nó không muốn lại gặp phải cái cảm giác kinh hoàng ấy. Dày vò cả trong tâm thức lẫn thể xác, mọi thứ đều khiến nó muốn gục ngã.

Nhưng con hồ dử trong lúc tức giận thì chẳng quan tâm tới thứ gì ngoài vòn nghịch với con mồi của nó. Hắn đẩy ngã nó nằm trên chiếc giường lớn, cả người đè lên, sau đó dùng môi mình chèn ép lên đôi môi mềm mại của nó. Nó cũng không phản kháng bởi nó biết cho dù có phản kháng cũng không thay đổi được gì Hon nữa, nó tuyệt vọng rồi, từ giây phút hắn cướp đi lần đầu tiên của nó, nó đã sớm mất đi toàn bộ hy vọng, cho nên đối với loại chuyện này cũng không lấy gì làm khó chịu. Thấy nó đờ như khúc gỗ, lòng hắn càng trào dâng cảm giác thất bại và lửa lại bùng lên một cách mạnh mẽ. Thế rồi, chuyện gì đến lại xảy đến, một lần nữa nó bị chiếm đoạt bởi một tên đàn ông tồi tệ như hắn.

Sau khi hành sự xong, hắn chán ghét đứng dậy, thu nhặt quần áo, nói:

"Đừng có nằm đờ ra đó như thể bị người khác ức hiếp thế? Đây là bản phận của cô, biết chưa hả?" _ Còn nó đang nhìn lên trần nhà, ánh mắt mông lung không một chút cảm xúc. Nhưng khi nghe hắn nói như thế, nó liền chống người ngồi dậy, cười lạnh mà đáp rằng:

"Bản phận ư? Tôi đối với anh phải có bản phận gì? Trước đó không phải anh ghét tôi lắm sao? Tại sao lại đụng vào tôi?" _ Giọng nói của cô tràn đầy vẻ oán trách khiến hắn không khỏi bối rối. Hắn thừa logic dễ hiểu rằng hắn vốn chưa làm tốt chức trách của một người chồng nên không có tư cách phải đòi hỏi ở nó. Nhưng hắn không kiểm chế được con tức giận khi biết rằng vợ mình lại ở cùng với kẻ khác. Hắn cãi cố:

"Chính cô là kẻ không đứng đắn, cô cho tôi đội nón xanh, tôi trừng phạt người vợ cảm sùng mình là sai sao?"

"Tốt đấy! Vương Khang, anh không tự xem lại mình đi, rốt cuộc là ai cho ai đội nón xanh trước. Còn anh, chỉ dựa vào những dấu vết trên người mà vu oan cho tôi, lại không nghĩ xem kẻ gây chuyện là anh. Đêm hôm qua anh say bí tỉ, tôi bị anh quán chặt lấy làm sao có thể tìm đến kẻ khác?" _ Nó kể tôi, giọng tràn đầy ủy khuất.

Bị mang tiếng là vượt tường còn gì nhục nhã hơn. Nó đây không thẹn với lòng, cũng chưa bao giờ có ý nghĩ ngoại tình, nếu có cũng chỉ là chút vương vấn chưa dứt với tình cũ. Nó không hư thân mất nết, tại sao lại chịu mang tiếng oan như vậy.

Hắn nghe thế ánh mắt mông lung. Thì ra là hắn đã trách nhầm nó, thì ra hắn chỉ đang ghen bóng ghen gió? Ghen? Hắn giật mình nhận ra cái hành động ấu

tử của mình chỉ vì ghen. Và giờ phút này, hắn trực tiếp gây tổn thương cho người phụ nữ của hắn. Vậy mà hắn cứ tưởng người hôm qua ở cạnh hắn là Hoàng My chứ. Trong lòng tràn đầy áy náy, hắn cúi đầu, nói: "Xin lỗi!"

Xin lỗi ư? Hắn xin lỗi để làm gì chứ? Trong lòng nó luôn tự hỏi. Xin lỗi? Nghe mới Chambers làm sao. Hắn xin lỗi để lại được gì? Có để lại được cho nó tấm thân trong sạch hay không? Có để được cho nó một tâm hồn và trái tim lành lặn không chút tổn thương hay không? Có để lại cho nó sự nhọc nhằn mà nó phải chịu đựng suốt bao lâu nay hay không? Một lời xin lỗi nói lên được cái gì? Nói lên được sự hối hận trong lòng hắn? Nói lên được cảm giác áy náy của hắn hay nói lên sự thương hại hắn dành cho nó đây. Nếu lời xin lỗi có tác dụng thì còn cần đến luật pháp làm gì chứ?

"Xin lỗi? Quá muộn rồi!" _ Nó lãnh đạm nói rồi lướt qua hắn, bình thản xuống giường lấy quần áo để mặc.

Bóng lưng của nó thật sự rất cô độc, rất mong manh, nhưng dường như lại gánh tất cả sự kiên cường và chịu đựng, điều này làm hắn xót xa. Nhìn dáng người yếu đuối đang lục đục quần áo, lòng hắn thêm khổ sở. Là hắn đã sai sao? Là hắn đã dằn vò khiến nó thành ra thế này. Lòng hắn nặng trĩu như bị một cây búa lớn đè lên, hắn không nhận được sự tha thứ của nó. Không thể điều khiển được lí trí, hắn vội tiến đến, ôm chầm lấy nó từ phía sau lưng, giọng tràn đầy dằn vặt:

"Tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm." _ Đó là lời cam kết có sức nặng nhất từ trước đến nay hắn từng nói ra. Hắn là một người đàn ông thích trêu hoa ghẹo bướm, nên sẽ không dễ dàng nói ra lời cam kết bởi hắn biết sớm muộn gì hắn cũng thật hứa. Cho nên hắn chẳng dại gì mà cam kết suông, hắn không muốn mình mang tiếng là kẻ dối trá trắng trợn. Duy chỉ có lần này, hắn thực sự muốn chịu trách nhiệm. Đáng tiếc, lúc hắn nghiêm túc nhất lại là lúc người kia không cần lời cam kết của hắn. Nó cười khẩy, khéo léo gỡ tay hắn đang ôm chặt ở eo mình ra, nhàn nhạt đáp:

"Anh không cần ép buộc bản thân. Cứ coi như chúng ta chỉ là bè nước gặp nhau, tình một đêm xong không ai nợ ai. Anh nuôi tôi, tôi dùng thân trả cho anh, như vậy là hết nợ rồi chứ?" _ Trong giọng nói của nó tràn ngập vẻ chua xót, tự thương cho số phận bọt bèo của mình.

Nó nói xong thì liền thoát khỏi tay hắn, đem bộ quần áo mình vừa tìm được đi thay. Thay xong rồi ra ngoài, nó cũng không thấy hắn nữa. Thở hắt ra một cái, nó cảm thấy thật may mắn. Hắn đi càng tốt, nó đỡ phải đối diện với hắn, ít nhất là bây giờ. Tâm trạng nó rối bời, nó cần tận một lúc cho khuấy khoả. Nghĩ là làm, nó mau chóng rời khỏi biệt thự, tự hỏi ngày tháng dài đằng đẵng sau này nó còn phải tiếp tục sống cùng với thống khổ đến bao giờ?"

Nó bần thần đi trên đường lớn một cách vô định như kẻ mất hồn. Nó không biết đích đến của mình là đâu, chỉ cần thoát khỏi cái nơi tràn đầy căng thẳng và ngột ngạt ấy, cho dù phải ngủ đầu đường xó chợ nó cũng chịu. Đầu không hiểu sao lại hiện lên một con đường và bước chân nó nhanh chóng đi theo tiếng của con tim mách bảo. Bước chân đã đưa nó đến cánh đồng cỏ công anh bạt ngàn. Nó chậm rãi bước vào, trong đầu lại tự vẽ lên viễn cảnh của ngày nhỏ mơ mộng. Giữa cánh đồng cỏ công anh trắng, một chàng trai với chiếc áo sơ mi gọn gàng đang chơi trò trốn tìm với cô gái. Anh là người tìm còn nó là người trốn. Bất chợt anh nắm lấy tay nó, cười đến rạng rỡ và nói "Anh cuối cùng cũng tìm được em rồi".

"Anh ăn gian, chơi lại đi" _ Nó háo hức.

"Thua thì phải chịu! Không được chạy nữa." _ Anh cứ giữ chặt lấy nó không để cho nó đi, nó giùng giàng "Buông em ra để em còn trốn nữa."

"Không buông, nhất định không buông." _ Anh đột nhiên ôm lấy nó làm tim nó xao xuyến. Nhờ anh nó mới biết sự rung cảm đầu tiên của con tim kì diệu đến như vậy. Chợt, anh đưa ra trước mặt nó sợi dây chuyền và tỏ tình với nó. Nó vô cùng bất ngờ, nhưng đến cuối cùng vẫn đồng ý.

Chính tại cánh đồng cỏ công anh này bao nhiêu kỉ niệm ngọt ngào của họ được cất giữ. Ở khóa trái tim của nó cũng nằm tại nơi này. Trước đó nó(cánh đồng hoa) còn là một cánh đồng tràn trề nhựa sống với những đóa hoa cỏ công anh nở rộ đến tinh khiết như chính tình yêu của bọn họ. Nay lại điêu tàn như một cánh đồng hoang chẳng ai buồn ngó tới. Anh thường ví nó như những đóa cỏ công anh kia, mong manh và yếu ớt. Anh còn hứa sẽ nguyện làm kĩ sĩ bảo vệ "công chúa cỏ công anh". Anh cũng đã giữ trọn lời hứa, luôn che chở, bảo vệ và chăm sóc nó cho đến khi anh rời đi không lời từ biệt. "Công chúa cỏ công anh" thì ở đây mà kĩ sĩ thì đang tận phương trời nào rồi. Nó nhắm mắt lại, một giọt lệ khẽ khàng vương trên đôi mi, lăn xuống gò má và chảy vào trong miệng mang theo mùi vị mặn chát. Đúng là mùi vị của nước mắt không dễ chịu chút nào. Nó khẽ hướng mắt theo như cánh hoa li ti bị gió cuốn bay đi, lòng thấy tê lương vô cùng. Cỏ công anh thật mong manh, nó không còn muốn làm một công chúa cỏ công anh nữa, giờ nó sẽ trở nên mạnh mẽ giống như cô đại, dù bị giẫm đạp và dằn vò thế nào vẫn có sức sống tiếp tục trỗi dậy.

Đứng một hồi lâu đến mức chân tê rần, nó mới bất chợt thoát ra khỏi dòng suy nghĩ mang tên "hồi ức". Muốn rời khỏi đây thì trời chợt đổ mưa. Những cơn mưa rào nặng hạt báo hiệu khởi đầu của một mùa hè, cũng cố tình nhắc nhở cho nó biết hôm nay là sinh nhật nó. Ông trời đang thương xót nó đây ư? Buổi sinh nhật của nó không có ai bầu bạn nên ông cố tình tặng cho nó màn mưa làm quà sinh nhật. Cũng tốt, ít nhất nhờ màn mưa này nó thấy mình không cô đơn. Nó ngửa mặt lên nhìn bầu trời với mây đen xám xịt, mặc kệ cho những giọt nước lạnh buốt rơi xuống mắt nó cay xè, nó nở một nụ cười đầy cay đắng nhưng cũng chính là muốn cảm ơn ông trời cho nó ân huệ này.

Trần Nguyệt Lam nó là người rất thích mưa bởi hơn hết, nó thích nhìn những giọt nước mưa rơi xuống đất nở bung thành những quả bong bóng tuyệt đẹp. Không những vậy, nó thích mưa bởi mưa có thể mang nó trở lại với kỉ ức ngày xưa. Ngày xưa, mỗi khi trời đổ cơn mưa, nó lại vọt ra khỏi phòng rồi bị bơm lợi giữa màn nước mát lạnh, cùng anh nó đùa dưới mưa. Tiếng cười vui ngây thơ ngày ấy lại dội về trong tâm trí nó mỗi khi mưa kéo đến. Giữa màn mưa trắng xóa, hai con người mặc kệ hậu quả của việc tắm mưa, vẫn cứ nhảy nhót và nô nghịch. Sau khi vui đùa thỏa thích, dù nhận lại là một cơn cảm nặng nhưng nó lại thấy rất hạnh phúc. Hình ảnh năm nào vẫn còn in đậm trong tâm trí nó, trở thành một thước phim quay chậm quá đỗi rõ ràng. Lại nở một nụ cười chua chát, nạt nó đã đóng đầy nước mưa. Trong cái tinh khiết của nước mưa bỗng nhiên sao lại hòa lẫn với vị mặn mặn của...nước mắt. Nó không kim lòng được mà lại khóc mất rồi. Những giọt nước mưa nặng trĩu mát lạnh cứ rả rích trút xuống, cuốn theo những giọt nước mắt cay đắng trên bờ mi của người con gái bạc mệnh kia.

Lặng lặng đứng dưới mưa một hồi lâu, nó đang chờ mưa tạnh. Quả nhiên nửa tiếng sau, mưa dừng hẳn, nắng ấm lại kéo về bao trùm cả không gian, mang theo một màu tươi mới đầy sức sống. Cảnh vật như trong xanh và sạch sẽ hơn sau một trận mưa rào, đầu dây trên những phiến lá còn đọng lại giọt nước long lanh. Trên bầu trời, một dải cầu vồng tuyệt đẹp xuất hiện mang theo những cuộn mây trắng bồng bênh. Bầu trời trong xanh và khoáng đạt thật! Nó hít sâu một hơi, bước chân nặng nề rời khỏi. Chỉ cần biết sinh nhật hôm nay, món quà này là đủ. Mưa rào đầu hạ chợt đến chợt đi nhanh như một

con gió, nửa trời mọi thứ và đem đến những điều mới mẻ hơn, nó vực dậy tinh thần, lê bước chân sau chặng đường dài đầy mệt mỏi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Giá Như Người Anh Yêu Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Người Giúp Việc

Nó đang đi giữa đường, chợt một con xe Mercedes đỏ rực chạy xoẹt qua, bắt ngờ đỗ trước mặt nó. Một người con trai, mái tóc vàng rực được vuốt ngược lên rất công phu, khuôn mặt thì tràn đầy vẻ lắc cắc, quần áo bụi bặm trông chẳng khác gì thằng ăn cắp ngoài chợ. Quân nhanh chóng bước về phía nó, lễ phép chào một tiếng:

"Chị dâu, hôm nay không cùng anh rề ra ngoài lại đi một mình thế này?" _ Về mặt hấn cột nhà, chẳng giống với Quân của hôm qua chút nào. Lam khó hiểu nhìn cậu, khuôn mặt nó vẫn đờ đẫn khiến Quân thực sự muốn ôm vào lòng. Vốn dĩ không nghĩ cô gái nhỏ bé và quật cường này lại dễ dàng đi vào tâm trí cậu như thế. Suy nghĩ suốt cả buổi tối, cậu luôn phủ nhận hình bóng của nó trong đầu, nhưng vẫn không cách nào lừa dối được con tim đang thổn thức. Thế là, cậu chỉ có thể lừa bản thân bằng cách thay đổi bộ dạng bên ngoài này thôi. Nhưng cuối cùng, khi thấy bóng nó lẻ loi bước trên đường, quần áo và đầu tóc ướt sũng đến tội nghiệp, cậu không đành lòng bước xuống hỏi thăm.

Thế nhưng nó quá là lạnh lùng, nó tránh cậu, dường như không muốn tiếp xúc. Quân vẫn không bỏ cuộc, ngang bướng chặn trước mặt nó cho đến khi nó chịu mở miệng nói chuyện:

"Cậu còn không tránh ra thì đừng trách tôi không nương tình." _ Về mặt nó đặng đặng sát khí, đe dọa. A, con nhím nhỏ bắt đầu nổi giận rồi. Hấn khổ sở cười cười, giơ tay đầu hàng, miệng không quên bốn cột "Tôi thua, tôi nhường! Nhưng trước khi thả chị về, tôi muốn đưa chị đến một nơi".

Rồi không chờ nó kịp phản kháng, Quân đã lôi nó lên xe rồi phóng vụt đi với tốc độ chóng mặt. Ngồi trên xe, nó rất bình thản, chờ đợi điều tồi tệ sẽ xảy đến. Nó rơi vào trong tay Khang, biết rõ số phận mình không sớm thì muộn cũng bị hấn chơi đùa cho tới chết, có khi đây lại là một trò đùa quái dị do hấn bày ra thôi. Ngồi trên xe, nhìn vào mái tóc vàng chói lọi của Quân, nó không vui bật thốt lên:

"Cậu xem chừng không hợp với kiểu tóc này đâu, để tóc đen tự nhiên hơn."

"Hả? Chị thích tôi để tóc đen à?" _ Quân hỏi lại, vẻ mặt khắp nơi vui mừng.

"Tùy cậu!" _ Nó lạnh nhạt đáp lại, cũng không ngờ chỉ vì một câu nói của nó mà Quân đổi lại thật.

Quân đưa nó về biệt thự của mình, sai người mua cho nó bộ quần áo mới giản dị, phải tận mắt nhìn thấy nó mặc bộ đó mới đó mới yên tâm thả nó về. Cậu có ý đưa nó về nhà, nhưng nó từ chối quyết liệt, từ mình đi bộ về, nó nói không muốn để cậu vì nó mà làm rạn nứt tình anh em với Khang. Nó là đang lo nghĩ cho cậu, điều đó làm tim Quân nhảy nhót không ngừng. Nó không phải là quan tâm Quân, chẳng qua là trong thâm tâm nó thấy Quân không hấn là xấu tính xấu nết, chỉ là đùa đòi chơi bời chút thôi, cho nên cũng không muốn Quân bị liên lụy vì mối dây đưa phức tạp giữa mình với Khang. Trước khi về, nó không quên dặn:

"Tôi về giặt sạch sẽ mang trả cho cậu." _ Nợ tiền nợ bạc không bằng nợ ân tình, nó không muốn mắc nợ thêm nữa.

"Không cần đâu! Coi đó là quà tôi tặng chị đi, dù sao thì...hôm nay không phải sinh nhật của chị sao?" _ Một câu nói của Quân thôi cũng đủ khiến nó ngỡ ngàng, không nghĩ một người lạ như cậu mà cũng biết đến ngày sinh nhật của nó. Nhìn cô gái ánh mắt mông lung nhìn mình, Quân khẽ cười khi đọc được suy nghĩ của nó. Việc tại sao Quân biết ngày sinh nhật của nó? Đơn giản là lời từ miệng thằng bạn hay say khướt của cậu rồi. Nó đờ đẫn một lúc mới tỉnh ngộ, khẽ cười và nhẹ nhàng nói "Cảm ơn cậu!"

Nụ cười của nó sao lại ám áp đến thế, khiến lòng Quân tựa như vừa được nắng ấm chiếu vào. Tiễn nó ra ngoài, chờ đến khi nó bắt được taxi cậu mới yên tâm ra về. Ngày hôm nay vốn cậu định sang tận nhà nó, lấy danh nghĩa là hỏi thăm tình hình thằng bạn để tặng quà nó, lại không nghĩ trùng hợp gặp nó ngoài đường. Nhìn bộ dạng nhếch nhác của nó, chuyện mà nó chịu đựng chắc cũng không ngoài dự đoán của Quân đi. Thờ dài một cái, cậu thấy thương cảm thay cho tình hình bế tắc lúc này của gia đình họ.

Nó trở về nhà trong một bộ dạng mới khiến cho hấn vốn đang tức giận cũng không thể bùng phát. Vừa nãy hấn bỏ ra ngoài cũng là muốn đi tìm mua quà chuộc lỗi với nó, không phải hôm nay là sinh nhật của nó hay sao? Lúc về bỗng không thấy nó đâu, lòng hấn dâng lên một cảm giác bất an, sợ nó vì chuyện hồi sáng mà làm chuyện dại dột, liền vội vã đi tìm nó. Tìm khắp nơi cũng không thấy, hấn vừa định tiếp tục đi tìm thì bất gặp nó lững thững bước vào nhà. Cũng có ý định mắng cho nó một trận nhưng thấy nó mặc quần áo mới thì đành thôi. Dù gì hấn biết mình cho nó nhiều uất ức rồi, hôm nay là sinh nhật nó, nó cũng có quyền tự sắm đồ cho bản thân. Vương Khang hấn, chỉ cần là người phụ nữ bên cạnh hấn thì hấn tuyệt sẽ không bạc đãi.

Nó bước vào nhà, cũng không nhìn hấn tới một cái, coi hấn như người vô hình mà lướt qua để trở về phòng mình. Đối với nó, hấn có mặt ở nhà hay không cũng như nhau thôi. Nó không giống những đứa con gái được hấn bao nuôi, cứ thấy hấn là xúm xít vào nịnh bợ bởi đơn giản, nó không thích sự bao nuôi của hấn. Lại không kể, hấn đã gây ra sự tổn thương vô cùng lớn trong tâm hồn nó, một vết thương lòng khó mà liền sẹo. Đối với hấn, nó vốn dĩ chỉ như bao kẻ qua đường thôi. Đối với nó, hấn đến tốt cũng chỉ là một người chồng trên danh nghĩa, sẽ chẳng bao giờ nó kì vọng được hấn yêu

thương.

Lúc trên đường về nhà, nó vốn nghĩ sẽ phải đối mặt với hấn như thế nào. Nhưng bây giờ thì không cần nghĩ nữa, trước đây như thế nào thì bây giờ tốt nhất vẫn nên giữ nguyên là vậy đi, điều đó sẽ tốt cho cả hai. Khi người phụ nữ đã phải chịu quá nhiều thương tổn, ngoại trừ cang vuron lên thật mạnh mẽ như cô đại, họ không còn cách nào để tránh cho mình bị tổn thương. Nguyệt Lam tự nhủ với lòng, từ nay chỉ được yêu thương bản thân mình thôi, yêu thương mình hơn bất cứ điều gì khác. Dù người đời có cho là ích kỉ, nhưng nó vẫn nguyện nhỏ nhen một lần. Nó không thể cứ thế mặc nhiên để bản thân phải gánh thêm nhiều tổn thương hơn nữa.

Nó vừa vào đến phòng là tự nhốt mình trong phòng, khóa trái cửa rồi thả mình trên chiếc nệm êm ái. Trong lúc này đã có một cú điện thoại lạ gọi hấn đi. Nguyệt Lam ở trên phòng nằm ngủ một lúc, đến khi tỉnh dậy thì trời cũng đã quá xế chiều, màn đêm lạnh lẽo đang dần buông rèm bao quát mọi vật. Nó uể oải vươn vai, rồi giường với ý định làm một chút gì đó để lót dạ thì đột nhiên có một giọng nói êm ái mềm mại truyền vào phòng:

"Cô chủ ơi, mời cô ra ăn cơm"_Nó đoán có lẽ đây là người giúp việc mới. Nghĩ đến việc Vương Khang tìm một người giúp việc đến, nó không khỏi cảm thấy nực cười. Hấn là đang chê nó vô tích sự, chân tay còn không khéo bằng người giúp việc nên cố ý tìm một người giúp việc đến với mục đích là dè bieu nó đấy mà.

Cô gượng lết tâm thân về phía cửa, đến khi mở cửa nó mới thấy bất ngờ. Đứng trước mặt nó lúc này không phải là một cô người hầu xinh đẹp bốc lửa, cũng không phải một bà vú già thích cằn nhằn khó tính. Ngược lại, đó lại là một đứa bé tầm 14-15, khuôn mặt non nớt, đôi mắt to tròn, da hơi xạm đi xem chừng khá vất vả. Nhưng bù lại, cô bé có chiếc má phúng phính cùng với hai bím tóc đuôi xam đen nhánh trông rất dễ thương khiến nó thờ phào nhẹ nhõm. Đối với nó, việc phải đối mặt với một cô người hầu non nớt bỗng nào đó thật sự là một điều tồi tệ vô cùng. Cô bé đó ngay khi nhìn thấy nó liền chớp chớp đôi mắt to rồi nở một nụ cười tươi rói chào đón. Nó cúi xuống, khẽ xoa đầu cô bé, hỏi thăm:

"Em mới đến hả? Tên gì thế? Bao nhiêu tuổi?"

"Dạ, em tên An, năm nay 12 tuổi, hôm nay em được cậu chủ mời đến để phụ cô làm việc. Em đã dọn cơm xong rồi, mời cô xuống ăn." _Cái chất giọng lạnh lạnh trong veo của bé An gây ấn tượng sâu sắc với một người hướng nội như nó. Nó vô cùng hài lòng với cô bé này bởi chỉ ít ra cô bé này trông có vẻ chân chất thật thà, có thể trở thành một người bạn tâm giao mỗi khi nó buồn. Chỉ là nó cảm thấy hơi thương cảm cho cô bé này, còn nhỏ như vậy mà đã phải làm lụng kiếm tiền, xem ra hoàn cảnh vô cùng khó khăn.

"Được rồi, em cứ về lên phòng cho chị. Còn nữa, mang hai cái bát theo nha." _Nghe nó dặn xong, bé An hí hửng chạy đi. Trông bộ dạng vui mừng của bé An, nó đoán rằng đây là lần đầu tiên cô bé được tới đây làm việc nên có chút phấn khích quá. Nhìn cô bé, nó thầm trách cái tên Vương Khang không biết suy nghĩ chu toàn gì cả, lại đi bóc lột sức lao động của một đứa bé khó khăn.

Chỉ một lát, đôi chân nhanh nhẹn kia đã đứng trước cửa phòng nó, cầm trên tay một khay đồ ăn toàn những món mà nó thích. Nó đưa tay ra đỡ lấy khay đồ hộ cô bé, lại cảm thấy quái lạ nên hỏi:

"An, ai chỉ cho em làm những món này thế?"

"Dạ, cậu chủ ạ!" _Cô bé thành thực trả lời. Câu trả lời của An quả thực đã làm nó bất ngờ trong giây lát bởi nó không nghĩ hấn biết nó thích những gì mà chuẩn bị. Nhưng cũng chỉ trong giây lát thôi, nó lại nhận ra sự tinh tế của Vương Khang không hẳn là do cố tình mà có lẽ là vô ý dẫn trúng. Dù gì bên cạnh hấn cũng đâu có thiếu hồng nhan tri kỉ, theo bữa sở thích của một nàng chân dài nào đó cũng có thể giống với sở thích của nó. Nó thả nghĩ như thế cũng không muốn tự mình đa tình, cho rằng hấn thích nó, để rồi lại tự làm đau chính mình. Nó đặt khay thức ăn lên bàn, rồi ôn tồn nói:

"Ngồi xuống ăn cùng chị đi."

"Không được đâu cô chủ, nếu cậu chủ mà biết sẽ mắng em mất." _Cô bé với ánh mắt vừa sợ sệt vừa kinh ngạc lắc đầu nguầy nguậy nói. Nó không cho cô bé cơ hội từ chối, vội chặn họng:

"Anh ta biết thì đã làm sao? Không phải sợ, có gì chị bảo kê cho, cứ ngồi đi." _Nó kéo bé An ngồi xuống rồi bắt đầu lấy bát xới cơm.

"Cô chủ để em xới cho." _Bé An đưa tay đỡ lấy cái bát trống trong tay nó rồi lễ phép xới cơm mời nó.

"Cô chủ ăn cơm."

"Nói chuyện với chị không cần cứ cô chủ này cô chủ nọ nữa, nghe xa cách lắm. Chị tên Lam, em cứ gọi chị là chị Lam được rồi. Từ này về sau em...ừm...em ở trong nhà này sẽ là em gái của chị, được không?" _Nó triu mến hỏi. Cảm giác không có người thân nào bên cạnh khiến nó buồn tui không thôi, may sao bây giờ có cô bé dễ thương này làm bạn, cuộc sống của nó có lẽ sẽ đỡ buồn chán hơn. Nó đã thực sự ngán cái cuộc sống tăm tối và bế tắc trong suốt nửa năm qua, nó lo sợ thời gian nửa năm nữa mà không có gì thay đổi nó sẽ bị ép đến phát điên mất. Nhìn lại cô bé ngây thơ, dễ thương và hoạt bát này, nó khẽ than ngắn thở dài tự hỏi, qua vài năm nữa, khi đã nếm trải mùi đời, liệu cô bé này còn có thể ngây thơ vui vẻ như thế này được nữa hay không? Hay biến thành một con người mưu mô, xảo quyệt đây. Nó hiểu con người sinh ra không ai muốn hại kẻ khác, có chăng là vì cuộc sống túng quẫn quá thôi. Bé An rụt rè gật đầu "Vâng, nếu cô chủ...à...chị Lam muốn thì cứ coi em như em gái cũng được."

Trong tâm thức của một đứa bé như An bất chợt nảy sinh một sự quý mến đối với Nguyệt Lam. Quả thực gia đình cô bé rất nghèo nên cô bé không đủ tiền ăn học, đành phải rời quê lên đây cùng với mẹ kiếm việc làm. Thật may vừa lên đây ít hôm thì hai mẹ con tìm thấy chỗ tuyển việc là một công ty nhân sự, mẹ bé được một công ty may mặc thuê, còn bé An thì may mắn được Vương Khang thấy thật thà nên đem về làm giúp việc. Khi mới đến, cô bé có chút lo sợ chủ nhà sẽ là một bà di nào đó dữ dằn như trong các câu chuyện cổ tích, lại không nghĩ mình gặp được một người chủ nhà tốt bụng như vậy. Bé An vốn là con một trong gia đình nên rất mong muốn có một người chị hoặc một người anh trai, cũng có thể là em thôi cũng được, để có thể chơi cùng cô bé. Thật may mắn khi giờ mong ước của bé An đã thành hiện thực, cô bé chính thức có một người chị gái tốt bụng như Lam.

Hai chị em đang ăn vui vẻ, chợt tiếng chuông cửa vang lên đã phá hỏng không gian riêng tư mà thành thoi hiem hơi này. Bé An nghe tiếng vội vàng buông bát đĩa rồi lật đật chạy xuống nhà để mở cổng. Nghĩ là hẳn về, nó cũng không có ý định sẽ xuống tiếp đón, liền tiếp tục ăn cơm. Đang ăn dở chưa xong, nó lại nghe tiếng chửi rủa chanh chua khá quen thuộc. Cái tiếng the thé vừa hấp dẫn sự chú ý của nó đích thị là của Tường Vy, xem chừng có chuyện chẳng lành với bé An. Nghĩ vậy, nó vội buông chén bát rồi lao xuống dưới nhà. Vừa kịp tới nơi, đúng lúc nó bắt gặp cảnh Tường Vy tát một cú trời giáng vào khuôn mặt bé xinh kia. Thật vậy, nó vừa kịp tiến đến đỡ lấy thân hình mảnh khảnh đang sắp ập xuống nền nhà. Ngồi xồm xuống trước mắt cô bé, nó ân cần hỏi han:

"Em có sao không?" _ Bé An khuôn mặt đã đỏ ửng cả một mảng, uất ức nhìn nó, đôi mắt rom róm lệ nhưng vẫn lắc đầu. Lửa giận cứ thế gùn gục bốc lên trong người nó, nó đứng phắt dậy định đôi co với Tường Vy một trận ra trò. Nó không thể cứ mãi nhẫn nhịn như thế, chỉ cần khiến những kẻ kia được nước lấn tới mà làm tổn thương nó thôi.

"Sao cô lại đánh một đứa trẻ con như nó?" _ Nguyệt Lam trừng mắt nhìn Tường Vy, hỏi.

"Ấy za, con cừu nhỏ giờ đã biết trừng mắt với tôi rồi cơ à? Hỏi sao tôi đánh nó? (Ờ nọ cười khinh bỉ), nó không biết lễ phép thì tôi đánh. Tôi chỉ đang dạy dỗ người làm thôi, cô có ý kiến sao?" _ Cô ả vừa giễu cợt vừa đưa ánh mắt tràn đầy độc ác chăm chăm nhìn bé An khiến cô bé sợ co rúm lại đằng sau lưng của Lam.

"Chị ơi, không phải em đâu. Em vừa mở cửa chị ấy đã xông vào, em hỏi chị ấy là ai thì chị ấy mắng xa xả vào mặt em rồi còn tát em nữa..." _ Bé An lí nhí giải thích. Tường Vy nghe được trợn mắt quát lên:

"Con kia, mày là giúp việc mà dám nói vậy sao? Tao là chủ của cái nhà này, tao dạy dỗ mày thì mày phải nghe, cái thói ờ đâu ra đấy. Tao sẽ đuổi việc mày." _ ả ta hung hăng dọa nạt. Bé An nghe vậy thanh minh "Nhưng cậu Khang khi thuê em nói chị Lam mới là cô chủ, bảo em chăm sóc chị ấy..."

"Cái gì?" _ ả ta hoàn toàn sững sốt rồi thét lên như một con đàn bà điên "Anh ta dám nói thế ư? Làm sao có chuyện đó được. Mày nói dối để nịnh nó phải không? Con kia, mau ra đây cho tao..."

Nói rồi ả ta định xông đến lôi cô bé tội nghiệp từ sau lưng nó ra. Nó đứng ngay đó, làm sao có thể dễ dàng để cho ả làm càn. Nhếch mép một cái, nó nghĩ đến lúc mình cần trở mặt rồi đấy. Đây mạnh một cái làm ả ta té nhào trên nền đất, nó đưa chân tới dẫm lên bụng ả làm ả thét lên điên cuồng:

"Con điên này, mày dám làm thế với tao à?"

"Cô nghe không hiểu tiếng người hay sao? Con bé đã nói thế rồi mà không biết xấu hổ à, xem ra công phu luyện da mặt của cô tiến bộ lắm nhỉ?..." _ Nó nói được một đoạn, nghe có vẻ không ôn lăm, lại thấy bé An mắt tròn mắt dẹt đứng bên nhìn, nó liền nhắc nhở "An, em lên nhà để chị dạy dỗ cô ta một trận. Nhớ đóng kín cửa lại và đừng lộ mặt ra ngoài cho đến khi nào chị gọi đấy."

Bé An nghe thế vội lật đật chạy lên phòng. Còn lại nó, nó vẫn dẫm chân lên người cô ả, không cho cô ả kia cơ hội giây gữa, nó tiếp:

"Tôi nhìn cô lâu lắm rồi đấy. Vương Khang không trực tiếp đuổi, xem ra cô thực sự nghĩ mình thành chủ cái gia đình này rồi nhỉ? Tôi khuyên cô, tốt nhất nên lấy gương soi kĩ xem mình là ai và biết mình đang ở vị trí nào, đừng có được đằng chân lại muốn nâng đằng đầu. Tôi sẽ không nhìn cô nữa đâu."

Tường Vy không nghĩ Nguyệt Lam sẽ trở mặt nên ngỡ ngàng đến quên cả phản kháng. Từ khi chơi với nó, cô ta chỉ thấy được ở nó một vẻ nhu nhược và yếu đuối, cô ta cũng chưa từng nhìn thấy Nguyệt Lam gây sự với ai bao giờ, và ả cũng sẽ không bao giờ nghĩ Lam sẽ trở mặt cho đến ngày hôm nay. Một cô gái yếu đuối, nhu nhược và cam chịu đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là con người khác hoàn toàn. Mạnh mẽ, dứt khoát và đánh đá vô cùng, khuôn mặt nó dường như trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết. Đôi mắt to tròn nay đã trở nên sắc bén, đôi môi nhếch lên một đường và cái miệng đó sẵn sàng móc mĩa bất cứ đứa nào có ý định gây sự, cô ta đã không còn nhận ra một Nguyệt Lam dịu dàng trước kia nữa. Còn chưa kịp hoàn hồn thì cô ta lại nghe tiếng Lam cảnh cáo:

"Cô nên biết thân biết phận thì hơn, dù sao tôi cũng là người anh ta cưới hỏi đằng hoàng. Chừng nào tôi chưa lên tiếng thì có nghĩa tôi còn có chút nể mặt Vương Khang, đừng để tôi phải tự ý quyết định mà lôi cô ra khỏi nhà."

"Cô sẽ không dám đâu." _ Tường Vy vừa kịp tiêu hóa đã lên tiếng phản bác, đồng thời lồm cồm bò dậy.

"Cô nghĩ mình là ai mà tôi không dám. Cô cũng thấy vận đồ sao dòi rồi, anh ta còn thuê cả người giúp việc cho tôi nữa, vậy tại sao tôi lại không dám? Cô nghĩ mình quan trọng với anh ta lắm sao? Hừ, chẳng qua cũng chỉ là người tình được anh ta bao nuôi, chơi chán rồi thì anh ta bỏ thôi. Tôi thấy cô cũng đáng thương thật đấy." _ Nó chế giễu, nhưng cũng không muốn tốn quá nhiều nước bọt đôi co với ả, nó trực tiếp cảnh cáo "Còn cô bé giúp việc kia, tôi mong là không có lần sau. Cô cũng nên biết tôn trọng người khác một chút đi, đôi co với đứa trẻ con, cần thận người đời cười vào mặt cho đấy. Lớn đầu rồi mà ngay cả phép tắc cơ bản cũng không biết, về học lại mẫu giáo đi là vừa."

Nó quả thực bùng nổ rồi, thực ra tính nó thì hiền lành, nó chưa từng muốn dùng lời nói để làm tổn thương ai cả. Nhưng nó lại càng không bao giờ để người khác đè đầu cưỡi cổ ả hiếp hoại được. Nó đây là đang bảo vệ lẽ phải, bảo vệ bản thân mình, nó sẽ không chịu yếu thế trước cô ta, ít nhất là lần này. Tưởng nó không nói mà làm như nó dễ bắt nạt ấy, hờ không găm lại tướng mèo hen, chỉ là chưa đến lúc thôi. Một khi nó đã tức giận thì sẽ trở mặt không cần quan tâm kẻ kia là ai, nó thừa biết mình không phải dạng vừa nên nó mới tự buộc bản thân mình nén cái tính đánh đá kia lại, chứ nếu không nó đã sớm rạch nát mặt của ả Tường Vy kia rồi. Làm như vậy là còn nể mặt cô ta chán đấy.

Quả nhiên sự trở mặt của Lam đủ sức đột phá làm cô ả hoàn toàn đứng hình, cô ta không nghĩ mình gặp phải một "cao thủ ẩn danh". Nhưng xưa nay ả chưa bao giờ nhường nhịn ai, sự cảnh cáo của nó không đủ sức làm cô ta sợ, cô ta thấy nó sắp trở về phòng thì hét lên:

"Mày nghĩ anh ta thuê người giúp việc cho mày là thực sự yêu thương mày sao? Chẳng qua anh ta chỉ chê mày không đủ khéo léo nên mới không muốn vương mắt mà thuê giúp việc cho mày thôi. Còn mày, xem lại mình đi, nửa năm rồi mà vẫn chưa có con, tao còn nghi ngờ khả năng của mày đấy. Đã là vợ mà không làm tròn bổn phận, để anh ta ra ngoài tìm tình nhân, mày trách ai được." _Nghe thế, nó đang đi lên cầu thang chợt khựng lại, cổ nín lửa giận, tay xiết lại thật chặt như kiểu cổ kim nén điều già đó. Thở mạnh một hơi, nó đáp "Không phải tôi không sinh được, chẳng qua là tôi không thích sinh thôi. Còn cô nếu muốn đuổi tôi, có giỏi thì sinh cho anh ta một đứa đi. Nếu cô sinh được, tôi sẽ nhường cô hết."

Quả thực hơn nửa năm rồi mà nó vẫn chưa có thai, mọi người ai ai cũng nghi ngờ, bên nhà họ Vương đã xôn xao đồn thổi ầm lên rồi. Bà già bên đó cũng nhân cơ hội này làm khó nó, muốn ép nó phải ra mặt giải thích, mục đích rất rõ ràng là đang muốn ép nó phải ly hôn đây mà. Nó cũng chờ cái ngày này lâu lắm rồi, nhưng kì hạn một năm chưa hết, nó vẫn phải cố gắng gượng. Mới hôm qua, tấm thân trong trắng của nó đã bị hủy hoại trong tay hắn, chứ nếu không thì cũng chẳng còn chút ràng buộc nào. Hắn không yêu nó, sự thật này nó biết rõ, việc bây giờ hắn làm cho nó chính là vì hai chữ "TRÁCH NHIỆM" thôi. Thế nhưng nó đã nói là nói không cần, chờ khi hắn về nó sẽ ba mặt một lời nói rõ với hắn.

Đối với Tường Vy, bộ dạng vị tha cao thượng của nó khiến cô ả thấy mình thật là hẹp hòi, ả tức giận thét lên:

"Mày cứ chống mắt lên mà xem tao sẽ cướp đi hết tất cả của mày như thế nào."

Nó vốn không hiểu mình làm gì để Tường Vy ghét đến thế, nhưng nó còn thắc mắc hơn tại sao ngày xưa mình lại có thể chơi với một kẻ nhỏ nhen ích kỷ lại hay ghen tị như vậy. Nghe cô ta nói, nó chỉ nhún vai một cái thản nhiên rồi trở lại phòng, tuy nhiên, trước khi đi vẫn không quên lời cảnh cáo:

"Tôi có thể nhường Vương Khang cho cô, chỉ là tôi sẽ chống mắt lên xem cô giữ được trái tim anh ta bao lâu."

Nó nói như thế cũng là có lí do cả, bởi nó rất rõ ràng người hắn yêu thật lòng là ai, hắn đã nhớ mãi không quên cái cô tên My gì ấy suốt mấy năm trời rồi. Còn Tường Vy, có lẽ cô ta cũng chỉ là một người hắn vui chơi qua đường. Chung quy lại, cô ta cũng đáng thương khi cứ mãi ôm theo mối mộng không có thật đó. Lên trên phòng, nó tìm thuốc bôi cho bé An rồi an ủi cô bé. Khi làm giúp việc cho nhà người ta, không thể tránh khỏi những chuyện như thế này. Cũng may nó có mặt đúng lúc chứ không nó cũng không thể tưởng tượng được chuyện tồi tệ gì sẽ xảy ra. Cả hai chị em ngồi huyền thuyên mà không hay có một sự toan tính được sắp xếp chỉ chờ họ nhảy vào.

Buổi tối, khi hắn trở về, hai chị em nhà nào đó vẫn vui vẻ ở trên phòng vừa ăn vừa nói chuyện. Hắn bước vào, bé An thấy thế hốt hoảng buông bát đĩa đứng dậy, ngay cả mép dính cơm cũng không kịp lau. Nhưng nó coi như không thấy hắn, kéo bé An ngồi xuống. Bé An có vẻ hơi ngại ngùng nên vẫn lưỡng lự mãi không biết có nên ngồi xuống hay đứng nguyên đó. Cho đến khi hắn gạt đầu bảo cô bé không cần chào thì bé An mới có thể tự nhiên ăn cơm. Hắn ngồi xuống bàn ăn, sai bé An đi lấy bát đĩa để hắn có thể ăn cơm cùng nó, thì lại bị nó gạt phắt đi, không vui nói:

"Không có tay chân hay sao mà đi sai người khác."-Dù nói như thế nhưng nó cũng có khác mấy đâu. Hành động ấu trĩ của nó làm hắn không nhịn được khẽ bật cười. Nhưng cũng chỉ là cười nhẹ một cái chứ không dám có ý kiến gì. Nó đã nói thế thì cứ nghe nằng, dù sao chính hắn là kẻ sai trước. Vì thế hắn liền đứng lên, tự lấy cho mình cái bát rồi ngồi xuống bàn ăn cùng nó.

Bữa ăn diễn ra trong bầu không khí hết sức kì quái và cuối cùng kết thúc một cách ngượng ngùng vô cùng. Nó nhẹ thở phào một hơi vì cuối cùng cũng thoát được cái ánh mắt nóng bỏng mà hắn bắn tới. Lúc ăn nó đã hạn chế đến mức tối đa việc nói chuyện với hắn, ăn xong cũng không thêm liếc hắn một cái. Cái bộ dạng phớt lờ này của nó làm hắn thấy khó chịu, chờ khi bé An dọn mâm rồi đi, hắn liền mon men bước về phía nó với ý định ôm nó thì bất ngờ thay, nó tiến về phía cửa, rất tự nhiên như một người chủ đuổi khách:

"Ăn xong rồi thì mời về cho để tôi còn đi ngủ."

Hắn nghe vậy nhếch mép, cũng tiến về phía cửa, nhưng không phải là đi ra mà là đóng cửa lại, dùng hai tay chống vào cánh cửa khóa nó trong lòng ngực mình, hắn nhướn mày nhìn nó, trêu ghẹo:

"Nhà của tôi, tôi thích ở đâu, đi đâu và làm gì đâu cần phải xin phép ai cơ chứ." _Rồi không chờ nó kịp phản kháng, hắn đã chặn họng nó bằng một màn khóa môi đầy nóng bỏng. Đến khi hắn buông nó ra thì nó đã bàng hoàng phát hiện cả hai với tư thế mập mờ đang quấn trên chiếc giường lớn.

Nó sợ hãi giãy giụa, nó không muốn nghĩ đến chuyện tiếp theo sẽ diễn ra bởi không cần đoán nó cũng quá rõ ràng rồi. Nhưng nó không muốn...bị si nhục như ngày hôm qua nữa. Hắn thấy sự phản kháng của nó, cũng biết hôm qua việc mình làm đã cảm thù đến mức nào, liền buông nó ra, bắt lực nằm vật sang bên cạnh, chưa chút hỏi:

"Em không thích được tôi chạm vào đến thế sao?"

"Anh có bao giờ phải chịu cái cảm giác ghê tởm đó đâu, làm sao anh biết tôi đã phải khổ sở như thế nào! Cứ thử là tôi xem, anh liệu có chịu được cái cảm giác khi anh đang nằm trong lòng một người mà người đó liên tục gọi tên một cô gái khác hay không? Dù không yêu nhau, thì cũng xin đừng làm tổn thương nhau đến thế." _Nó nghẹn ngào nói, mắt đã rơm rớm nước nhưng nó vội quệt đi, nó không muốn phải dùng nước mắt để rửa mặt nữa. Trong lòng ngực, một thứ nỗi đau cứ lớn dần như muốn xé toạc lồng ngực mà chui ra, nó không có cách nào diễn tả nỗi đau này.

-----Hết chương 16-----

Cuối cùng thì Lam và Khang cũng có thêm bước tiến triển mới, nhưng liệu bước tiến triển này sẽ dừng lại ở đây hay tiếp tục được duy trì. Đón đọc chap sau nhé!

Bạn đang đọc truyện *Giá Như Người Anh Yêu Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Cô Ấy Đã Trở Về

Câu nói của nó đã mở ra sự trầm mặc cho cả hai người, mỗi người đều chìm trong mớ suy nghĩ hỗn loạn của mình. Có lẽ hẳn hiểu những tâm trạng ẩn chứa trong câu nói của nó, thế nhưng hẳn không dám thừa nhận những tổn thương quá lớn kia là do hẳn gây ra. Hẳn thực sự hối hận, hẳn muốn bù đắp cho nó, chấp vá lại những mảnh vỡ linh hồn mong manh ấy. Nhưng liệu còn kịp không? Dù hẳn làm bất cứ điều gì thì cũng đã vô tình đẩy hai người càng đi càng cách xa nhau, một khoảng cách mà đến chính hẳn cũng không hình dung được là bao nhiêu. Hẳn có thể hẳn không cố ý làm tổn thương nó, nhưng khi hiểu lầm quá lớn, tổn thương lại luôn nối tiếp theo sau, không còn cách nào cứu vãn. Suy tư một lúc, hẳn mím môi lại, bộ dạng muốn nói lại thôi khiến cho nó khó hiểu. Nó không phải người thích mập mờ, cho nên khi thấy hẳn như thế, nó đã sớm chuẩn bị tâm lí nghe tin xấu nhất, hít hà một hơi cổ vũ cho mình, Trần Nguyệt Lam, mày không có gì phải sợ, mày đã đi qua quá nhiều tổn thương rồi, còn gì không thể đối mặt được đây? Sau khi cổ vũ bản thân, nó bắt đầu mở miệng:

"Anh có gì cứ nói thẳng ra đi."

"Tôi...tôi..."_Lần đầu tiên sau bao nhiêu năm học chữ, Vương Khang mới biết đến cả lăm là như thế nào. Nhưng chuyện này quá khó mở miệng, chỉ sợ vừa mở miệng sẽ lại tiếp tục gây ra tổn thương cho đối phương. Mà chuyện hẳn nói ra không chỉ vô lí, nó còn quá khó chấp nhận. Quan sát về mặt biến đổi thất thường của Vương Khang, nó khẽ cười khẩy một cái, cảm thấy khá chướng mắt với bộ dạng giả nhân giả nghĩa của Vương Khang lúc này. Nó cũng muốn nghe tin quan trọng kia, bởi nó rất tò mò, chuyện mà Vương Khang muốn nói khó chấp nhận cỡ nào. Không hề hẳn ngập ngừng lâu, nó tiếp lời:

"Tôi chuẩn bị tinh thần cả rồi."_Vương Khang nghe vậy rũ mắt xuống, không dám đối diện trực tiếp với nó, nhàn nhạt nói ra điều mà mình khó mở miệng "Cô ấy...cô gái mà tôi gọi tên trong đêm hôm qua...đã trở về."

Nó sớm đã chuẩn bị tinh thần, nhưng vẫn bị cái tin đó làm cho chấn động, đơ ra một hồi lâu không hiểu ý hẳn là gì. Cô ta...Hoàng My trở về thì liên quan gì đến nó. Nó duy trì sự im lặng không đáp lời, muốn chờ hẳn nói nốt ý của mình. Nhưng hẳn lại trì độn không chịu tiếp lời, cho nên nó đành mở miệng:

"Cho nên?"

"Cho nên...tôi muốn đón cô ấy về đây ở? Được không?"_Nó đã sớm biết được ý định của Vương Khang khi nghe anh ta nhắc đến chuyện của Hoàng My, lại không nghĩ khi nghe chính miệng hẳn đề nghị lòng lại khẽ nhói lên một cái, một sự tê tái tràn đầy lồng ngực. Nó cố nuốt sự mất mát xuống, kết quả này không phải nó sớm dự liệu rồi sao? Mặc dù thời gian còn tận nửa năm nữa, nhưng không có nghĩa cái hợp đồng kia không thể hủy sớm, đối với hẳn dễ như trở bàn tay thôi. Cười khẩy một cái gấu cọt bản thân, nó nhàn nhạt đáp:

"Vị trí này vốn không thuộc về tôi, tôi cũng không có quyền xen vào việc của anh. Anh cũng đâu cần phải hỏi ý kiến của tôi. Tôi hiểu ý anh rồi, tôi sẽ sớm thu xếp đồ đạc, sẽ không để anh khó xử với cô gái anh yêu thương đâu, ha..."_Tiếng "ha" ngân dài cũng như biểu thị sự châm chọc của nó, điều đó khiến hẳn có chút tự vị của sự chua xót. Hẳn làm sao không nhận ra sự ghét bỏ còn hẳn rõ trong mắt nó chứ. Tuy nhiên, hẳn cũng không thể lường trước được đáp án mà hẳn nhận lại chính là tin nó muốn rời khỏi. Nghe vậy, hẳn kích động không thôi, vội túm lấy hai vai nó, khẩn trương khuyên can:

"Không cần phải gấp rút như vậy, tôi đã giải thích với cô ấy rồi. Cô ấy mới về nước, gia đình lại ở bên nước ngoài, nên tôi mới đón cô ấy về ở cùng thôi. Cô ấy cũng rất thông cảm cho tôi, cho nên chờ qua nửa năm rồi hẳn dọn ra."_Đây là hẳn níu kéo đấy ư, nó không dám tự mình đa tình như vậy đâu. Hẳn có khi chỉ đang diễn trò trước mặt nó thôi, thật ra trong lòng đang hả hê lắm. Nó cũng không muốn rước thêm tổn thương nữa, hất tay hẳn xuống khỏi vai, nặng nề nhưng cương quyết nói:

"Vương Khang, anh còn là đàn ông không? Anh chơi đùa với cảm xúc của những người phụ nữ như chúng tôi mà không biết xấu hổ à? Bên cạnh anh đã có một à tình nhân Tường Vy rồi, lại thêm giai nhân Hoàng My của anh. Đối với anh tôi chỉ là người vợ trên danh nghĩa, cũng chẳng đem lại lợi lộc gì cho anh, anh vì sao lại cứ níu lấy tôi không buông? Tôi thừa nhận với anh tôi đã từng ôm hy vọng, nhưng bây giờ tôi mệt mỏi lắm, tôi không muốn xen vào chuyện của mấy người đâu. Tôi mong anh hãy tránh xa tôi, để tôi có cuộc sống bình yên đi. Tôi đã không thêm chấp việc anh đem đủ loại phụ nữ về nhà, anh còn muốn tôi phải làm sao anh mới thỏa lòng cơ chứ?"_Nói một hơi, nó hẳn bày biểu lộ cảm xúc không vui, vừa thờ vừa nhìn Vương Khang với ánh mắt giận dữ.

Đến tận cùng là vì sao nó luôn tự mình đa tình, nó tự cười nhạo chính mình. Thế mà chiều nay nó còn lớn tiếng nói với à Tường Vy rằng Vương Khang thuê giúp việc cho nó là đang có tâm tư với nó. Nó lấy tư cách gì để khẳng định như vậy? Tư cách là một người vợ trên danh nghĩa sao? Thì ra, hẳn vội vã thuê người giúp việc như thế là vì sợ nó sinh lòng đố kỵ với Hoàng My nên mới không để nó nhúng tay vào. Tốt thôi, nó sẽ thành toàn cho bọn họ. Nó đã giữ trái tim vỡ nát này quá lâu rồi, và nó chỉ chờ cái ngày thoát khỏi khoảng thời gian u tối này.

Vương Khang nghe nó nói, như thể đùng trúng nỗi đau, vừa giận vừa thẹn, lại không biết nên nói gì cho phải. Lời của nó hoàn toàn là sự thật, sự tham lam của hẳn quả thật đáng bị khinh thường. Hẳn biết mình sai, hẳn không nên dùng suy nghĩ ấu trĩ của mình, cho rằng nhờ Tường Vy có thể kích động nó, để nó thẳng thắn thừa nhận nó có ý với mình. Đáng lẽ hẳn không nên đưa Tường Vy về đây, để cô ta có cơ hội thay hẳn làm đau lòng nó. Nhìn nó hồi lâu, hẳn vẫn không biết phải phản bác thế nào. Lòng đã sớm tràn ngập sự tự trách, nhưng khi nhìn về mặt đầy ai oán và coi thường của nó, hẳn lại càng thấy áy náy hơn. Còn chưa kịp nói thêm bất cứ điều gì, hẳn đã nghe nó nhàn nhạt mở miệng:

"Xin mời anh về phòng cho tôi còn thu dọn đồ đạc."

"Không đi không được sao?"_Thấy vẻ mặt nó luôn treo một biểu cảm rất lãnh đạm, sự lo sợ trong lòng hẳn ngày càng nhiều, vì thế cũng cảm thấy vô

cùng khăn trương khi nghe nó nói đến chuyện dọn đồ. Hắn thấy vô cùng thất bại mỗi khi đối diện với nó, cứ ngỡ cái tin xấu này khi rơi vào tai nó sẽ khiến nó phải tỏ rõ thái độ chứ. Không níu kéo, ít nhất cũng phải tức giận, để hắn thấy mình vẫn còn trọng lượng trong mắt nó. Nhưng bây giờ, khi nhìn biểu cảm của nó, hắn hiểu một phần trọng lượng trong lòng nó hắn cũng chẳng có được.

"Xin lỗi, tôi không muốn cùng những người phụ nữ của anh tranh quyền đoạt vị, cũng không muốn tranh giành người đàn ông với họ." _ Nó khách sáo nói, rất tự nhiên lấy va li rồi cẩn thận gấp đồ ngay trước mắt hắn.

Trần Nguyệt Lam, bình thường luôn là một cô gái mong manh yếu đuối cần người ta che chở, nhưng ai biết được khi cô đưa ra quyết định lại cố chấp đến đáng giận. Nhưng hắn không thể giận nó, hắn biết mình không có tư cách đó. Hắn là đang giận chính bản thân mình vì hắn nhận ra bản thân hắn vốn là một thằng tồi chẳng đáng được phụ nữ yêu thương. Vương Khang thề rằng hắn vô cùng ghét cái bộ dạng cao thượng của nó lúc này, thà nó cứ khóc lóc âm ỉ, thậm chí là đánh hắn, chửi hắn, có khi còn khiến hắn dễ chịu hơn vạn phần. Tuy nhiên, nó cái gì cũng không làm, giấu nhem đi cảm xúc chân thực, duy trì bộ dạng bất cần đó, thực sự khiến hắn không biết phải làm thế nào hơn nữa.

Còn nó, nó không nói gì thêm, tiếp tục duy trì sự trầm mặc. Tình thế hiện tại đã không thể cứu vãn được nữa, nó không muốn tiếp xúc với hắn quá nhiều, tránh để bản thân không ổn. Nó nợ Lâm Hùng món nợ tình cảm, nó nhất định sẽ trả lại anh. Nhưng trời mới biết nó day dứt nhường nào bởi trong lúc chờ đợi, trái tim nó không may đã bị một kẻ khác cướp mất. Kẻ kia nắm trong tay trái tim của nó, lại không biết trân trọng, luôn luôn dằn vặt khiến nó tổn thương. Giờ đây, nó sẽ vì bản thân mà nâng cao đầu một lần, đưa ra quyết định thật dứt khoát.

Bản thân nó vốn là một nhà văn, và nó cũng từng đọc qua quá nhiều câu chuyện tình cảm lâm li bi đát. Nó hiểu nỗi thống khổ khi yêu mà lại không thể có được đau đớn đến nhường nào. Nó không đủ sức chịu đựng như những nữ chính đó, cũng không muốn làm nữ chính. Hơn hết, nó chán ghét cái cảm giác suốt ngày phải chạy theo một người đàn ông, còn phải dốc hết khí lực để bàn mưu tính kế lên những người phụ nữ có ý định với người đàn ông đó. Cô nhân nói đúng, nếu người đàn ông đó thực sự yêu thương người phụ nữ kia thì anh ta sẽ không bao giờ để cô ấy phải chịu bất cứ tổn thương nào. Nhưng nó thì vẫn luôn phải chịu uất ức, điều đó đã nói quá rõ ràng hiện thực tàn khốc rồi sao?

Đời vốn không phải là những câu chuyện cổ tích ngọt ngào, hiện thực lại luôn đắng cay, oan nghiệt. Nó thừa nhận mình vốn không đủ mạnh mẽ để gánh gồng cả tổn thương lẫn đau đớn trên vai. Nhưng cũng đủ lí trí để nhận ra đâu mới là điều cần thiết cho mình và nó sẽ dũng cảm chấp nhận sự thật, dù khó khăn cách mấy. Nó không phải kẻ lụy tình, cho nên nó tuyệt đối sẽ không vì bất kì người đàn ông nào mà tự hủy hoại chính mình. Một khóc, hai nháo, ba đòi thất cô, đó là hành động chỉ dành cho những kẻ ngu ngốc, mà nó dù không thông minh cũng không đến nỗi làm những điều ngu ngốc đó. Nó không muốn thành một oán phụ chỉ biết than trời trách đất quá bất công với mình, cũng không muốn chờ người đàn ông bội bạc trước mặt hối hận. Một khi anh ta khiến nó tổn thương, Nguyệt Lam nhất định sẽ cho anh ta thấy cái giá phải trả để mua được sự tôn trọng của nó.

Nó đang sắp xếp đồ đạc vào vali thì bỗng có một lực lớn vây lấy, một vòng tay rộng rãi choàng qua người, nhẹ siết lấy cơ thể nhỏ bé của nó. Nó bị người nào đó ôm ghì trong lòng, cả người chôn trong lồng ngực rộng lớn của Vương Khang, nghe tiếng tim đập rất mạnh của hắn, lúc thăng lúc trầm, lòng nó chột nhột nhạo không yên. Chỉ là, nó bỗng nhận ra mình có chút lưu luyến vòng tay này nên không đẩy ra, chỉ lặng im chờ Vương Khang mở miệng. Vương Khang khàn khàn giọng, thanh âm trầm thấp ghé ngay bên tai nó, thì thào:

"Em muốn tôi làm sao mới chu toàn đây?"

"Chu toàn nhất chính là để tôi rời đi, anh muốn sắp xếp hai vị kia thế nào tôi không quan tâm." _ Nó lấy dũng khí gỡ tay Vương Khang ra, gấp vali lại rồi cất ở góc phòng. Nó trước kia chính là mềm yếu nhu nhược nên mới bị thất thế, giờ nó muốn rút khỏi ván cờ để chu toàn đại cục, cũng là lấy lùi để tiến, tương lai tiền đồ đều rộng mở. Dù cho nó là một người phụ nữ yếu đuối thì quan niệm của nó vẫn là sự độc lập. Nó còn cả một con đường tương lai phía trước cần phải bước, làm gì có thời gian bận tâm chuyện tình cảm nam nữ. Cho dù lòng thực sự vương bạn, nhưng một khi đã quyết, dứt khoát không quay đầu, càng không để mình hối hận.

Nó nuốt chua xót xuống, tự nhủ bản thân cần phải mạnh mẽ gấp trăm nghìn lần hiện tại mới có thể có cuộc sống tốt. Cuộc sống của nó từ giờ không muốn dính líu tới hai từ "Vương Khang" nữa. Nghĩ thế nào, nó xoay người lại, kéo cổ áo Vương Khang, rất tự nhiên cường hôn hắn, trong sự bất ngờ của hắn liền cắn hắn một cái thật mạnh, mạnh đến nỗi khi người thấy mùi máu tanh tràn ngập trong khoang miệng mới thò mồm buông ra, nhìn xuống trông ngực đập liên hồi mà nói:

"Đây có lẽ là cái hôn cuối cùng của tôi và anh, chúng ta ly thân nửa năm, nửa năm sau đến tìm tôi nhận giấy ly hôn." _ Nhân lúc hắn còn đang ngỡ ngàng thì đẩy hắn ra khỏi phòng, khóa trái, dựa vào cửa từ từ trượt xuống, ngồi thờ hờ hển. Nó không nghĩ mình có thể táo bạo như thế, nhưng sống trong áp bức bất công quá lâu, nó cũng không phải nào tàn mà không biết phản kháng. Nó muốn để lại trong lòng hắn một bóng ma, để hắn thời thời khắc khắc nhớ kỹ Trần Nguyệt Lam - người đã từng bị hắn dằn vặt và sống không bằng chết.

Vương Khang ngẩn ngơ nhìn vào cánh cửa phòng nó một hồi lâu cũng không dám tin nụ hôn kia là thật. Bất giác sờ lên môi, dư vị còn khá ẩm, mùi hương trên người nó vẫn luẩn quẩn đâu đây trong không khí, trong cả tâm trí hắn, khiến hắn tâm phiền tình loạn. Mãi đến lúc nhìn thấy điện phòng nó đã tắt mới ảo não trở về phòng. Về đến phòng, hắn mặc áo Tường Vy ông ọ làm nũng, chỉ một bộ dạng phớt lờ vào phòng tắm rồi thay đồ. Điều đó làm á Tường Vy tức lắm, á biết địa vị mình đã bị lung lay và cái đầu của á lại đang vận hết công suất để tính kế. Tuy nhiên, dù tính kế thế nào thì á vẫn không nhận ra một điều, kế của á chỉ là vô ích, bởi căn bản mọi bước mà á đi đều chỉ tính lên người Nguyệt Lam, lại không biết bản thân vốn không hiểu nó, tính kế cũng chẳng chu toàn được.

Sáng hôm sau, Vương Khang dậy từ sớm nhắc bé An chuẩn bị đồ ăn sáng cho nó, nó thừa biết vậy, nên cố tình dậy muộn một chút để không phải đối mặt với hắn. Nó không muốn cả hai trở nên khó xử, nó quyết định chờ đến khi hắn rời khỏi nhà nó sẽ đi, cho nên trước hết liên lạc với Quỳnh Chi:

"Mày chuẩn bị đến đâu rồi."

"Sớm đã hoàn tất giấy tờ nhà rồi, đừng lo." _ Quỳnh Chi đáp. Đây không phải là quyết định bộc phát tại thời điểm được Vương Khang thông báo cái tin kia mà nó sớm đã có dự định rồi, chẳng qua là chưa tìm được thời điểm thích hợp thôi. Nay cái tin đó đến quá thực đúng lúc, thuận nước đẩy thuyền một

cái là ý định của nó đã thành công rồi.

"Quỳnh Chi, cảm ơn mày đã sớm nhắc nhở tao. Tao lại thấy hơi có lỗi với mày và Vương Khải đấy." _Giọng nó ghen ngào. Nó sớm đã có dự tính khác, buộc phải lừa cả Vương Khải. Nó thừa biết Vương Khải trông vậy chứ cũng rất dễ mềm lòng, chỉ sợ dưới sự truy hỏi của Vương Khang sẽ khai ra nơi ở của nó. Nửa năm tới nó không muốn bị ai quấy rầy cả, cho nên mới điều hồ ly sơn một phen, trước cứ chuyển tạm vào chỗ mà Vương Khải sắp đặt, sau lưng lại thuê riêng một căn hộ khác để chuẩn bị chuyển đến.

"Không lo, anh ta thì làm gì được tao cơ chứ. Còn mày thì khác, cái tên khốn kiếp chết bầm kia không xứng đáng có được mày đâu." _Quỳnh Chi nghiêng răng nghiêng lợi nói, giọng rõ ràng rất bất bình.

"Bây giờ cho dù có để hấn chết trong nước bọt cũng không đòi lại những ngày tháng đã qua, kệ hấn đi. Giờ tao chỉ muốn yên tĩnh một chút thôi. Lát chờ hấn đi mày cùng Vương Khải đến đón tao nha."

Nó dặn xong bèn cúp máy, chờ thêm một lúc, nghe tiếng xe hấn rời đi, hấn là đi đón cô tình nhân bé nhỏ của hấn rồi, bèn gấp gấp kéo vali xuống nhà. Vừa thấy nó xuống, mặt bé An đã tròn tròn nhìn nó không thôi, miệng ngây ngô hỏi:

"Chị Lam, chị định chuyển nhà hả?"

"Cô chủ mới sắp đến rồi, chị phải đi đây." _Nó cười nhẹ nói với bé An, sau đó ngồi xổm xuống trước mặt cô bé, dặn dò "Chị đi rồi thay chị chăm sóc cho cậu chủ nha. Nếu bị ai bắt nạt nhớ gọi chị, chị sẽ làm chủ cho em. Hơn nữa em phải ngoan ngoãn nghe lời, nếu không đến chị cũng không thể bảo vệ em đâu."

Nghe đến đây, bé An như hiểu ra điều gì đó, nước mắt lưng tròng nín lấy tay nó, lo lắng nói:

"Chị sao phải đi vậy? Cậu chủ đuổi chị đi sao? Để em bảo cậu đừng đuổi chị đi, chị đừng đi mà. Chị là cô chủ của em, đáng lẽ chị không phải đi đâu." _Nghe thế nó chỉ có thể dụi dãi vuốt tóc bé An, động viên "An, em đã lớn rồi, em phải hiểu chuyện. Em không thể quấy như thế này có biết không? Chị có thời gian sẽ trở lại thăm em"

Đúng lúc này, nó nghe thấy tiếng xe hơi đỗ ngoài sân, nó quay ra nhìn, còn chưa kịp phòng bị đã bị một vật nặng nề nhào vào lòng đến ngã ngửa. Bé An khóc rống, nước mắt nước mũi tùm lum hòa lẫn trên gương mặt trẻ con trông thật đáng thương. Cô bé vừa khóc vừa sụt sùi nói:

"Chị không cần đi, chị ở lại đi mà. Không thì chị đưa em đi cùng cũng được. Em không muốn ở đây đâu, em không thích cái cô kia tí nào. Òa..." _Bé An càng khóc càng lợi hại, khiến nó đang xúc động cũng dờ khóc dờ cười. Thấy nó đang khó khăn, Quỳnh Chi cùng Vương Khải nhất nhất tiến đến giúp đỡ nó khuyên giải cô bé bướng bỉnh. Vương Khải vỗ lưng cô bé, nhẹ giọng nói "Chị Lam thực sự có việc bận mới phải đi một thời gian. Về sau chị sẽ quay lại thăm em. Em ở nhà phải ngoan thì mới có thể được đón chị Lam về chứ."

"Anh ấy nói đúng đấy, chị có việc khẩn cấp cần phải đi công tác một thời gian, có thời gian rảnh chị lại về, được không?" _Nguyệt Lam rất biết nắm bắt thời cơ, gạt đầu như mổ thóc nói. Lúc này bé An mới lau nước mắt, thút thút nói "Vậy chị phải nhớ về thăm em nha."

"Ngaoan thật đấy!" _Nó vui vẻ xoa đầu cô nhóc, đứng dậy kéo vali chuẩn bị rời đi. Lúc ra cửa thấy ả Tường Vy đang thù lù đứng ở cửa vờ về mặt khinh bỉ. Thấy Quỳnh Chi đã chuẩn bị cất tiếng, lại thấy Vương Khải mặt tràn đầy lạnh lẽo, hít một hơi rồi nói với họ "Mấy người cứ ra xe trước đi, một lát tôi giải quyết xong việc rồi ra sau."

Dù không cam lòng thì Vương Khải cùng Quỳnh Chi vẫn rời đi, trả lại không gian cho nó với Tường Vy nói chuyện. Nó cũng không muốn để bé An chứng kiến cảnh hai người lớn đánh nhau, sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt cho tâm hồn trẻ con, nên dặn con bé rời đi trước. Còn lại nó, Tường Vy thấy cái vali ở đằng sau, bộ mặt khinh khinh nói:

"Biết điều sớm chút thì đã không phải chịu khổ."

"Cô cứ cười đi khi còn có thể. Tôi nhường căn nhà này cho cô, cũng sẽ chống mắt lên xem kết cục cái ngày mà cô kéo vali rời khỏi như tôi." _Nó tự tin nói. Kết cục của ả không cần đoán nó cũng sớm biết được sẽ vô cùng thê thảm.

Nó vốn không trách ả, cũng chẳng có tâm tư nào mà hận ả. Nó cho rằng đều là phụ nữ với nhau, bao dung được thì cứ bao dung, lại không nói ả còn đáng thương hơn nó, bởi nó biết Vương Khang không yêu nó, nhưng vì trách nhiệm hấn vẫn phần nào đối xử không bạc với nó. Còn cô ta, không những trở thành đồ chơi cho hấn chơi đùa, lại cứ mù quáng ôm giấc mộng được hấn yêu thương.

"Vậy ư? Đáng tiếc lại làm mày thất vọng rồi. Bây giờ trong bụng tao đang mang thai đứa con của hấn đấy."

"Cái gì?!" _Nó thốt lên kinh ngạc. Cái này không phải là tới quá đúng lúc đi. Mới ngày hôm qua thôi còn chưa có động tĩnh gì, lại không nói nó còn đạp vào bụng ả một cái, làm sao mà có thai nhanh vậy? Không lẽ ả cuồng quá làm liều, làm một cái thai giả để lừa gạt. Nó còn chưa kịp mở miệng hỏi, cô ta đã ném đến trước mặt nó một xấp ảnh cùng giấy siêu âm và kết quả khám. Quả thực là có thai rồi, hơn nữa mới chỉ có hai tuần. Nó kinh ngạc nhìn ả, đem nghi hoặc ra hỏi:

"Cô đừng có nói với tôi là kết quả này không phải do cô làm giả? Mới hôm qua tôi chẳng may đạp vào bụng cô, đến cô còn không bị gì cơ mà."

"Mày nghĩ mày đủ nhẫn tâm để hủy đứa bé trong bụng tao? Chỉ bằng cái giẫm chân nhẹ của mày, con tao cũng không dễ bị sảy như thế." _Ả hung hăng nói. Nó cười trào phúng, quả thực cảm thấy bản thân vẫn rất nhân từ. Nhún vai một cái, nó thờ ơ đáp:

"Công nhận tôi không nỡ cướp đi tính mạng của một đứa trẻ còn chưa có hình hài. Nhưng chưa chắc cô tình nhân sau của hắn sẽ nhân từ như vậy đâu. Cô tự cầu nhiều phúc đi." _ Nói xong nó kéo vali đi thẳng, chỉ nghe vọng lại câu hét đầy phẫn nộ "Mày nói cái gì? Hắn ta lại đem tình nhân mới về?"

Vương Khang cùng Quỳnh Chi đưa nó đến căn nhà mới mà họ tìm được. Đó là một nơi khá khang trang, là một xóm trọ tập thể. Căn nhà không to lắm, chỉ khoảng chừng 200 mét vuông, đồ đạc đầy đủ, tiện nghi lại thoải mái. Nó sống một mình thì chỉ cần như vậy là đủ rồi. Lại không nói nơi này còn rất yên tĩnh, vừa có thể dùng thể nghỉ ngơi thư giãn lại vừa có thể nhập tâm làm việc, hơn nữa còn có thể tránh ánh mắt người đời. Dù trước kia nó từng là tiểu thư, nhưng suốt nửa năm qua sống trong cực khổ, nó đã sớm bị mài dũa rồi. Bây giờ nó cũng chẳng khác gì những người bình thường kia, giản dị một chút sẽ tiết kiệm được rất nhiều. Nó vốn là phượng hoàng, nhưng lại chẳng có chút huênh hoang nào bởi căn bản nó biết thỏa mãn với những gì mình đang có. Nó sẵn sàng đấu tranh đến cùng cho những gì thuộc về mình và tuyệt đối sẽ chẳng tranh giành những gì của người khác, tỷ dụ như... Vương Khang.

Lặng yên sống một thời gian dài trong yên lặng, bỗng một hôm, có một người gõ cửa phòng nó. Vị khách bất ngờ đó chính là Vương Khang. Vừa thấy nó đứng ở cửa, hắn chợt vòng tay choàng ôm lấy nó, ghì chặt nó vào trong lồng ngực, như thể nếu không làm vậy nó sẽ mãi tan biến vào hư vô vậy. Nó chết lặng đứng đấy, tay cũng cứng ngắt nắm chặt, không đưa lên ôm lấy hắn. Nó không biết ý nghĩa mà hắn xuất hiện ở đây là gì, chỉ là khi vừa nhìn thấy hắn, nó có chút hốt hoảng, lại có chút vui mừng, cũng có cả cảm giác bị thương đan xen, chông chéo lẫn lộn với bao nhiêu mớ cảm xúc khác.

Vương Khang hơn một tháng nay thiếu vắng nó quả thực là sống không bằng chết. Dù rằng hắn đã đón Hoàng My về nhà, cũng đã đuổi Tường Vy đi, nhưng tựa hồ trong lòng còn cảm thấy thiếu vắng gì đó rất khó nói lên lời. Tựa hồ đó chính là cảm giác nhớ nhung, hắn nhớ những cử chỉ ân cần dịu dàng của nó, nhớ mỗi tối nó chờ cơm mình, nhớ nó thỉnh thoảng lại cãi nhau với hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn vì bị hắn trêu chọc mà đỏ bừng đến điểm lệ. Tất thảy như khắc như in như khảm vào tâm trí hắn, không cách nào gỡ bỏ được. Hắn không có tâm tình làm bất cứ việc gì, ngay cả Hoàng My thường xuyên ở cạnh hắn, hắn cũng không còn cảm thấy rạo rực như trước đây. Hắn cảm thấy có lỗi với Hoàng My một thì lại áy náy với nó gấp mười. Truy hỏi Vương Khải mãi mới tìm được địa chỉ của nó, hắn tức tốc chạy đến, không hao phí bất kì phút giây nào, cuối cùng cũng đã có thể thấy nó bằng xương bằng thịt đứng trước mặt mình. Vừa thấy nó, không một chút chần chờ, hắn liền lao đến, ôm trọn lấy nó, như ôm trọn lấy cái khoảng trống vương động trong lòng hắn bấy lâu.

"Anh đến đây làm gì?" _ Giọng Nguyệt Lam nhàn nhạt, như đánh thẳng vào cõi lòng hắn một nỗi mất mát lớn. Thì ra nó đúng là không nhớ hắn, đúng là không chút nào tưởng niệm đến hắn. Hắn đau lòng ghì chặt nó vào trong lòng, giọng tràn ngập chua xót:

"Em có biết tôi tìm em bao lâu rồi không? Tại sao không ngoan ngoãn ở lại? Em đi, mang theo cả tâm trí của tôi đi, tôi đến đây để đòi."

"Xin anh, tâm trí anh vốn không ở chỗ tôi, phiền đi chỗ khác kiếm." _ Nó nhẹ giẫy thoát ra khỏi vòng ôm của hắn, giọng thập phần lạnh nhạt, rồi xoay người định đóng cửa. Đúng lúc này, một bàn tay to lớn nắm lấy cổ tay nó, kéo lại, ngay khi nó còn chưa kịp phản kháng, cúi thấp đầu cuồng nhiệt hôn. Nó ngỡ ngàng trong giây lát, cho đến khi tình ngộ liền đẩy mạnh hắn ra, trong không gian vắng lặng chợt vang lên tiếng "Bốp" thâm thúy.

Không chờ hắn kinh ngạc, nó đóng sập cửa, ở trước cửa từ từ trượt xuống. Chôn mặt giữa hai chân, nó òa lên nức nở. Bao lâu nay ở đây, lòng nó vẫn chỉ hướng về căn nhà kia, một mực chờ đợi, đợi hắn đổi ý. Nó biết mình nhu nhược, dù dạn bản thân không nên trông mong nhiều như thế, nhưng vẫn là không kìm được nỗi nhớ nồn nao trong lòng. Tuy nhiên, nó càng chờ càng thấy thất vọng, rồi từ thất vọng chuyển thành tuyệt vọng. Tình yêu giống như một loại thuốc độc vậy, nó ăn mòn lí trí khiến ta luôn trầm luân trong sai lầm, muốn thoát ra cũng không thể. Còn hắn chính là một cây kim ghim sâu vào lòng nó, đau nhức, muốn nhổ ra nhưng càng nhổ lại càng đau. Nó đã dần lòng thôi thổn thức về hắn nhưng cứ đêm đến lại âm thầm rơi lệ. Nó lúc nào cũng tự nhắc nhở đây sẽ là lần cuối cùng nó rơi nước mắt thôi, nhưng đến cuối cùng vẫn là kim lòng không được.

Bạn đang đọc truyện *Giá Như Người Anh Yêu Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Sự Cố Bất Ngờ

"Nguyệt Lam, tôi muốn hỏi em một điều, em có từng yêu tôi không?" _ Cách một cánh cửa, giọng Vương Khang vọng vào chợt gọi lên làn sóng lăn tăn nơi trái tim nó. Yêu sao? Nó có tư cách nhắc đến chữ "yêu" với hắn sao? Sống với hắn nửa năm nay, nó đã hiểu ra một điều "ai cũng có thể nói tiếng yêu với hắn, trừ nó".

"Anh xứng đáng nhận được chữ yêu từ tôi sao?" _ Giọng nó lạnh lùng vang ra, như một chùy thủ đập thật mạnh vào trái tim của Khang, khiến hắn bỗng chốc rơi xuống vực sâu không thấy đáy. Nghe được câu này của nó, bao nhiêu hy vọng của hắn phút giây đó đã hoàn toàn hóa thành tuyệt vọng. Nhưng hắn rốt cuộc cũng không hiểu, phụ nữ muốn đòi đều là thích nói một đằng làm một nẻo. Hắn không biết nó đã phải gắng gượng đến mức nào để thốt ra được câu đó. Còn chưa kịp nói câu gì, hắn đã nghe nó lên tiếng trước:

"Vương Khang, nếu anh đến đây để cười tôi thì tôi khuyên anh hãy về đi. Không có anh tôi vẫn sống được, không mượn anh phải xuất hiện trước mắt tôi nữa. Tôi không muốn biến thành con rối để anh trêu đùa, chán rồi thì lại vứt bỏ nữa. Anh cũng sớm làm thủ tục ly hôn đi thôi, đừng để đứa con trong bụng Tường Vy phải trở thành con ngoài giá thú."

"Em biết chuyện đó?" _ Tuy cách một cánh cửa nhưng vẻ mặt ngạc nhiên của Vương Khang nó vẫn có thể liên tưởng được. Thật nực cười phải không? Đến giờ nó mới phát hiện hóa ra nó lại nhớ hắn nhiều đến thế, nhớ nhiều đến nỗi mỗi cái nhăn mày, một nụ cười hay thậm chí là sự ngạc nhiên của hắn nó đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Nó đáp:

“Có người phụ nữ nào leo được lên giường của anh mà không lấy làm niềm vinh hạnh để đi khoe khoang với một người vợ vô dụng như tôi chứ.” _ Nó mỉa mai rõ rệt khiến Vương Khang ở bên ngoài chỉ biết cụp mí, không thể nói gì hơn. Thờ dãi một cái, hắn đành nói:

“Nguyệt Lam, tôi đến đây là muốn đón em về. Em hãy suy nghĩ cho kĩ, nếu đòi ý thì cứ liên lạc với tôi, cửa nhà họ Vương luôn mở vì em.” _ Qua cánh cửa, nó nghe tiếng Vương Khang nói và tiếng xe rời đi ngay sau đó.

Còn lại một mình yên tĩnh, nó thẫn thờ nhìn mãi vào không gian hư vô, cảm thấy bất lực vô cùng. Cuộc sống dày vò này phải kéo dài đến bao giờ? Đến chính nó cũng không biết mình còn phải chịu đựng đến bao giờ, nhưng nó biết mình không thể bỏ cuộc. Dù cho có đau đớn đến đâu, nó cũng phải kiên cường mà sống, không bởi vì nó được sống là nhờ sự hy sinh của cả gia đình mà còn bởi vì nó biết trên đời này vẫn còn có người cần nó, tốt với nó, quan tâm nó, nó không thể phụ lòng bọn họ.

Vương Khang rời đi được mấy ngày thì Quỳnh Chi mới hay tin, sự lo lắng hiện hữu rõ trên gương mặt của cô, cô hỏi:

“Mày có định về không?”

“Đừng nghĩ tao không kiên định như vậy, ý tao đã quyết thì sẽ không thay đổi.” _ Nó hờ hững đáp.

Quỳnh Chi nghe thế thì thở phào nhẹ nhõm, cô cực kì không thích Vương Khang, ngay từ lúc đầu khi nhìn thấy hắn đã không thích. Nếu như không phải cô thích Vương Khải thì dù có cho cô tiền để cô dính vào cái tên đó cô cũng không thèm. Ấy thế mà một tuần sau đó, Quỳnh Chi lại sửng sốt khi nghe tin nó đã được đón trở lại nhà họ Vương. Thật ra chính nó cũng không muốn về nếu không có sự việc đó xảy ra. Mỗi ngày hôm qua thôi, không biết bà nội của Vương Khang vì duyên cớ gì lại biết chỗ nó ở mà tìm đến. Bà ta gặp nó không ngừng trì chiết, mắng nhiếc nó là con dâu mà không giữ đạo làm dâu, cãi nhau với chồng rồi đòi ra ở riêng. Không những thế, bà ta còn quá đáng hơn gán cho nó cái tội danh “vượt tường”, làm nhục mặt của nhà họ Vương.

Mụ ta đặc biệt còn oang oang nói cho cả hàng xóm láng giềng biết, dù nó đã giải thích hết nước hết cái nhưng không ai tin nó cả. Nó không những bị làm nhục, còn bị mụ ta ép phải ly hôn, đây mới chính là mục đích mụ ta đến. Quá quắt hơn, mụ ta còn nói nó dụ dỗ cả hai anh em Vương Khang và Vương Khải để leo lên vị trí này, nói nó là đứa con gái “sao chổi”, đã hại chết gia đình còn muốn làm liên lụy tới nhà bà ta. Mụ Vương còn mắng nó là kẻ hám tiền hám danh lợi, về làm dâu mà không giữ đạo hiếu, chưa từng chăm sóc bà nội chồng là bà ta, lại tự nói nhà bà ta vô phúc, rước phải loại con dâu như nó. Tất cả những điều trên đã khiến nó bị mọi người chỉ trích bới đủ rằng thực sự nó vô tội. Ngay lúc nó tưởng mình sắp không chống đỡ nổi nữa mà gục ngã thì Vương Khang bất ngờ xuất hiện. Hắn mặt nhăn mày nhó chạy đến đỡ lấy thân hình đang lung lay của nó, sau đó nhủ mày hỏi bà nội Vương:

“Sao bà lại ở đây? Bà đã làm gì cô ấy thế này?”

“Cháu... Bà đang lấy lại công đạo cho cháu mà.” _ Bà Vương bị chính cháu trai của mình truy hỏi, vội nói lí.

“Công đạo ở đâu khi bà trì chiết cô ấy như vậy? Dẫu sao cô ấy cũng là người vợ trên danh nghĩa mà cháu rước về cơ mà. Cháu vẫn còn chưa có nói gì sao bà đã vội vàng giúp cháu đòi công đạo?” _ Hắn tức giận gằn giọng nói. Sau đó không chờ bà nội Vương ú ớ giải thích, hắn đã vội tuyên bố với mọi người:

“Vợ tôi không phải như các người nghe bà tôi nói, cô ấy chưa từng làm những chuyện bà tôi bảo. Cho nên tôi mong mọi người đừng có bàn tán nữa.” _ Hắn tuyên bố với mọi người xong thì cũng rất nhanh đỡ lấy Nguyệt Lam đang đau đớn đến hôn xiêu phách lạc ra xe và lừa nó về. Cả quá trình xảy ra nhanh đến nỗi khi nó về đến nhà riêng của Vương Khang mới kịp nhận ra. Nó muốn quay về nhưng ngay sau đó đã bị hắn dùng lí lẽ thuyết phục, cho nên ý định quay về bị dập tắt ngay sau đó. Nó ở lại thật ra cũng chỉ cầu bình yên, nó không muốn gặp phải tình huống như ngày hôm nay nữa.

Tưởng về cùng với Vương Khang nó sẽ tìm được bình yên, nhưng lại không ngờ rước lấy bao nhiêu đau khổ khác. Trong nhà sau mấy tháng nó đi đã loạn cào cào lên, Tường Vy vẫn tiếp tục được giữ lại trong nhà chờ sinh con, còn cô gái tên Hoàng My đó cũng đã sớm có thai rồi, quả thật là tạo nghiệt. Nghe bé An kể lại, Tường Vy trước đó từng bị Vương Khang đuổi đi đón Hoàng My về, nhưng cô ta mặt dày mày dạn, quyết không chịu buông tha, còn náo loạn ở nhà họ Vương một trận mới được ở lại. Còn cái cô Hoàng My kia thì yếu đuối mong manh, suốt ngày bị Tường Vy bắt nạt, nếu không phải có Vương Khang bảo vệ thì không biết cô ta đã bị chính thành cái dạng gì rồi.

Ngày nó cùng Vương Khang trở về, Hoàng My vui vẻ chạy ra khoác tay, nhìn thấy nó liền tò mò hỏi hắn:

“Anh Khang, đây lại là người giúp việc mới sao?” _ Nghe câu hỏi ngô nghê đó mà tìm nó như bị cửa thành từng mảnh, chưa kịp chờ Vương Khang trả lời, nó cười nhẹ đáp “Chào cô, tôi là người giúp việc, tên Nguyệt Lam.”

Tình huống này đến chính Vương Khang cũng không ngờ tới, hắn vốn định giới thiệu nó cho Hoàng My nhưng lại không nghĩ chính nó còn vui vẻ với thân phận làm người giúp việc hơn là làm vợ hắn. Tuy nhiên, hắn cũng ngại phiền phức vì phải giải thích, nếu nó thích thân phận nào thì để thân phận đó cho nó đi, dẫu sao vẫn là hắn nợ nó cơ mà. Nó vừa mới dứt lời thì Tường Vy với cái bụng bầu tròn xoe khệ nệ đi ra mỉa mai:

“Ấy zô, từ bà hoàng ‘thăng cấp’ thành người giúp việc, cảm giác thế nào?”

“Cô thật là quá đáng, cô ấy mới đến mà cô đã dọa cô ấy rồi.” _ Hoàng My không cho là đúng, yếu ớt phản kháng. Tường Vy tỏ vẻ không chấp cô ta, nhưng để lại một câu rất thâm thúy “Cẩn thận ‘người giúp việc’ leo lên đầu cô ngồi, cướp đi anh Khang của cô đấy.” rồi sau đó cô ta ôm bụng cười mĩm tiếng gằn dở nghe rất kinh khủng, sau đó mới chịu đi vào trong.

Sau khi nó về nhà với Vương Khang, trong bữa cơm mới nghe Hoàng My thông báo có tin vui, nó cũng rất bất ngờ, nhưng nhiều hơn vẫn là chua xót. Lúc nó đang rửa bát, Vương Khang muốn nói chuyện với nó về Hoàng My, hắn mong nó chiều cố hơn cho cô ấy vì hắn cũng có lỗi với cô ấy. Nó cười mỉa mai, hắn chỉ nhận ra hắn có lỗi với người hắn yêu mà đâu hay hắn dày xéo tan nát một con tim lành lặn của nó. Tuy nhiên, nó vẫn miễn cưỡng gặt đầu

đồng ý, chuyện này kể ra đến Quỳnh Chi cũng phải cười mỉa mai và cô ấy còn phản đối quyết liệt, lại còn làm ầm ĩ với Khải, đến cuối cùng nó phải dùng đến sự cương quyết của mình mới áp chế được con nhỏ kích động đó.

Từ ngày hôm đó, nó thay Vương Khang luôn bận bịu làm bạn với Hoàng My, giúp cô ấy đấu khẩu với Tường Vy. Sau mấy tháng gần gũi với cô ấy, nó chợt nhận ra Hoàng My không xấu như trong tưởng tượng của nó. Cô ấy là một cô gái xinh đẹp với nước da trắng trẻo và mịn màng, nhưng thân hình lại hơi gầy nên trước đó nhìn có vẻ khá mảnh mai yếu đuối. Tuy nhiên, sau sáu tháng dưỡng thai, vì ăn uống đầy đủ mà cô ấy nhìn trông mũm mĩm hơn và trông càng trưởng thành hơn trước. Cô ấy thật ra cũng rất hiền, nghe bé An kể ngoài nó thì chỉ có cô ấy là đối tốt với nó, cô ấy như một người mẹ luôn biết quan tâm người khác và đôi khi còn rất ngây thơ nữa. Nó cũng không có ác cảm với cô ấy, cho nên vẫn thường quan tâm và xem cô ấy như người bạn của mình, thỉnh thoảng ngồi nghe cô ấy tâm sự về chuyện trước kia với Vương Khang, dù lòng cảm thấy đau nhói nhưng vẫn rất thích nghe.

Từ trong lời nói cô ấy, nó biết được Vương Khang có một người anh song sinh tên Vương Hùng, bọn họ là thanh mai trúc mã, sau này vì bố mẹ họ đột ngột li hôn, mẹ của họ mang theo Vương Hùng ra nước ngoài sinh sống, còn bố của hai anh em họ trong một ngày nọ gặp tai nạn qua đời, từ đây hai anh em họ mới tách ra. Cô ấy lâu lắm rồi không gặp được người anh em song sinh kia của Vương Khang. Tội nghe thế cũng thấy hơi tò mò về cái người tên Vương Hùng này, cảm thấy có chút gì đó kì lạ len lỏi trong lòng. Nếu hai anh em họ không tách ra, có lẽ bây giờ tôi đang là vợ của Vương Hùng cũng nên. Đối với người suýt là chồng hụt của mình, nói không tò mò thì cũng dối người quá.

Làm bạn với Hoàng My một thời gian, một hôm, nó phát hiện cô ấy luôn trốn tránh nó, ánh mắt luôn nhìn theo nó, đến lúc nó nhìn lại thì cô ấy đã cụp mắt xuống rồi. Vương Khang vì quá bận bịu với việc quản lí công ty, cho nên hẳn cũng không phát hiện được sự kì lạ của nó, lại không nói mỗi lần hẳn có mặt là một lần xảy ra đấu khẩu giữa những người phụ nữ, hẳn cũng không lấy gì làm lạ nên cũng không hỏi tới, thỉnh thoảng chỉ bênh Hoàng My vài câu. Cho đến một ngày, nó không thể chịu nổi cái cảm giác kì lạ đó, nên quyết định ba mặt một lời sòng phẳng nói chuyện với Hoàng My. Ngồi trên giường, nó nhủ mảy mò:

“Rốt cuộc dạo gần đây cô bị làm sao thế? Tại sao lại cứ tránh mặt tôi?” _ Cô ấy nghe vậy đầu cúi thấp xuống, cắn cắn môi, mãi lâu sau mới thốt lên được bằng giọng nghẹn ngào:

“Chị, em xin lỗi!”

“Cô sao thế?” _ Nó lo lắng cầm tay Hoàng My, ân cần hỏi. Phải biết phụ nữ có thai không nên kích động, nếu không sẽ có ảnh hưởng không tốt tới thai nhi. Vì để thuận tiện chăm sóc Hoàng My, cho nên nó đọc khá nhiều sách dành cho bà bầu. Dù muốn dù không nó cũng phải thừa nhận nó rất mong chờ đứa bé này, mặc kệ nó là con ngoài giá thú. Lại không nói, chỉ còn một tháng nữa là hết kì hạn làm vợ chồng của nó với Vương Khang, nó sẽ đệ đơn ly hôn để Vương Khang đường đường chính chính lấy Hoàng My, cho nên đứa con này không sớm thì muộn cũng lấy lại được thân phận con ruột thật sự.

“Em xin lỗi vì không biết chị là vợ của anh Khang...” _ Hoàng My nghẹn ngào nói, lúc cô ấy ngẩng lên đã thấy nước mắt lưng tròng. Không kịp chờ nó nói gì đó, cô ấy tiếp lời “Em đã xem giấy đăng kí kết hôn rồi, em không nghĩ là chị. Em thật sự không muốn cướp anh Khang của chị, lúc em về đây thấy chị đã đi, lại nghe Tường Vy nói hươu nói vượn nên em cứ tưởng hai người ly hôn rồi. Em không cố ý xen vào mối quan hệ giữa hai người, em không phải kẻ thứ ba...”

“Tôi không trách cô...” _ Nó dịu dàng vươn tay gạt đi những giọt nước mắt trên mi của Hoàng My, đáp bằng một chất giọng rất hồ hởi lại mang chút gì đó bi thương “Tôi và anh ta sớm muộn cũng phải ly hôn, chỉ còn một tháng nữa thôi, cô hãy cố chờ đến lúc anh ta đường đường chính chính rước cô về, tôi... chúc phúc cho hai người.”

“Cảm ơn chị đã tác thành!” _ Hoàng My nước mắt càng ngày càng tuôn nhiều, cô ấy vòng tay ôm lấy nó, giọng nói đầy vẻ cảm động. Nó nghe câu nói này mà tim như thắt lại, cảm thấy mình rất cao thượng. Thật ra nó không cao thượng như thế đâu, nó là một cô gái ích kỉ lắm, nhưng bây giờ ngoài chúc phúc nó không thể làm gì hơn, mối quan hệ này nó không thể tiếp tục gìn giữ nữa, vì Vương Khang không thuộc về nó, dù có đau lòng thì cũng phải buông tay thôi. Nghe Hoàng My khóc, nó chỉ biết nuốt lệ vào tim, khẽ xoa đầu cô ấy, vừa xoa đầu vừa dỗ dành “Cô đừng khóc, ảnh hưởng không tốt đến đứa bé đâu, anh Khang của cô về lại trách tôi đây.”

“Anh ấy mà dám trách chị em sẽ... sẽ tức giận, sẽ không thèm để ý đến anh ấy nữa.” _ Cô ấy nghẹn ngào nói, nghe như thế nó bỗng bật cười, cảm thấy cô nàng này đúng là rất ngây thơ, chưa trách suốt ngày bị Tường Vy bắt nạt. Cười xong, nó đáp “Được rồi, cô không cần tỏ ra cảm động như thế, chẳng qua tôi không thích anh Khang của cô, lấy anh ta là do bị ép buộc thôi. Lại không nói giữa hai chúng tôi còn một bản Hợp đồng hôn nhân, thời hạn chỉ còn một tháng nữa là kết thúc, cô cố chịu một chút, tôi rất nhanh sẽ trả lại anh Khang cho cô.”

Dù muốn dù không nó cũng phải đem chuyện này nói rõ ràng, nó không muốn phá hoại tình cảm của người khác, đặc biệt là nó không thích giành giật đồ của người khác. Một năm hay chính thức chỉ còn một tháng nữa thôi là nó và Vương Khang đường ai nấy đi rồi, bây giờ nó ở lại cũng chỉ là gắng gượng đến phút cuối cùng thôi. Trái tim quá nhiều vết chai sạn đến mức nó không biết sau này mình còn có thể yêu thêm ai được không nữa. Bây giờ nhìn hẳn ôm trong tay người con gái khác, dù trong lòng vẫn còn rất khó chịu nhưng nó đã cố áp chế lại rồi, cũng không còn quá nhức nhối nữa. Chờ My sụt sùi xong, nó đưa tay xoa xoa cái bụng căng tròn của cô ấy, vui vẻ nói:

“Không biết nó là con trai hay con gái nhỉ?”

“Em đi khám, bác sĩ bảo là con trai đấy.” _ Hoàng My vui vẻ khoe, cô ấy cười đến tít cả mắt, bộ dạng vô cùng hạnh phúc và tự hào.

“Thật ư? Mong rằng khi sinh ra nó sẽ giống cô một chút, dễ thương và hiền lành. Chứ tôi không thích nó giống cha nó, quá đào hoa, không tốt!” _ Nó mong chờ nhìn chằm chằm vào cái bụng bầu bốn tháng của My. Nó rất thích trẻ con, cho nên dù đứa trẻ này có phải con riêng hay không nó đều chào đón. Lại không nói trẻ con là vô tội, chúng không nên bị kéo vào những ân oán tình thù của người lớn.

“Em cũng mong như thế! Chị, chị nghĩ ra cái tên gì đặt cho con em đi.” _ My thân thiết khoác tay Nguyệt Lam. Nó khẽ cười đáp “Tên con của cô với Vương Khang thì phải bảo ba của nó nghĩ tên chứ, bảo với tôi làm cái gì?”

“Em sẽ tham khảo với anh ấy sau, nhưng em vẫn muốn chị nghĩ ra tên cho con em” _ My vẫn ôm tay nó mà không nhoe.

“Được rồi, để tôi nghĩ kĩ, khi nào nghĩ ra cái tên hay sẽ nói với cô.” _ Nó gật đầu đáp ứng. Hai người đang trò chuyện vui vẻ thì có tiếng gõ cửa, ngay sau đó là cái đầu bé nhỏ của An ngó vào trong, vui vẻ nói:

“Chị Lam, chị My, bé An nấu xong cơm rồi, mời hai chị xuống ạ!” _ Nói rồi con bé nhanh chóng rời đi.

Còn lại nó với My, nó đỡ My đang khệ nệ vác cái bụng bầu ra ngoài. Bởi cô nàng đang mang bầu nên đi lên đi xuống cầu thang phải cẩn thận tuyệt đối, vì vậy việc đi lại của My đều được giao cho nó. Những lúc không cần thiết nó sẽ trực tiếp bê com lên cho cô nàng. Nhưng cô nàng lại ngại phiền phức nên hay tự mình đi xuống ăn cơm, dù gần thế nào cũng không được. Nó với My vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, nó liếc xuống dưới thấy Tường Vy đã sớm ngồi vào bàn cơm, cô ta còn rất ung dung ăn cơm, thật là bất lịch sự. Nó vừa đi vừa để ý Tường Vy cho nên trong giây phút bất thành linh, khi Hoàng My bị trượt chân nó không kịp đỡ và rồi cả người nó cũng bị cô ấy kéo xuống cầu thang. Nó không hiểu tại sao đang đi bình thường lại bị ngã, chỉ biết nó cùng với Hoàng My lăn mấy vòng, nó may mắn bám được vào cái cột trụ của cầu thang nên không bị va đập quá nhiều. Còn Hoàng My lăn lộn mấy vòng, đến lúc dừng lại thì cô ấy đã đập đầu xuống đất mà bất tỉnh. Vẫn may nó còn tỉnh táo, vội vàng lồm cồm bò từ bên cạnh cô ấy dậy, sau đó nâng người cô ấy lên, hét hoảng gọi:

“My...My, cô sao rồi, đừng dọa tôi.”

“My...em sao thế này?” _ Song song với tiếng của nó là tiếng của Vương Khang. Không biết tại sao hắn lại xuất hiện rất đúng lúc và đã chứng kiến khoảnh khắc huy hoàng người yêu của hắn bị đập đầu xuống đất, máu tươi từ từ tuôn ra ướt đầm chiếc váy bầu. Ngay lúc này, bé An vội vàng đi gọi xe cấp cứu.

“My...My...cô chắc chắn bị Nguyệt Lam đẩy mới ngã phải không?” _ Tường Vy lúc này mới khệ nệ chạy tới hết lên. Ngay khi câu nói của Tường Vy được nói ra, một ánh mắt như dao găm của người đàn ông bắn về phía nó. Khuôn mặt hắn điên cuồng, hắn đẩy mạnh nó ngăn nó chạm vào người Hoàng My, cú đẩy khiến vai nó đập vào cái cột trụ của cầu thang, đau nhói. Vương Khang vội vàng bế thốc Hoàng My lên, sau đó cùng với bé An và Tường Vy đến bệnh viện, trước khi đi, hắn không quên để lại câu nói đầy đe dọa:

“Nếu cô ấy có mệnh hệ gì thì đừng trách tôi độc ác.” _ Câu nói này dường như hắn nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, giọng nói cũng vô cùng lạnh lẽo.

-----Hết chương 18-----

Bạn đang đọc truyện *Giá Như Người Anh Yêu Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Hình Phạt Lãnh Khốc

Còn lại mình nó với không gian bốn bề yên tĩnh, nó suy sụp dưới sàn nhà, ánh mắt trở nên trống rỗng vô hồn. Mọi chuyện vừa xảy ra quá nhanh, giống như một cơn ác mộng đáng sợ vậy. Ánh mắt đỏ của Vương Khang nói cho nó biết, chuyện mà sắp tới nó phải đối mặt không chỉ là cơn thịnh nộ của hắn mà còn cả sự chửi rủa của nhà họ Vương. Nó cứ lẳng lặng ngồi đó, ánh mắt vọng ra xa xăm, cảm thấy tương lai vô cùng mù mịt. Nó rút cuộc không hiểu, bây giờ mình sống lay lắt là vì cái gì? Nó không còn gia đình, cuộc sống lại luôn chịu bất công, tủi hổ, nó cũng chẳng có ai để bảo vệ. Người bạn thân duy nhất của nó cũng đã có hạnh phúc mới, vậy nó còn vương vấn cái gì cơ chứ?

Phải rồi, nó vẫn còn lời hứa với Lâm Hùng, nó chưa đợi được anh về. Nhớ tới Lâm Hùng, lòng nó sao tê tái, đau đớn là vậy? Nó quá thật nhớ anh, nó muốn nhìn thấy anh, muốn được tựa vào vai anh, muốn được trở lại những ngày tháng trước kia. Mọi thứ nó đều có thể trả giá, chỉ muốn được ở cạnh anh. Đáng tiếc, dù nó có trả giá đắt cỡ nào thì nó có lẽ cũng chẳng còn tư cách bên anh nữa rồi. Trước kia nó từng mơ mộng về một ngôi nhà có anh, có nó, có gia đình, có bạn bè, mọi thứ đều thật viên mãn. Nhưng bây giờ, ước mơ đã tan thành mây khói, chứng minh cho nó mộng ước cũng mãi mãi chỉ là mộng ước mà thôi. Người đàn ông đã từng dịu dàng nắm lấy tay nó, tuyên bố rằng anh sẽ quay lưng lại với thế giới nếu cả thế giới bỏ rơi nó giờ đã không còn ở đây nữa. Chắc gì anh đã còn nhớ những gì anh hứa, và có lẽ anh cũng quên nó luôn rồi.

Vương Khang lao như tên điên đến bệnh viện, bỏ lại phía sau hàng trăm lời mắng nhiếc, chửi rủa. Chiếc xe cấp cứu lao vùn vụt trên đường và chẳng bao lâu họ đã đứng trước cổng bệnh viện. Cửa xe vừa mở, Tường Vy nâng nôi hô gọi bác sĩ đẩy giường cấp cứu vào bên trong. Vương Khang cũng theo chiếc giường Tường Vy đang nằm vội vàng vàng chạy vào, còn bé An cũng luống cuống theo sau. Ba người vừa vào đã làm náo loạn cả cái bệnh viện lớn, rất nhanh sau đó, My đã được đẩy vào phòng cấp cứu.

Tận mắt thấy cảnh cửa phòng cấp cứu được đóng lại, tâm hắn mới thả lỏng một chút, cuối cùng cô ấy cũng được coi là an toàn rồi. Nhớ lại tình cảnh lúc ấy, khi hắn vừa được một số điện thoại lạ gọi về, hắn đã có cảm giác vô cùng không ổn rồi. Vừa về đến thì đã chứng kiến sự việc kinh hoàng xảy ra, Hoàng My té xỉu trên nền đất, máu me giăng khắp người, trông đến tội. Nghĩ đến thôi hắn đã thấy rùng cả mình, nếu hắn không về nhanh, có phải Hoàng My sẽ gặp nguy hiểm, có lẽ hắn sẽ không còn được gặp lại cô ấy nữa. Người phụ nữ kia tại sao lại độc ác như vậy, hắn đã làm hòa với nó rồi cơ mà. Quả nhiên tâm tư của phụ nữ là độc ác nhất, hắn bây giờ mới chiêm nghiệm ra.

Ấy vậy mà hắn còn cho rằng nó đơn thuần, nó trước nay chưa bao giờ tranh đấu với người khác. Kỳ thực, một khi nó đã quyết định ra tay thì còn tàn nhẫn hơn bất kì người phụ nữ nào hắn từng gặp. Hắn cảm thấy thất vọng, càng thất vọng lại càng căm ghét nó. Hắn thấy hành động đón nó về là một

hành động xuẩn ngốc và sai lầm nhất mà hắn đã từng làm. Chỉ vì muốn chuộc lỗi, bù đắp cho nó nên hắn mới đem nó về, mặc dù hắn biết Hoàng My sẽ đau buồn. Nhưng hắn tin cô ấy đủ bao dung, lại không nói thời gian của nó chỉ còn có vài ngày nữa thôi là kết thúc rồi. Thật không ngờ lòng thương hại của hắn lại gián tiếp gây ra cái chết cho đứa con chưa thành hình của hắn và cô ấy.

Hắn suy xét lại, thấy nó lựa đúng khoảng thời gian này để gây chuyện vì chẳng còn bao lâu nữa hai người sẽ chính thức hết hợp đồng, sẽ li hôn. Nó muốn trả thù thì cứ nhắm vào hắn, việc gì phải làm ra sự việc ác độc như thế cơ chứ? Chờ bên ngoài phòng cấp cứu, mỗi giây mỗi phút trôi qua chẳng khác nào một thế kỉ, tâm phiền tình loạn, lòng rối như tơ vò, trong lòng trăm mối ngổn ngang cần hắn lo nghĩ. Mọi chuyện quá rối ren làm hắn quay quắt, nhiều hơn trong đó là sự lo lắng và bất an. Nhận được tin báo, bà nội Vương cùng Vương Khải tất tả chạy vào bệnh viện. Bà Vương lo lắng gặng hỏi, nhưng do bác sĩ chưa ra, nên họ chỉ có thể sốt ruột chờ đợi kết quả.

Một lát sau đèn phòng cấp cứu cũng tắt, bác sĩ bước ra, lập tức bị cả đại gia đình quây quần lại hỏi tình hình. Ông ta nói rõ tình hình cụ thể của bệnh nhân:

“Bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm, nhưng đứa bé không giữ lại được, gia đình đừng quá đau buồn. Cô ấy cần giữ lại bệnh viện theo dõi một thời gian vì...”_bác sĩ có chút ngập ngừng. Vương Khang không chờ được mà quát lên:

“Có gì ông nói rõ ra xem, đừng có ngập ngừng ngập ngừng nữa.”

“Chỉ là...đầu của bệnh nhân bị va đập mạnh gây tổn thương nghiêm trọng cho não bộ. Chúng tôi đã tiến hành cấp cứu, hiện tại không sao. Tuy nhiên, tình hình có vẻ không khả quan, nếu sau đêm nay mà cô ấy không tỉnh lại, vậy gia đình chuẩn bị tâm lí đi. Có lẽ cô ấy sẽ khó có thể tỉnh lại được.”_Sau câu nói của bác sĩ, Vương Khang suy sụp suýt chút thì đứng không vững. Lời bác sĩ như chiếc chùy nặng giáng cho hắn một cú choáng váng. Tin này đến quá đột ngột, nghe như sét đánh ngang tai, hắn không biết phải hình dung cảm giác của mình hiện giờ là như thế nào nữa. Mọi người đã vào thăm bệnh, còn hắn thì cứ thần thờ đứng bên ngoài. Đây được coi là một cú sốc tinh thần khá lớn đối với hắn. Hắn mong mình nghe lầm, mong bác sĩ nói đó chỉ là nhầm lẫn. Đáng tiếc, mọi chuyện đã xảy ra rồi, không cách nào cứu vãn nổi nữa.

Một lúc sau, xóc lại tinh thần, nghĩ tới tình thế khả quan nhất, tự cổ vũ bản thân sau đêm nay cô ấy sẽ tỉnh lại thôi, hắn mới dám bước vào. Lúc này mọi người đều rất biết điều, rời đi nhanh chóng nhường lại không gian cho hắn. Hắn tiến lại gần chiếc giường nơi một cô gái xinh đẹp đang nằm. Cô ấy nằm đó, vẫn xinh đẹp tựa thiên sứ nhưng đôi mắt lại nhắm nghiền, làn môi nhợt nhạt đến đáng thương. Nếu không phải trên miệng cô còn cắn ống thở, hắn còn cứ nghĩ cô đã mãi mãi ra đi rồi chứ. Hơi thở cô ấy mong manh tới nỗi nếu không dùng máy, e rằng chưa đến năm phút, cô sẽ ra đi. Hắn ngồi xuống bên giường, đưa tay vuốt ve từng đường nét gương mặt của Hoàng My, thật không dám tin người con gái vừa mới cười nói vô tư với hắn mấy ngày trước nay đã nằm đây, gương mặt mệt mỏi.

Rất có thể nếu cô ấy không đủ nghị lực, ngay cả việc tỉnh lại cũng khó khăn, cô sẽ như cái xác không hồn, chỉ nằm đấy và...chờ chết. Hắn cảm thấy rất sợ hãi, vội vàng cầm lấy tay cô ấy, thò thè:

“My, anh xin lỗi, nếu không phải anh mềm lòng, mọi chuyện sẽ không thành ra thế này, con chúng ta sẽ không mất và em cũng chẳng phải nằm đây. Mọi chuyện đều là lỗi của cô ta, anh nhất định sẽ thay em đòi lại công đạo.”

Lúc hắn ở bệnh viện trở về là lúc cả gia đình đang họp, bà nội hắn cùng với họ hàng cô di chúc bác, tất cả đều chia mũi giáo về phía nó, chỉ trích nó thậm tệ:

“Cô đúng là con quỷ ác độc, cho dù cái My có là tình nhân thì nó cũng đang mang trong mình cốt nhục của nhà họ Vương. Đứa bé là vô tội...tại sao cô có thể nhẫn tâm như thế.”_Bà nội hắn day nghiêng quát.

“Đồ đàn bà đã vô dụng mà còn lòng lang dạ sói. Cô không sinh được con cho nhà chúng tôi thì cũng nghĩ người khác không thể sinh ư? Cô lấy đâu ra cái suy nghĩ ấu trĩ đó thế?”_Đó là tiếng của thím ba nhà hắn.

“Thật sự là cái thứ đàn bà xui xẻo, rước cô ta về đúng là khiến vận mệnh nhà họ Vương chúng ta đi xuống.”

“Đồ mặt dày trơ trẽn, tôi biết ngay cái giống này chẳng được cái đức gì cơ mà.”

Bla...bla...vân vân và mây mây những lời chửi rủa tục tĩu cứ thế xa xa xa tới tấp bay về phía nó. Nó mím môi không nói, để cho cả đại gia đình tùy ý mắng chửi. Tiếng mắng chửi càng ngày càng ác liệt, dường như nếu không mắng cho nó chết chìm trong nước bọt thì bọn họ không chịu để yên hay sao ấy. Nó chờ cho đến khi tất cả đều nói mệt mới vút tờ đơn li hôn lên bàn, lạnh lùng nói:

“Các người nghĩ tôi tha thiết với cái dòng họ thối nát này lắm hay sao? Khi nào cháu trai yêu quý của các người về, mau chóng bảo hắn kí vào đơn li hôn này đi rồi muốn rước con nào về thì rước, tôi cũng chẳng có ý kiến.”_Đến nước này, nó thấy mình chẳng còn cái lí do quái gì để ở lại trong cái gia đình này thêm nữa. Vẫn may lúc này Vương Khải đang đi công tác, nếu không nó cũng chẳng biết phải giải thích về việc này thế nào nữa.

“Được!”_Bà nội Vương tức giận đến nổi thở phì phò sáng khoái đồng ý. Nhưng hắn nào chịu để yên như vậy, hắn bước vào trong, ngay lập tức lên tiếng phản đối “Cô ta là vợ cháu, cháu không cho phép ai quyết định thay cháu.”

“Cháu...cô ta đã hại chết đứa con đầu lòng của cháu cơ mà.”_Thím hai ngay lập tức nhắc lại sự việc đau lòng kia.

“Thím à, sao thím lại có thể nghĩ cháu muốn bao che cho cô ta nhỉ? Cháu không vương vấn gì cô ta, cháu chỉ không muốn tha cho cô ta dễ dàng như vậy thôi.”_Khuôn mặt của hắn lúc này trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết, ánh mắt sắc lạnh nhìn nó khiến nó lạnh toát cả sống lưng. Nó không biết ý định của hắn, nhưng chỉ nhìn vào riêng thái độ của hắn thôi là nó cũng đã lường trước được kết cục thể thảm của mình rồi. Nó ngây dại nhìn hắn xé tan tành tờ đơn li hôn nó đã cất công viết và kí, cảm tưởng trời đất đảo lộn trong phút chốc, hắn chính thức trở thành ác quỷ trong lòng nó.

Không cho mọi người thời gian cự tuyệt, hắn ngay lập tức đem nó trở lại căn biệt thự lạnh lẽo kia. Hắn vừa rời đi chẳng bao lâu thì thấy Vương Khải vội vã hốt hải chạy về vì nghe tin gia đình có chuyện. Cậu đã phải đáp chuyến bay sớm nhất để trở về bởi cậu biết chuyện xảy ra có liên quan đến nó, và cậu cũng biết gia đình cậu chẳng ưa gì cô con dâu như nó. Bởi cậu đã hứa với Quỳnh Chi là sẽ bảo vệ nó, và cũng bởi cậu thật sự coi nó như người thân, cho nên cậu bỏ dở cả một núi công việc để trở về. Đáng tiếc, khi cậu trở về cũng không còn kịp nữa, anh trai cậu đã làm ra một việc chẳng bằng cảm với nó.

Nó sẽ mãi mãi không thể quên nỗi đau của ngày hôm ấy, nỗi đau đó đã hóa thành con ác mộng vĩnh viễn khắc lên trái tim nó một vết thương sâu không chịu lành. Hắn đem nó về nhà, lôi xềnh xệch nó vào trong phòng, thô bạo cưỡng bức nó. Mặc cho nó có cầu xin, có giải thích, hắn vẫn không chịu ngừng lại, mỗi cú thúc của hắn làm cho nó thêm ghê tởm bản thân mình một lần. Nhìn nước mắt của người con gái dưới thân, hắn chỉ cười lạnh chế giễu:

“Sao, không phải cô mong như thế này lắm sao, giờ còn giả vờ giả vịt cho ai coi?”

“Khốn kiếp, đồ ma quỷ, tôi đã nói tôi không làm sai gì cả, tại sao anh có thể nhẫn tâm như thế.”_Nó oán trách, nước mắt nhạt nhòa trên gương mặt xanh xao xinh đẹp.

“Không làm gì?”_Hắn lên giọng, song cười khẩy, nắm lấy cằm nó, ép nó nhìn vào mắt mình, hắn gần giọng

“Không làm gì tại sao Hoàng My của tôi lại ngã từ tầng cao xuống, không phải cô ấy đi với cô hay sao? Cô nghĩ chỉ bằng một câu không làm sai gì cả là có thể rũ bỏ tất cả những việc dơ bẩn cô đã làm hay sao?”

Mỗi một câu nói, hắn lại càng thô bạo, giống như kẻ ma quỷ với sức chiếm đoạt mãnh liệt, hắn mặc kệ người con gái dưới thân đau tới chết lặng, hắn chỉ biết rằng, hắn rất tức giận, hắn muốn nó phải nhớ lấy hình phạt ngày hôm nay. Một tiếng sau, hắn bước ra từ phòng tắm, sạch sẽ thơm mát như chưa từng làm loại chuyện bẩn thỉu kia, nhìn người con gái giống như con búp bê rách không có linh hồn nằm trên giường, song liền lạnh lùng rời khỏi. Lòng nó đau đến tê tái, đau đến mức nó tưởng như mình vừa trải qua mười tám tầng địa ngục vĩnh viễn không có lối thoát. Trái tim nó, như bị rách một đường thật sâu, thật dài, máu tươi đầm đìa lan tỏa trong lồng ngực.

Nó cứ trần trần nhìn lên trần nhà với màu trắng nhợt nhạt đầy âm ảm, trong đầu hiện lên một mớ hỗn tạp. Bỗng nhiên nó bật cười, cười một cách cay đắng, một nụ cười đầy thâm lương. Vì nó nhận ra rằng mình chẳng khác gì thứ đồ chơi rẻ mạt, bị người ta chơi đùa đến rách rưới. Nó thậm chí cảm thấy mình đã đánh đổi cả linh hồn lẫn thể xác chỉ để cho Vương Khang chơi đùa. Nếu đây là một ván bài thì nó thua triệt để rồi, thua vì nó là người yếu mềm, là người thích Vương Khang trước. Ván bài này nó lỗ nặng nguyên nhân chính là vì nó đã đi sai đường ngay từ đầu. Và cuối cùng nó lại phải trả giá – cái giá quá đắt mà nó chưa bao giờ mua về. Nó thua chỉ vì một nàng tình nhân!

-----Hết chương 19-----

Thông báo: Vì đã vào năm học nên mk có rất ít thời gian. Cho nên mk định tạm thời drop truyện một thời gian những truyện sau đây:

1. Đợi hạnh phúc quay về.
2. Săn lùng osin
3. Giá như người anh yêu là em.

Rất cảm ơn các bạn đã ủng hộ mk trong thời gian qua. Khi nào có thời gian mk nhất định sẽ trả chap đầy đủ nhé!

Bạn đang đọc truyện *Giá Như Người Anh Yêu Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Cuộc Sống Trong Giam Cầm

Một lát sau nó mới tỉnh ngộ, ôm tấm thân nhầy nhụa như nhóp đầy nhục nhả vào phòng tắm, nó phải gột sạch bản thân mình. Ngâm mình trong bồn tắm lớn, nó cố gắng kì cọ thật mạnh, kì đến mức làn da như muốn bị lột đi luôn mà nó vẫn chưa thỏa mãn, nó vẫn cảm thấy sự ghê tởm cứ quẩn quýt quanh nó. Vừa kì mắt nó vừa ứa lệ, cảm thấy trái tim vừa mới được vá lại vẫn chưa lành lại một lần nữa bị xé toạc ra, đau đến mức toàn bộ tế bào trên cơ thể đều co rút lại, nó gắng gượng một cách quẫn quai trong nỗi bi thương thống khổ vô tận này. Tuy nhiên, cho dù nó có kì đến rách cả da thịt thì cái vết nhơ nhóp ấy vẫn không cách nào có thể xóa đi được, giống như sự thực nghiệt ngã mà hiện tại nó đang phải chịu. Nỗi oan uổng này, ai thấu?

Tắm xong, nó ngồi thẫn thờ trên giường, cũng chẳng hiểu tại sao nó lại nhớ tới Lâm Hùng. Nhớ đến anh, nó khẽ cười nhạt, nó còn tư cách gì để nhớ anh. Người phản bội anh là nó, người không chờ được là nó, anh hoàn toàn không có lỗi. Lỗi duy nhất của anh chính là đã rời đi quá sớm, để nó một mình bơ vơ không nơi nương tựa, khiến nó chơi vui mà phải tìm điểm tựa ở một thằng đàn ông khốn nạn. Suy nghĩ vu vơ một lát, nó chợt có một ý muốn đó là trốn đi, trốn đi thật xa. Ai cũng có thể nói nó nhát gan, và quả thật nó rất nhát gan, nó thừa nhận điều đó. Bởi nó rất sợ đau, nỗi đau này còn gấp ngàn lần vạn lần nỗi đau da thịt cơ. Nó có thể gắng gượng được đến bây giờ đã là một loại kì tích rồi. Nó muốn rời xa cái nơi đầy rẫy những đau khổ và bi thương này, đến cái nơi không ai có thể tìm được nó và làm tổn thương nó được. Ở nơi đó nó sẽ tự xây dựng một cuộc sống mới tốt đẹp hơn, không có chồng, không có những cô tình nhân nóng bỏng, không có si nhục, không có tổn thương... mọi thứ sẽ làm lại hoàn toàn. Nghĩ là làm, nó thu dọn một ít quần áo rồi kéo va li ra cửa. Thế nhưng nó không thể ngờ được một chuyện, hắn thật sự có ý định giam cầm nó, hắn đã sớm khóa cửa rồi.

Cũng chẳng biết hắn có căn giờ để về không mà đúng lúc này cửa lại bật mở, bóng dáng cao lớn của hắn bước vào. Hắn nhìn nó đang kéo chiếc vali to bụi mà nhũn mảy, lập tức tiến đến hất chiếc vali văng sang một bên. Lực văng mạnh tới nỗi toàn bộ chút đồ đạc của nó vừa mới xếp gọn gàng lại bị bung ra tung tóe rơi trên mặt đất. Cùng với đó, hắn gất lên:

“Cô muốn đi? Muốn rời khỏi tôi sao? Đừng có hòng!” Tiếng gất của hắn khiến nó sợ hãi, theo bản năng vội vàng lùi lại phía sau. Khuôn mặt của hắn khiến nó có một linh cảm không lành, như được dự báo trước, nó theo phản xạ vội vàng né ra khỏi cái vồ của hắn. Ấy thế nhưng nó vẫn không thể thoát khỏi móng vuốt sắc bén của hắn. Hắn ép nó lên giường, ánh mắt giữ trọn gương mặt nhìn nó, còn tay thì cứ quờ xuống dưới chân của nó. Nó không phản kháng, cũng chẳng thể phản kháng, chỉ có thể đờ ra như một con búp bê đã mất đi linh hồn mà nằm im chịu trận.

Nó cứ nghĩ hắn lại muốn vũ nhục nó, tuy nhiên một tiếng “cách” vang lên khiến nó giật mình bừng tỉnh. Nó đẩy hắn ra, hắn theo bản năng đứng lên. Nó cảm nhận dưới cổ chân có một thứ kim loại lạnh lẽo, liền vội vàng cúi xuống rồi mới đau đớn nhận ra. Hình phạt tàn khốc hơn vũ nhục bằng thể xác chính là như thế này ư? Trong khi nó còn đang ngây ngốc, hắn hắt lỏng lên tiếng:

“Chiếc xích này sẽ nhắc nhở cô, cô không được phép rời khỏi tôi. Ngoan ngoãn đi nếu cô không muốn đau đớn.”

“Khốn nạn! Tôi không phải con chó của anh!” _ Nó đứng phắt dậy, túm lấy cổ áo hắn, hét lên. Ngược lại hắn đẩy nó ngã xuống giường, khinh thường nói:

“Nếu cô ngoan ngoãn hơn thì đã không phải sống giống như một con chó.” _ Hắn nói xong liền xoay người rời khỏi. Nó vội vàng đứng dậy đuổi theo, thế nhưng bị dây xích hạn chế, nó chỉ mới tới gần cửa đã bị dây xích kìm lại và làm nó ngã sòng soài trên sàn nhà lạnh lẽo. Nhìn theo bóng dáng hắn khuất dần sau bậc cầu thang, nó với tay, hét lên “Thằng khốn, mày quay lại đây cho bà.”

Ấy vậy mà đáp lại nó cũng chỉ có căn nhà trống vắng hoang tàn, lòng nó cũng hóa tro tàn, hoàn toàn thất vọng và tuyệt vọng. Nó bò lê trên đất, khóc nấc lên như một đứa trẻ, vừa khóc vừa lẩm bẩm [Ba, mẹ, con không thể chịu đựng cuộc sống như thế này nữa, con đau khổ quá rồi. Hai người ở trên đó có hạnh phúc không... mau đem con theo với. Con không muốn sống một cách rở dại như vậy nữa.]

Nói rồi nó đứng phắt dậy, ánh mắt tìm kiếm khắp phòng. Phải rồi, nếu không muốn đau khổ, cách giải thoát duy nhất chỉ có “CHẾT”. Ánh mắt của nó chột dưng trên một chiếc cốc thủy tinh ở trên bàn uống nước. Vui như vớ được vàng, nó lao ngay đến, đập vỡ cốc thủy tinh, nhặt lấy một mảnh, rất nhanh nhẹn và không chút do dự cứa vào cổ tay. Nhìn máu tươi đầm đìa chảy xuống nhuộm đỏ cả nền đất, đáy mắt nó ánh lên vẻ hạnh phúc. Nó xụi lơ dưới sàn nhà lạnh cứng, dựa lưng vào chân bàn, lẳng lặng nhìn dòng máu tươi cứ thế tuôn xối xả. Giây phút mà nó đối diện với Lâm Hùng còn không rung động bằng những hình ảnh này ngay trước mắt nó.

Trên khóe mắt lặng lẽ lăn xuống một giọt nước mắt ấm áp, rỉ xuống kẽ miệng, dù mặn nhưng đối với nó lại ngọt ngào đến bất ngờ. Trước mắt nó là hình ảnh gương mặt dịu dàng của mẹ cùng một thứ cảm giác quen thuộc gần gũi ập đến. Nó khẽ khàng vươn tay ra, mấp máy môi, gọi:

“Mẹ...” _ Trái ngược với cảm giác hạnh phúc sau bao nhiêu lâu gặp được người thân, mẹ nó chỉ khẽ lắc đầu một cách thất vọng, đồng thời nó nghe thấy âm vọng quanh quẩn [Cố gắng sống!...Đừng buông!] Câu nói này cứ lặp đi lặp lại, gương mặt hiền từ của mẹ cứ thế mờ dần, mờ dần trước mắt nó rồi tan vào mộng ảo. Đôi mắt nó khẽ nhắm, nó mặc cho bóng tối bủa vây lấy mình.

Không hiểu sao trong lòng hắn thấy bồn chồn lo lắng không thôi, vốn hắn định đến bệnh viện thăm Hoàng My nhưng bước chân vô thức lại đưa hắn trở về biệt thự. Hắn cứ thế chiều lòng, vốn định lên liếc qua nó cho yên tâm rồi đi, nhưng khi thấy nó nằm trên một vũng máu thì lòng như chịu một cú oanh tạc lớn, khó tin mà trần trụi đứng nhìn. Hình ảnh nó dựa vào bàn, bên cạnh là một vũng máu lênh láng trông vừa nỉ lẹ vừa thê lương. Cô gái với gương mặt hiền lành giờ đây yên lặng nằm đó, đôi mi nhắm chặt tựa như đang chìm vào giấc mộng đẹp. Tuy nhiên đôi môi kia lại nhợt nhạt quá, gương mặt tiêu tụy thiếu hẳn sức sống, bên khóe mắt rõ ràng còn vẩn vệt một giọt nước mắt chưa khô. Làn mi cong vút bây giờ vẫn còn hơi ẩm ướt nói cho hắn biết tình trạng nguy kịch của nó.

Tìm hắn đánh cái thạch một cái, chẳng hiểu sao trong lòng hắn cảm thấy không thoải mái, có một sự đau đớn cứ âm ỉ cháy khiến hắn cảm thấy hoảng loạn không thôi. Hắn vội vọt vào trong, nâng đầu nó, vỗ vỗ gương mặt nó. Khi thấy nó đã hoàn toàn mất đi tri giác, hắn mới hoảng loạn tìm chìa khóa. Đáng tiếc hắn lục lọi tất cả túi trên người cũng không tìm thấy. Đang hoảng loạn thì điện thoại lại reo, số hiển thị trên màn hình là Quân, hắn liền không do dự nghe máy, bởi vì gấp gáp nên hắn chỉ ngắn gọn:

“Quân, mày mau gọi một bác sĩ đến nhà cho tao.”

“Mày bị làm sao?” _ Giọng Quân cũng có chút hoảng hốt. Hắn không có kiên nhẫn nghe Quân lảm nhảm lảm điều, nên vội dặn một câu rồi cúp máy “Mày mau gọi đến đi nếu không sẽ có án mạng mất.”

Quả nhiên Quân làm việc rất hiệu quả, còn chưa đến năm phút đã nghe tiếng chuông cửa, Quân dẫn theo một bác sĩ riêng đến. Bác sĩ vừa vào phòng hắn đã vội túm lấy ông ta kéo tới trước chiếc giường Lam đang nằm. Khắp người Khang máu loang lổ khắp nơi, dưới sàn nhà máu cũng vương vãi tung tóe, còn cả chiếc giường cũng được nhuộm đỏ bởi máu trông chẳng khác gì hiện trường án mạng khiến Quân cũng lo lắng:

“Chị dâu sao thế?”

“Cô ấy tự sát!” _ Khang ngắn gọn thông báo, điều này làm Quân kinh ngạc “Tự sát? Đang yên đang lành làm sao lại tự sát?”

Đến câu hỏi này thì Khang im lặng không nói, Quân cũng không cố gắng hỏi, chỉ quan sát Lam đang nằm trên giường, hơi thở mong manh yếu ớt đến đáng thương. Đến khi cậu nhận ra chiếc xích sắt ở trên chân cô mới hiểu mọi việc dù không được Khang kể kín kẽ. Không nói không rằng, Quân tặng ngay một đấm vào mặt Khang khiến hắn bất ngờ, và hắn có vẻ còn bất ngờ hơn khi nghe Quân chửi:

“Khôn nạn! Cầm thú!”

“Tại sao mày lại đánh tao?” _ Hấn ngơ ngạc hỏi.

“Mày là thằng đàn ông tồi và thất bại nhất mà tao từng biết.” _ Quân ánh mắt đỏ quạch, quai hàm bạnh ra trông như một con gà chọi khi đang đứng trước mặt kẻ thù của mình vậy. Khang lúc này mới từ trong ngõ ngang đứng phất dậy, túm lấy áo Quân, đồng thời nói “Mày...”

“Hai cậu nếu muốn đánh nhau làm ơn ra ngoài để tôi còn cứu người.” _ Vị bác sĩ khẽ nhắc nhở khiến hai kẻ kia như bị chạm đến lòng tự ái. Quân dứt tay Khang ra khỏi áo mình, hất mặt ra ngoài với ý bảo ra ngoài nói chuyện tiếp.

Thế là hai người đàn ông trưởng thành ngang nhiên ở ngoài cửa dùng nắm đấm để giải quyết mâu thuẫn. Quân vừa nện một cú đấm vào mặt Khang vừa nói:

“Cô ấy là người phụ nữ của mày, là – người – phụ – nữ – của – mày, sao mày có thể đối xử với cô ấy cầm thú như thế?” _ Hấn cũng chẳng vừa, trả lại cho Quân một cú thúc vào bụng rồi đáp:

“Mày còn nhớ cô ta là người phụ nữ của tao cơ à? Nếu thế mày cũng nên biết, đã là người phụ nữ của tao thì tao đối xử thế nào là quyền của tao, nào đến lượt mày dạy tao phải làm thế nào?”

“Cô ấy là con người, không phải là thú nuôi của mày, cô ấy cũng có quyền làm người. Mày tồi tệ quá lắm!” _ Quân giọng tràn đầy oán trách.

“Mày lên tiếng hộ cô ta, có phải mày nhìn trúng người phụ nữ của tao. Thằng khôn, người ta thường nói vợ bạn nên tránh, chúng ta đã làm bạn lâu như thế, mày thử nói xem mày có xứng đáng với tình cảm anh em bao lâu nay của chúng ta.” _ Không hiểu sao nói đến đây, hấn lại cảm thấy rất tức giận, liền liên tiếp giáng mấy cú vào mặt, vào lưng, vào bụng của Quân cho đến khi Quân khụy ngã lê lét trên sân.

Ngồi trên sân, Quân không phục ngẩng đầu nhìn Khang, ánh mắt phẫn nộ. Cậu lấy tay quệt máu ở khóe miệng, đồng thời nhổ hết máu trong miệng ra, đáp:

“Tao không có một thằng bạn không bằng cầm thú như mày. Đúng là tao thích chị dâu, thích ngay từ cái lần mày dẫn cô ấy đến trước mặt bọn tao. Nếu tao không coi mày là bạn, không nể mặt chúng ta thân thiết đã lâu, cô ấy vốn dĩ đã sớm bỏ mày theo tao rồi.” _ Khang nghe vậy lửa giận phun trào, hấn cũng không biết vì cái gì mà giận, chỉ biết là hấn không thích kẻ khác nhắc đến người phụ nữ của hấn với một giọng điệu thèm thuồng rõ ràng như vậy. Vì thế hấn liền tặng Quân một cú vào mặt khiến Quân lăn lông lốc trên sân, sau đó tuyên bố:

“Mày nghĩ cô ta chịu theo mày. Cô ta là vợ tao! Trước khi bọn tao li hôn thì tao không cho phép bất cứ người đàn ông nào đem cô ta đi.”

“Cho dù hai người chưa li hôn nhưng nếu muốn tao cũng có thể để mày đội mấy cái súng trên đầu như những gì mày đã làm với cô ấy đấy. Dẫu sao người phụ nữ cần nhất là sự hạnh phúc chứ không phải thứ tình cảm đau khổ mà mày mang lại. Tao biết tao là một thằng không ra gì, nhưng tao tự tin tao có thể kiểm soát bản thân và đem lại hạnh phúc cho người phụ nữ mà tao thích. Còn mày thì sao, chơi đùa với một đồng phụ nữ như thế, có khi nào mày tự hỏi lòng mày đã từng thấy hồ thẹn chưa? Hay mày đã từng hỏi xem rốt cuộc có người phụ nữ nào yêu mày thật lòng? Mày thất bại lắm đấy!” _ Quân mỉa mai.

“Mày cầm mồm, mày thì biết cái gì. Tao...”

“Quả thật trong quan hệ của hai người chúng mày, tao không biết cái gì cả. Nhưng tao biết cô ấy sống không tốt khi ở bên mày. Tao biết cô ấy thường xuyên phải lấy nước mắt rửa mặt. Tao biết ngày sinh nhật năm nay cô ấy đã phải dầm mưa suốt cả buổi, lẻ loi bước trên đường không nhận được một lời chúc nào. Như thế đã đủ để cho một thằng chồng tồi như mày nhìn rõ bản thân chưa. Mày có khi nào tự hỏi lương tâm mày thật sự thích ai trong cái đám phụ nữ mày chơi đùa qua chưa? Một thằng đàn ông đã không thể đem đến hạnh phúc cho người phụ nữ của mình thì tốt nhất nên buông tay đi, như cái cách mà tao từ bỏ ăn chơi chắc táng nửa năm trước ấy.” _ Quân đứng lên, khuyên nhủ Khang một câu rồi vỗ vai hấn tự an ủi, sau đó lấy lại vẻ điềm tĩnh thường ngày, nói “Tao đi trước, mày cứ bình tĩnh suy nghĩ những gì tao nói đi. Mày nên biết mày may mắn hơn người khác ở đâu.”

Nói rồi Quân rời đi để lại mình hấn ngẩn ngơ đứng ngoài sân, mãi cho đến khi nghe bác sĩ gọi hấn mới giật mình bừng tỉnh, vội vàng chạy vào nhà. Vừa vào trong, hấn đã vội túm lấy bác sĩ hỏi thăm:

“Bác sĩ, vợ tôi thế nào?”

“Vợ cậu? Tôi còn tưởng nó lẹ nhà cậu chứ? Đại thiếu gia à, tôi khuyên cậu nhiều tiền quá thì đi làm từ thiện đi, đừng phí hoài mua mấy dây xích này để biến vợ mình thành thú tiêu khiển chứ. Nói thật với cậu tình hình cô ấy không khả quan đâu. Do một thời gian dài phải chịu nhiều đá kích, giờ đây tinh thần cô ấy xuống dốc một cách trầm trọng. Tôi nghi ngờ cô ấy đang bị trầm cảm và có dấu hiệu chuyển biến xấu. Cô ấy thường xuyên phải sống trong nỗi bi quan cho nên khi gặp đá kích mới dễ dàng tìm đến cái chết. Nói ngắn gọn lại là từ giờ cậu không được để cô ấy gặp chuyện đá kích nữa, nếu không tôi cũng không chắc là cứu được người. May mắn rằng lần này cấp cứu tạm thời nên mới giữ được cái mạng, chăm sóc cô ấy cho tốt.” _ Bác sĩ dặn dò xong thì xách cặp rời đi để lại mình hấn ngơ ngạc. Nhìn người phụ nữ yên lặng nằm trên giường, hấn không nén nổi thở dài, tự hỏi rằng có phải hấn đã làm sai rồi không, có phải hấn đã làm quá mọi chuyện rồi không.

Nó từ từ mở mắt, đập vào mắt nó lúc này là ánh sáng nhợt nhạt hắt ra từ bóng đèn huỳnh quang trong căn phòng quen thuộc. Một cảm giác đau đớn rất chân thực ập đến nói cho nó biết nó vẫn còn sống. Nguyệt Lam ngồi dậy, ánh mắt âm ỉ nhìn khắp căn phòng một lượt, không thấy bóng dáng của bất kì ai, trong lòng càng trở nên trống rỗng. Nó thần thờ được một lúc thì nghe thấy tiếng mở cửa, cái đầu nhỏ của An khẽ lắc lư, giọng ngây thơ vang lên:

“Chị Lam, chị xem em đem com lên cho chị này.” _ Nói rồi con bé mau chóng tiến vào, trông bộ dạng rất là vui vẻ. Dường như con bé vừa nhận được

niềm vui rất lớn, cho nên con bé cứ lí lắc nói không ngừng. Nhưng Lam cũng chỉ khẽ “ờ” nhẹ một tiếng đầy thờ ơ đáp lại, không trò chuyện nhiều như mọi ngày. Nhưng bé An là một đứa hiểu chuyện, rất biết nhìn sắc mặt đoán suy nghĩ của người khác, thấy Lam không xởi lởi như mọi ngày, con bé cũng im im hẩn.

Từ sau vụ tự tử bất thành đó, Lam dường như trở thành một người khác, ngày ngày hết ngủ lại ăn, làm những công việc vệ sinh cá nhân một cách vô thức, trông chẳng khác gì một con búp bê bị lấy mất linh hồn. Hình thức mà nó đang sống chính là kiểu tồn tại, điều này khiến bé An – một cô bé ngây thơ lần đầu tiên chứng kiến một sự thật tàn nhẫn như vậy cũng không khỏi đau lòng. Có một hôm, bé An nhìn về mặt ngây ngốc lúc ăn cơm của nó mà mắt rom róm lệ, giọng nghẹn ngào lên tiếng:

“Em xin lỗi, là lỗi của em, đáng lẽ em không nên để chị bị cậu chủ hiểu lầm, khiến chị sống khổ sở như vậy... Hay là bây giờ để em đi nói rõ với cậu ấy nhé!”

“Không cần đâu... Chị quen rồi.” _ Lam sau nhiều lần trầm mặc thì đến tận bây giờ bé An mới lại được nghe giọng nói của nó. Giọng nói của cô chủ trong trí nhớ của con bé là một chất giọng ấm áp, dịu dàng xen lẫn thân thiết, tựa như cảm giác của tình thân vậy. Nhưng bây giờ giọng của Lam bỗng chốc trở nên lạnh nhạt, bất cần và xen chút gì đó thô lương khiến con bé thấy xa lạ. Mắt con bé ứa lệ, nhòa đi khi nhìn cô chủ mà con bé xem như người chị chỉ vì lời giải thích muộn màng của em mà thành ra thân tàn ma dại như vậy. Sau cùng, con bé bỗng òa lên nước nớc. Ngay lúc này, sau bao ngày sống một cách bất cần không cảm xúc, nó bỗng dung tiến đến, ôm bé An vào lòng, dịu dàng vỗ về, ân cần nói:

“Chị như vậy còn không khóc, em không sao thì khóc gì chứ?”

“Em thương chị lắm! Vì em mà chị thành ra như vậy, vì em mà chị bị cậu chủ xích lại... Là lỗi của em.” _ Nó nghe thế khẽ cười, khẽ xoa đầu con bé, nó giảng giải:

“Không phải lỗi của em đâu. Em đừng tự trách!” _ Mặc dù được an ủi, nhưng dường như chẳng thấm vào đâu so với sự khó chịu của bé An. Con bé cảm nhận như có một tảng đá lớn đè nặng trong lòng khiến lòng em nặng trĩu, thậm chí so với lúc bị đánh còn uất ức nhiều hơn. Vì muốn đánh lạc hướng cảm xúc của bé An, nó bắt đầu dĩ lên tiếng hỏi:

“Hoàng My... sao rồi?”

“Bác sĩ nói... chị ấy khó có thể tỉnh lại được.” _ Con bé nói trong tiếng nấc.

“Nghiêm trọng vậy sao? Chà trách...” _ Nó lẩm bẩm. Nhìn Vương Khang phát điên lên như thế nó đã sớm đoán ra cô ấy lãnh ít dữ nhiều, lại không nghĩ nghiêm trọng như vậy. Nhưng giữ lại được cái mạng là may mắn lớn nhất rồi. Mấy ngày này thì thoảng Vương Khang có tạt qua nhà nhưng cũng không ở lâu rồi lại rời đi. Bọn họ cũng không có thực hành loại vận động hành xác nhau kia, nó cảm thấy lòng thanh thản hơn nhiều, thậm chí nhiều khi tâm trạng tốt còn có thể nói với bé An vài ba câu tâm sự.

Cuộc sống cứ thế nhẹ nhõm trôi qua, rồi vào một ngày, cuối cùng nó cũng biết được sự thật về tai nạn của Hoàng My. Ngày hôm đó, bé An vừa mới rời đi không bao lâu thì Tường Vy bước vào trong. Như mọi khi, cứ thấy nó là à mĩa:

“Sao, cuộc sống hèn nhát, nhục nhã giống con chó thể này có dễ chịu không?” _ Bây giờ nó chán không thèm đôi co với ả, với vẻ mặt bất cần, nó lạnh lùng nhếch mép, tay đã sớm giấu sẵn một cái ghi âm, nó yên lặng ngồi trên giường, tay thần nhiên lật một cuốn tạp chí mà bé An mang đến cho. Không đạt được mục đích như mình mong muốn, ả vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt một mình:

“Cảm giác chắc chắn là không dễ chịu rồi. Nhìn cô như thế này tôi rất vui đó. Không phải từ bé cô đã rất được cưng chiều sao, bây giờ đại tiểu thư của chúng ta sống giống một con chó, thử hỏi còn có mấy ai để ý tới cô nữa...” _ Ngừng một lát, ả tiếp:

“Có biết vì sao con My nó lại thành ra như thế không? Đây chính là kết quả của việc tranh giành người đàn ông với tôi. Kẻ nào dám tranh với tôi đều không có kết cục tốt đẹp đâu.”

“Cô đã làm gì...?” _ Lam nghe đến đây liền ngẩng mặt lên, giọng có chút giận dữ. Còn ả Tường Vy thì đứng khoanh tay trước ngực, cười như được mùa, đáp “Có gì đâu, chẳng qua chỉ bôi trơn bậc thang mà cô ta đi qua thôi mà. Cũng phải nói cô may mắn đó, thế mà cô không bị ngã. Nếu cô bị ngã rồi thành ra như nó có phải tốt không, sẽ chẳng còn ai tranh Vương Khang được với tôi nữa. Nhưng cũng phải cảm ơn lần đó cô không sao, cho nên tôi mới có thể hả hê đứng đây nhìn bộ dạng chật vật của cô lúc này... Hahaha...”

“Cô thật sự yêu Vương Khang sao?”

“Oh no, no no no, (giọng nói trở lên lắc lắc) hẩn ta chẳng là cái thá gì đối với tôi cả. Chẳng qua vì anh ta liên quan đến cô, lại giàu nữa, cho nên tôi mới theo thôi. Nếu không phải vì cô thì có lẽ anh ta cũng sẽ không gặp những chuyện như vậy đâu. Cũng không ngại nói cho cô biết, đứa bé ở trong bụng tôi không phải của anh ta đâu, tôi đang giúp cô trả thù đấy, cô nên biết ơn tôi thì hơn.”

“Cô thật là tàn nhẫn, ngay cả đứa con mình mang trong bụng cũng có thể đem ra làm quân cờ để tiêu khiển được. Tôi đang rất thất vọng... rốt cuộc đắc tội gì với cô để cô phải dùng nhiều thủ đoạn, hạo tổn nhiều tâm tư như vậy?” _ Lam cảm thấy cảm phẫn tới cùng khi biết Tường Vy còn lấy đứa bé trong bụng mình ra làm trò đùa để thực hiện những ý định bẩn thỉu nữa.

“Cô còn không rõ sao? Chính vì cô nên Lâm Hùng mới không để ý đến tôi. Tôi cũng yêu anh ấy như vậy, vì sao anh ấy cứ từ chối tôi? Còn không phải vì cô ư?” _ Bỗng dung Tường Vy trở nên căm phẫn, ánh mắt đỏ quạch nhìn chằm chặp vào nó như nhìn kẻ thù. Còn nó cực kì ngỡ ngàng, nó không ngờ người Tường Vy thích lại là Lâm Hùng. Nó còn nhớ như in cái ngày bắt đầu làm bạn với Tường Vy, Quỳnh Chi luôn cảnh báo nó rằng Tường Vy không hề tốt như trong tường tượng của nó, thế nhưng nó yếu mềm, nó không tin, để giờ đây phải lãnh hậu quả thế này đây. Dẫu vậy nhưng Quỳnh Chi chưa

một lần mắng nó không có mắt nhìn người, nó cảm thấy hổ thẹn biết bao.

“Lâm Hùng vốn dĩ từng là bạn trai của tôi, thời điểm đó chúng tôi đã yêu nhau một thời gian dài rồi. Cô trách anh ấy không nhìn tới cô, vậy cô có từng nghĩ là cô có ý chen chân vào giữa chúng tôi hay không? Vốn dĩ cô đã có ý làm kẻ thứ ba vậy đừng trách sao người đàn ông đó kiên định. Không ăn được nho thì chê nho chua sao?” Nó tỏ vẻ khinh thường khiến Tường Vy tức sôi máu. Nhưng vì đang mang bụng bầu rõ to nên Tường Vy tự hiểu rằng mình không nên gây gổ với nó để bảo toàn đứa nhỏ. Cũng có thể ả cho rằng đứa nhỏ trong bụng này chính là con át chủ bài để bảo vệ mình nên rất biết điều không tạo ra xô xát không đáng có mà chỉ bỏ lại một câu rồi rời đi:

“Đầu sao thì bây giờ cô cũng không còn xứng với anh ấy nữa. Dù tôi không có được anh ấy nhưng tôi cũng sẽ không để cô có được anh ấy đâu.” _A nói rồi lắc lư cái mông to bự của mình há hê rồi khò. Nó ngồi trong phòng, khẽ nhếch mép một cái, tự nhủ [Nếu cô không để tôi sống yên, vậy chúng ta cùng xuống địa ngục đi.]

Nó nắm chặt chiếc bút ghi âm ở trong tay, ánh mắt phát ra tia lạnh lẽo. Nó không phải là thánh nữ, nó sẽ không một mình chịu đựng nhiều như thế mà vẫn đồng ý tha thứ cho những kẻ khốn nạn đó. [Tất cả các người hãy chờ đây, rồi một ngày các người sẽ phải trả một cái giá thật đắt cho những tổn thương mà tôi phải chịu ngày hôm nay.] Chiếc bút ghi âm đó, nó cất thật cẩn thận, nó biết bây giờ chưa phải là lúc nên đưa nó ra. Hắn đang rất hận nó, nó đưa ra chỉ bị hắn khinh thường thêm thôi. Mới chỉ tưởng tượng nó cũng biết hắn sẽ nói cái gì. Hắn chắc chắn sẽ cho rằng nó tự tạo lên để hòng đổ hết mọi tội lỗi cho người khác, rồi sẽ nghĩ nó là một con người độc ác này nọ bla...bla...Nói chung là nó mệt tim lắm rồi, nó cũng không còn muốn tranh đấu với hắn nữa. Huống hồ bây giờ Tường Vy còn đang mang thai, hắn sẽ không vì những thứ đó mà tin nó rồi hất hủi à là một chuyện, nguyên nhân sâu xa hơn là nó biết đứa bé trong bụng ả không có tội. Dù mẹ nó tội lỗi tày trời thì con trẻ đâu biết gì cơ chứ, nó không muốn làm hại một sinh linh vô tội. Cứ chờ khi ả sinh nó ra rồi mọi ân oán sẽ giải quyết một lúc, mọi nợ nần sẽ thanh toán một thể.

Những ngày sau đó, nó vẫn như sống trong địa ngục. Hắn cứ thấy nó là lại ngựa quen đường cũ,, lúc nào cũng sỉ nhục nó. Nhưng trái tim chai sạn quá nhiều đã tôi luyện cho nó một gương mặt lãnh cảm, lúc nào cũng bất cần rồi. Nó không còn hơi sức để quan tâm những lời tổn thương của hắn nữa. Một khi con người đã không còn thiết tha với bất cứ thứ gì thì mọi thứ trước mắt cũng chỉ là hư ảo mà thôi. Nó không đau là vì đã quá đau rồi. Thế nhưng sau một lần tìm đến cái chết, nó không muốn tiếp tục tìm đến cái chết nữa, vì nó biết ba mẹ nó trên trời vẫn mong nó sống, hơn nữa còn phải thật dũng cảm mà sống, cho nên nó sẽ không tuyệt con đường sống của mình thêm bất kì lần nào nữa.

Bé An nhìn nó mà thương vô cùng, em từng rất nhiều đêm trốn trong phòng khóc khi nhìn thấy nó luôn bị cậu chủ hành hạ. Lần đầu tiên con bé thấy một mặt tàn nhẫn của cậu chủ, nó không chỉ thấy sợ hãi mà còn vô cùng căm ghét những người có tiền sống không bằng cảm thú như vậy. Em cũng không còn là nít ranh nữa, lại không nói tuổi thơ cơ cực đã tôi luyện cho em rất nhiều, cho nên có một số chuyện người lớn cứ làm rồi cho rằng trẻ con sẽ chẳng hiểu được, nhưng em hiểu hết. Nhiều đêm nghe những tiếng động lạ từ phòng của cậu chủ truyền ra, em rất rõ ràng đó là chuyện gì, em cũng biết bây giờ chị Lam của em đang rất đau đớn. Nhưng em cũng chỉ có thể bất lực ở trong phòng khóc rống, em không dám oán trách cậu chủ vì nói gì thì nói cậu dù có độc ác với chị Lam thì ít nhất vẫn có ơn với gia đình em.

Em càng xót xa hơn khi mỗi lần vào phòng là nhìn chị Lam thân thiết như chị gái ruột của mình sống như một kẻ đã chết, còn trở lại trước mặt em là cái xác không hồn, ánh mắt trống rỗng, đầu óc rồi bủ xù không thêm chính, gương mặt hốc hác và xám đi, trông khác xa so với vẻ xinh đẹp của lúc mới gặp. Khắp trên người cô gái đó là những vết mà cậu chủ lưu lại, xanh xanh tím tím rõ ràng trên từng tấc da thịt mịn màng, quần áo thì xộc xệch, rách tả tơi. Em không hiểu rốt cuộc là nó gắng gượng sống là vì điều gì, nhưng em rất vui mừng vì cô gái ấy còn sống. Tuy nhiên mừng rồi bao nhiêu thì lại đau xót bấy nhiêu bởi em biết sống như vậy thì chết còn sướng hơn. Đã mấy tháng rồi cô gái ấy không được nhìn thấy ánh dương rực rỡ ngoài kia? Đã bao lâu rồi người chị của em chỉ có thể ở trong cái căn phòng tối trống rỗng đầy lạnh lẽo này? Đã thật lâu cô gái ấy luôn bị xiềng xích gông cùm trói lại, mất đi tự do, cũng mất đi tự tôn và tín ngưỡng với cuộc sống này. Cô gái ấy, giờ đây, sống còn đau khổ hơn cả chết!

-----Hết chương 19-----

Thông báo: Vì đã vào năm học nên mk có rất ít thời gian. Cho nên mk định tạm thời drop truyện một thời gian những truyện sau đây:

1. Đợi hạnh phúc quay về.
2. Săn lùng osin
3. Giả như người anh yêu là em.

Rất cảm ơn các bạn đã ủng hộ mk trong thời gian qua. Khi nào có thời gian mk nhất định sẽ trả chap đầy đủ nhé!

Bạn đang đọc truyện *Giả Như Người Anh Yêu Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Anh Ấy Trở Về Rồi

Vào một buổi sớm mai hôm nào đó, khi nó đang mơ màng nằm trên giường ngủ vui, cánh cửa phòng chợt bật mở. Nó không thèm hé mắt, cho rằng Vương Khang lại muốn giờ trò. Nó cũng mệt mỏi lắm rồi, không muốn phản kháng nữa, mặc kệ cho hắn chơi đùa trên thân xác mình. Nó cho rằng một ngày nào đó hắn chán rồi ắt sẽ tha cho mình thôi. Thế nhưng, hôm nay hành vi của hắn có khác với thường ngày, “hắn” lay lay nó, lo lắng gọi:

“Lam. . .Lam, dậy đi!” _Nó nghe được chất giọng dịu dàng quen thuộc của Quỳnh Chi mà cứ ngỡ như là đang mơ. Nó bật dậy như một cái lò xo bị nén chặt, đến khi nhìn thấy Quỳnh Chi ở trước mặt mình còn không dám tin là sự thật, mấp máy môi:

“Chi. . .Chi. . ., là mày thật sao? Nói cho tao biết là mày đúng chứ?” _Chi xoa má nó, gạt đầu mà trên gò má nước mắt cứ chảy mãi không ngừng từ hai hàng mi. Nó như con nai con bị hoảng sợ, vội vàng chạm tay vào bàn tay đang đặt trên má nó để tìm cảm giác chân thực, cũng là để xác định hoàn toàn người ngồi trước mặt mình là Quỳnh Chi người thật, chứ không còn là những mộng ảo của nó nữa.

Bình thường đối diện với Vương Khang nó luôn chỉ có một bộ dạng bất cần cùng ánh mắt lạnh lẽo và gương mặt không cảm xúc, nó cứ tưởng rằng mình đủ mạnh mẽ để không phải rơi lệ rồi chứ. Thế nhưng thực tế nói cho nó biết nó vẫn còn là con người, vẫn có linh hồn, vẫn bị xúc động bởi những tác động từ bên ngoài. Nước mắt nó lúc này đã rơi đến không kiểm soát được, tựa như sợi chân châu đứt dây cứ chảy mãi không ngừng. Nó ôm chầm lấy Quỳnh Chi, òa lên nức nở:

“Chi, mày cuối cùng cũng đến rồi, mày có biết tao đợi mày cực khổ lắm không? Tao tưởng tao sắp gục ngã rồi chứ. . .Thật may vì mày đã đến.”

Đôi lúc con người chỉ cần có một người thân thiết ở bên cạnh để họ có thể được khóc, được trút hết nỗi lòng như thế này là đủ. Khi con người gặp phải những chuyện đau thương, thứ mà họ chờ mong không phải là một lời an ủi nhất thời mà là ai đó sẵn lòng đưa vai ra cho họ dựa vào, khóc thỏa thích, khóc chán chê, sau đó đỡ họ đứng dậy mới là điều đúng đắn. Quỳnh Chi lúc này tựa như đã chạm đến chỗ yếu mềm nhất của Nguyệt Lam, khiến nó chỉ muốn giây phút này mãi mãi dừng lại. Cuộc gặp mặt lúc này như cuộc trùng phùng của những người thân sau thời gian dài xa cách, họ chỉ muốn gần gũi nhau, nói cho nhau nghe tất cả những mệt mỏi mà mình phải gánh chịu, như vậy đã đủ thỏa mãn rồi.

Quỳnh Chi suốt mấy tháng nay cũng không dễ chịu gì. Sau khi biết chuyện, cô tìm đến tận cửa lớn nhà họ Vương đòi người, nhưng vì có Vương Khải ở đó nên sau đó cô cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Vương Khải cũng giúp cô nghe ngóng tình hình của nó trong biệt thự nhưng dường như sau hôm đó, biệt thự bị giới nghiêm, bọn họ kéo đến cũng không vào được một góc của biệt thự bởi bị Vương Khang chặn cứng ở ngoài sân rồi. Cô cũng có ý định báo cảnh sát nhưng nghe Vương Khải khuyên nhủ nên cũng đành thôi, chẳng ngờ được một lần nghe Quân – cậu bạn thân chí cốt của Khang sau khi uống say vô tình chạy tới trước mặt bọn họ tiết lộ, bọn họ mới biết được thì ra bao lâu nay Nguyệt Lam của bọn họ đã phải chịu đựng những điều kinh khủng gì. Cô hận Vương Khang đến mức chỉ muốn tùy hứng một lần cầm dao mà chém hắn, nhưng vì nghĩ đến nhiều khả năng có thể phát sinh, nên cuối cùng đành nhịn xuống, chín bỏ làm mười, mười bỏ thành không. Thật may mắn vì hôm trước có một cô bé tên An tự xưng là người giúp việc trong biệt thự, còn trộm chìa khóa cho cô thì hôm nay cô mới liều lĩnh xông vào lúc Vương Khang vắng nhà.

Vỗ về Nguyệt Lam, giọng cô cũng không giấu nổi nỗi nghẹn ngào:

“Ừ, tao đây, tao đến để đưa mày đi!”

“Thật chứ?” _Nguyệt Lam hỏi với giọng nửa tin nửa ngờ khiến Quỳnh Chi buồn cười, đáp:

“Tao lừa mày bao giờ. Ngay bây giờ đi thôi! Vương Khải đang chờ bên ngoài rồi.” _Nó gạt đầu lia lịa, như đứa trẻ được cho kẹo, mặt mày hớn hờ, vội vàng xuống giường thu dọn một ít đồ đạc cần thiết. Tuy nhiên, khi nghe tiếng xích leng keng dưới nền đất, nó bỗng ỉu xiu:

“Tao e rằng không đi được rồi.” _Nó chờ cái ngày được thoát khỏi cái địa ngục trần gian này lâu lắm rồi, nhưng ngay khi ông trời cho nó một tia hi vọng thì lại ngay lập tức nhấn chìm nó xuống bể tuyệt vọng bằng cách nói cho nó biết nó vẫn đang bị xích. Quỳnh Chi vội vàng lấy một chùm chìa khóa ở trong túi ra, lách cách mở khóa trong sự ngỡ ngàng của nó, ngay sau đó giúp nó kéo vali, đồng thời kéo tay nó đi.

Nó biết thời gian của mình cũng không có nhiều, cho nên không chần chừ thêm nữa, vội vàng theo Quỳnh Chi ra khỏi phòng. Đứng ở dưới phòng khách, Khải trông có vẻ suốt ruột, cho đến khi thấy bọn nó xuống, liền giúp Chi xách vali cho nó, sau đó chuyển lên xe. Còn Quỳnh Chi lại đưa chìa khóa cho bé An, dặn dò:

“Cất hộ chị nhé! Nhớ cẩn thận đấy!” _Nó thấy vậy bèn tiến tới trước mặt bé An, ngồi xổm xuống trước mặt con bé, khẽ cười rồi nói:

“Em đừng cảm lắm! Cho chị xin lỗi và cũng cảm ơn em nhé! Ở lại giữ gìn sức khỏe, cẩn thận với anh ta (Vương Khang) đấy.” _Nó xoa đầu con bé khen ngợi, bỗng thấy mắt con bé ngân ngấn nước, em nghẹn ngào thốt lên:

“Chị Lam. . .có phải chị sẽ. . .không trở về nữa không?” _Nó suy nghĩ một lát rồi đáp:

“Có lẽ!” _Thấy con bé sắp khóc đến nơi, nó cười xòa, an ủi “Có gì mà phải khóc, dù không về nữa thì chị vẫn là chị của em mà. Chị còn một số điện thoại bí mật nữa, khi nào cần thì gọi cho chị, chỉ cần đừng nói với cậu chủ là được.”

Nó mượn Quỳnh Chi cái bút máy trong túi xách rồi lại ngồi xuống, chuẩn bị viết số điện thoại cho bé An, Quỳnh Chi lo lắng hô lên:

“Lam, mày. . .”

“Không phải lo, tao tin bé An!” _Nó nói chắc nịch làm Chi nghẹn họng, trân trân nhìn nó chậm rãi viết từng con số lên bàn tay bé nhỏ của bé An. Nó hiểu sự lo lắng của Quỳnh Chi, nhưng nó tin bé An sẽ không phản bội nó, cũng như bây giờ con bé đã quyết định thả cho nó đi mặc kệ bản thân ở lại sẽ phải đối đầu với những gì. Sự hi sinh của con bé đáng nhận được sự tin tưởng của nó.

Nó viết xong, bé An lập tức òa lên tức tưởi, nghẹn ngào nói:

“Chị Lam, chị giữ gìn sức khỏe, em sẽ nhớ chị lắm.” _Nó vỗ vỗ lưng con bé an ủi, giọng ôn hòa “Ừ, chị cũng nhớ An lắm. Sau này có dịp chị sẽ dẫn em đi chơi, được không?”

“Ngốc tay!” _ Con bé giờ ngón út lên trước mặt nó, nó khẽ bật cười, ngoắc ngón út của mình vào, khẽ cười

“Ừ thì ngốc!”

“Chi phải giữ lời hứa đấy, em sẽ chờ chị!” _ Nó gật đầu chắc nịch rồi đứng dậy, theo Quỳnh Chi ra xe trong sự giục giã vô cùng khẩn thiết của Vương Khải. Con bé nước mắt ngấn nước mắt dài chạy theo chiếc xe mà Vương Khải lái ra tận đầu ngõ, vừa chạy vừa vẫy tay, trông đáng thương vô cùng.

Ngồi trên xe, nó lặng lẽ thờ dài, lục lọi trong túi áo định lấy máy ghi âm nhờ Vương Khải gửi cho hân, ấy thế mà chiếc máy ghi âm ấy lại mất không có chút dấu vết. Nó lo lắng lục cả túi xách tới vali, vẫn không tìm thấy, trong lòng càng ngày càng hốt hoảng. Quỳnh Chi lo lắng hỏi:

“Mày tìm gì thế?”

“Máy ghi âm! Nhưng mà mất rồi, có lẽ rơi ở biệt thự.” _ Nó nằn nì nói.

“Quan trọng lắm à, hay là khi nào tao nhờ anh Khải về lấy cho mày nha.”

“Không cần thiết nữa, rơi ở đó cũng tốt.” _ Nó thờ dài đáp, cũng không tiếp tục tìm kiếm nữa. Chiếc xe bon bon hướng về phía ngoại thành mà đi.

Vương Khang vốn dĩ đang tụ tập ở quán bar cùng một đồng cậu ấm khác bỗng cảm thấy trong lòng có gì đó nao nao khó tả. Một sự lo lắng xen lẫn bất an cứ thế giục giã, thôi thúc hân mau quay về. Rút kinh nghiệm từ lần trước, hân sợ nó ở nhà một mình sẽ tự tử, thời gian qua lâu lại không cứu kịp nên vội vã từ biệt đám bạn để trở về. Đến khi về đến nhà, chạy vào trong phòng, thấy biệt thự trống huơ trống hoác, trước đã lạnh lẽo nay trông còn hoang tàn hơn. Hân hoảng hốt chạy xuống lầu, lật tung cả biệt thự để tìm nó, nhưng ngay cả bóng dáng cũng không tìm thấy chứ đừng nói đến thấy người. Hân gào lên gọi An đến, đúng lúc này thì thấy con bé xách cái giỏ đựng đầy đồ ăn vào trong. Chưa đợi con bé lên tiếng, hân gầm lên:

“An, cô chủ đâu?” _ Con bé run sợ co rúm, ánh mắt lo lắng không thôi, lắp bắp “Sáng dậy em mới thấy cô chủ ở trong phòng mà.”

“Cậu bảo em trông cô ấy, sao giờ không thấy người nữa?” _ Con bé nước mắt lưng tròng, sợ hãi òa khóc, vội vàng giải thích “Là lỗi của em, cậu chủ, cậu đánh em đi, là em không trông chừng được cô chủ. Sáng nay lúc em dậy thấy cô chủ vẫn còn ngủ, em định ra chợ mua ít đồ ăn, lại ham vui la cà đến giờ mới về, không biết cô chủ làm sao lại mất tích rồi. Òa...”

Mất người đã phiền lòng một thì nghe con bé khóc ré lên lại càng phiền lòng gấp mười, hân cũng không có thói quen trút giận lên trẻ con, cho nên cũng chỉ đành nuốt một bụng đầy tức giận xuống, quát lên:

“Được rồi, khóc lóc cái gì, vào dọn dẹp đi!”

Cũng trách hân cả, trước nay cứ nghĩ an ninh của khu này tốt nên chẳng cho lắp camera, giờ thì hay rồi, còn không biết là ai đưa người đi nữa thì tìm cái nỗi gì. Và thế là, sau khi Vương Khang để nó chạy thoát, mấy tháng sau đó, nhà họ Vương náo loạn cả lên, không có được một ngày yên ổn. Ngay cả Vương Khải cũng không thoát khỏi rắc rối do ông anh trai của mình gây ra. Tuy nhiên, phải chăng bọn họ giấu nó quá kĩ, hân dù có lật tung cả cái thành phố lên cũng chẳng tìm thấy người đâu. Hân từng có đến tìm Quỳnh Chi để hỏi về nó, thế nhưng chỉ nhận lại câu trả lời đầy khinh thường của cô ấy:

“Muốn biết Nguyệt Lam ở đâu sao? Anh không xứng!” _ Quỳnh Chi nhếch mép cười vào cái bản mặt giả tạo của hân khiến ngọn lửa giận trong lòng hân bùng lên. Không cách nào kiểm soát được con giận, hân ngay lập tức bóp chặt lấy cổ Quỳnh Chi khiến cô bị ngạt khí phải giẫy giụa trong vô vọng.

“Nói, cô giấu cô ta ở đâu?” _ Hỏi ra câu này, hân dường như nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, tay còn thêm chút sức. Dù bị ngạt khí, Quỳnh Chi vẫn quật cường cổ lên tiếng:

“Giết tôi đi...khụ...khụ...anh...anh sẽ...mãi...mãi...không bao giờ...gặp được nó đâu...khụ khụ...”

“Cô tưởng tôi không dám sao?” _ Ánh mắt Vương Khang lóe lên tia sát ý, tay hân càng ra sức kim kẹp cái cổ mảnh khảnh yếu ớt của Quỳnh Chi khiến mặt cô bị ngạt khí mà tím đỏ cả lên.

“Anh, mau buông tay! Cô ấy là người yêu em.” _ Đúng lúc này Vương Khải đột ngột xuất hiện, nhanh chóng ra tay cứu thoát Quỳnh Chi chỉ còn lại chút hơi tàn từ tay Vương Khang. Hân không cam lòng buông tay, Quỳnh Chi ngay lập tức được Vương Khải đón lấy, xui xẻo trong lòng ngực anh, liên tục họ khan. Ánh mắt Vương Khang lúc này dường như còn bắn tia lửa, hân cười gằn, trào phúng:

“Được, được lắm! Hai đứa tụi bây phụ xướng phụ tùy, cứ chờ tao tìm được cô ta đi, tao sẽ tính sổ với cả lũ chúng mày.”

Miệng thì nói cứng như thế nhưng tâm trạng của Vương Khang lại đặc biệt xấu. Hân ngay lập tức đến bar tụ tập với đám bạn hư hỏng của mình, lại bắt đầu những ngày tháng chìm đắm trong men say. Thế nhưng khác một điều, mỗi khi say rồi hân sẽ liên tục gọi tên “Nguyệt Lam”, điều này làm Quân khá là tò mò và cũng cảm thấy vui mừng thay cho nó. Không những vậy, lần này đến bar, hân đã không còn đắm chìm trong mý sắc nữa, hay nói đúng hơn là cự tuyệt bất kì giống cái nào đến gần, ngay cả Tường Vy, chỉ cần có bất kì “gái” nào đến gần thì sẽ bị hân mạnh mẽ đạp ra ngoài. Cho nên, những lần sau đó mấy người “bạn rượu” cũng không dám vượt rầu miệng cộp nữa. Đặc biệt, những lúc không say, hân lại có sở thích ngồi ngắm người hàng giờ đồng hồ trong phòng nó. Hân đang mường tượng ra khung cảnh nó vẫn còn ở đây, sẽ ngồi bên khung cửa sổ nhìn ra xa xăm, tay cầm một quyển truyện, chốc chốc lại bật cười một cách thích chí.

Rồi một ngày, hân chợt nhận ra bản thân đã không cách nào dứt ra khỏi độc dược mà nó đem đến nữa rồi. Tình yêu của hân như độc dược, ngày qua ngày lại cắn nuốt một góc trái tim, và sự trống rỗng càng ngày càng lan rộng không cách nào kiểm soát được. Nỗi nhớ da diết cứ thế bào mòn hân, hân

không biết làm sao để xoay sở. Thiếu gia họ Vương đã từng chơi đùa với không biết bao nhiêu thiếu nữ giờ đây lại trở nên bối rối vì tình cảm của chính bản thân mình. Điều này nghe thì có vẻ nực cười đấy, nhưng hẳn cảm thấy đây chính là quả báo, bởi hẳn đã chơi đùa với tình cảm quá nhiều người, nên giờ hẳn phải chịu sự dày vò này chăng? Giờ đây, hẳn như một cái xác không hồn, gương mặt tiêu tụy, quần áo lôi thôi, tóc tai bết lại. Hẳn ngày ngày ngập trong men rượu, lại không tự chăm sóc tốt bản thân nên giờ cảm đã mọc lún phún râu, trong phút chốc, trông hẳn như già đi mấy chục tuổi. Trông thấy cậu chủ như vậy, bé An không khỏi xót xa. Nhưng em biết, dù thương cậu chủ đến mấy mà không may tiết lộ chỗ ở của chị Lam chính là làm hại chị ấy, cho nên bé An vẫn cố giữ kín miệng như bưng dư trong lòng tràn ngập áy náy.

Trong thời gian này, hẳn đã suy nghĩ rất nhiều, hẳn nhận ra hẳn đã sai. Bởi vì hẳn muốn giữ nó bên cạnh, hẳn đã buộc nó phải hận hẳn, hận không thể bóc hơi ngay trước mặt hẳn. Hẳn biết hẳn đã dùng sai cách để giữ nó bên mình, liệu bây giờ làm lại liệu còn kịp? Hẳn biết không kịp nữa, bởi nó đi dứt khoát như thế, chưa một lần nhìn lại xem hẳn thế nào, dù chỉ là một cái nhìn hờ hững cũng khiến hẳn thoải mái hơn, bởi chỉ ít ra điều đó chứng minh nó có quan tâm đến hẳn. Nhưng không, nó cứ thế đi, không một lời từ biệt, cũng chẳng có lấy một cái ngoảnh đầu. Hẳn không biết tại sao trong lòng lại luôn lo sợ, một sự sợ hãi mà ngay khi Hoàng My rời đi hẳn cũng chưa từng cảm nhận được, như thể một thứ rất quan trọng đối với bản thân mà lại không cách nào nắm chặt trong lòng bàn tay vậy. Nó, dường như là một định nghĩa hoàn toàn mới trong cuộc đời hẳn, hẳn không thích nó nhưng lại càng không muốn để nó rời đi. Không biết từ lúc nào, nó đã thâm nhập sâu vào trong cuộc đời của hẳn, biến hẳn thành một kẻ ngốc nghếch vì tình yêu mà làm ra toàn thứ chuyện điên rồ khó có thể cứu vãn được.

Khoảng thời gian tối tăm nhất trong cuộc đời hẳn cứ thế kéo dài, kéo dài tưởng chừng như vô tận. Nhà họ Vương làm mọi cách cũng không cách nào cứu vãn được tình hình quá xấu đó của hẳn, bọn họ giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, liên tục mắng một kẻ vô can như nó là “hồ li tinh”, thường xuyên đem ra kể cho hàng xóm rồi bắt đầu móc mĩa đủ thứ kiểu. Biết làm sao được, khi một người đàn ông đã bị men tình không chế thì dù có bao nhiêu men rượu cũng chẳng thể làm anh ta quên được người con gái anh ta từng yêu sâu đậm. Cũng không biết có phải do ông trời thương xót hay do vận may của hẳn mà một lần nọ, Tường Vy ôm theo bụng bầu vượt mặt tới trước mặt hẳn thông báo rằng cô ta đã biết nó ở đâu, và đã dẫn đường chỉ lối cho hẳn. Khi biết tin đó, hẳn đơ ra một lúc, dường như không tin nổi Tường Vy sẽ nói cho mình biết về nó. Hẳn ngây ngô hỏi:

“Tại sao? Không phải cô luôn muốn giành tôi với cô ta sao?”

“Nhìn anh người không ra người, ma không ra ma thế này em thấy khó chịu lắm. Nếu vậy thì thà rằng để anh đi tìm cô ta, tìm được câu trả lời rồi thì trở về với em và con là được.” _ Tường Vy tự ép buộc bản thân nói ra những lời mật ngọt mặc dù ả cũng chẳng thiết tha gì. Hơn nữa, ánh mắt si tình như thật của ả cũng đủ để người ta trao giải oscar có thể lừa dối được bất cứ người đàn ông nào dù là kiên định nhất. ả làm vậy chính là để bảo vệ đứa bé trong bụng, chờ nó ra đời, ả sẽ cho bọn họ thấy ả cướp hết những thứ tốt đẹp của bọn họ như thế nào.

Nhưng Vương Khang – kẻ bạc tình đệ nhất thiên hạ nào hiểu được những lời mật ngọt của một cô “điểm” chỉ để hẳn làm ấm giường cơ chứ. Hẳn vội vàng lao vào phòng tắm, sau mấy phút gột rửa, hẳn bước ra với một ngoại hình như mới, khiến Tường Vy không khỏi lóa mắt. Mãn biến hình này cũng quá thần kì đi, ngay cả là phụ nữ mà ả cũng không thể không hâm mộ. Lộ xác thành công, Vương Khang biến mất một cách nhanh chóng, “vèo” đi như một cơn gió, để lại cho Tường Vy một làn khói bụi bay đầy mặt từ chiếc Lamborghini đắt tiền.

Hôm nay là Valentine, không hiểu sao một thằng đàn ông đã từng chơi qua không ít đàn bà như hẳn lại như chàng trai trẻ mới học cách yêu, tự giác vào tiệm hoa mua một bó hoa hồng thật bụi, dự là sẽ cho nó một bất ngờ lớn. Ngồi vào trong xe rồi hẳn mới thấy hối hận, cảm thấy bản thân mình đúng là sến súa quá mức, cũng có chút lãng phí. Tuy nhiên, hẳn không hối hận được bao lâu vì khi nhìn thấy nó, hẳn đã vứt cái thứ gọi là “hối hận” sang tận bờ bên kia của Thái Bình Dương rồi. Ngay trước mặt hẳn, giữa cánh đồng hoa trải dài bất tận, nó quăng chiếc ô đi thật xa, lao tới ôm lấy người đàn ông giống với hẳn đến 90% kia, rất chặt. Hẳn không biết hẳn đã nắm chặt chiếc vô lăng đến mức nó sắp bị hẳn bẻ gãy đến nơi rồi. Hẳn chỉ biết rằng hẳn đang ghen tị, đang vô cùng tức giận. Sự ghen tức cứ thế khuếch tán trong lòng hẳn, khiến hẳn gần như phát điên.

Còn nó, nó vẫn ngây ngô không biết một cái gì cả sau hành động vừa rồi. Chẳng lẽ ngày hôm nay đúng dịp Lễ tình nhân, Quỳnh Chi thấy nó suốt ngày ru rú trong nhà, sợ nó ngột ngạt nên dùng biện pháp mạnh ép buộc mới mới lộ ra được cái ổ của nó. Nhỏ nói rằng hôm nay sẽ tặng nó một bất ngờ. Nó cũng đoán rằng nhỏ lại đang cố tìm cho nó một anh trai nào đó để “bầu bạn” vào ngày hôm nay nên cũng chẳng mấy thiết tha. Đối với nó mà nói, sau khi gặp Vương Khang, nó đã quá thất vọng về đàn ông rồi. Nó không muốn giao cuộc đời của bản thân vào tay bất cứ tên đàn ông nào nữa. Bởi nó sợ hãi phải đối mặt với sự tổn thương đến tan nát cõi lòng một lần nữa. Nó không muốn con ác mộng bị lặp lại lần thứ hai. Nhưng nó không bao giờ ngờ tới, cái bất ngờ mà Quỳnh Chi nói thực sự quá bất ngờ, bất ngờ đến nỗi nó chưa có sự chuẩn bị đáng hoàng.

Ngày Lễ tình nhân năm nay, khối người F.A sẽ cảm thấy vui mừng vì cầu mưa được mưa. Trời cứ thế chẳng nói chẳng rằng mà giăng một trận mưa xuống, làm cho không ít cặp đôi than trời trách đất vì bị vỡ kế hoạch. Nhưng cơn mưa này cũng chẳng thể nào ngăn được các cặp đôi đang trong thời kì yêu đương nồng nhiệt và cũng không khiến họ buồn chán quá lâu. Bởi cơn mưa kéo đến cũng chẳng đủ để xóa mờ đi sự lãng mạn và ý nghĩa trong ngày này, nó lại càng khiến cho các cặp đôi phấn khích bởi các trò hẹn hò trong quán cà phê hoặc trong một quán ăn nào đó. Nó được Quỳnh Chi dẫn đến cánh đồng hoa quen thuộc. Ngay từ lúc mới đặt chân đến đây, nó đã có cảm giác khác lạ rồi, nhưng nó thật sự bất ngờ khi thấy Lâm Hùng.

Ngay khi thấy anh, nó như có bóng ma tâm lý, định quay đầu bỏ chạy vì nghĩ là Vương Khang, nhưng câu nói của Quỳnh Chi may mắn đã níu chân nó lại:

“Nguyệt Lam, Lâm Hùng về nước rồi!”

Nó đứng chết chân ngay tại chỗ đó, ánh mắt khó tin bắn về phía người đàn ông giống Vương Khang đến mức nó cũng phải hoa mắt kia. Dưới màn mưa lất phất, anh cầm theo một chiếc ô, lẳng lặng đứng giữa cánh đồng hoa. Áo sơ mi trắng, quần tây sơ vin gọn gàng, mái tóc được vuốt keo cầu kì càng khiến anh trở nên nổi bật hơn. Giống như bao nhiêu năm về trước, anh cũng chờ nó ở cánh đồng hoa này. Gương mặt góc cạnh, ngũ quan cân đối, chỉ cần nhắm mắt thôi nó cũng có thể phác họa ra được gương mặt vừa thân quen lại vừa xa lạ này, bởi mỗi đêm hầu như nó đều gặp ác mộng khi mơ thấy Vương Khang. Lúc này, anh mỉm cười ôn hòa y như bao lần ở cạnh nó, nụ cười ấm áp như ánh dương của mặt trời giữa mùa đông buốt giá của anh đã khiến trái tim nó tan chảy. Cảm giác giống như mình vừa tìm được nguồn sống trong cái chết, giữa bóng tối vô tận, anh là nguồn ánh sáng duy nhất, dẫn đường cho con tim của nó. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là Lâm Hùng của nó, Lâm Hùng chân chính bằng da bằng thịt đang đứng trước mắt nó đây mà. Trước ánh mắt mong đợi của anh, nó vội buông ô, sà ngay vào lòng anh, dùng cái ôm xiết chặt như muốn thay cho nỗi xúc động không thể dùng ngôn từ để diễn tả được lúc này của mình.

Lâm Hùng đón nó vào trong vòng tay rộng lớn và bình yên của mình. Cái ôm của anh tràn đầy sự ảm áp xoa dịu trái tim đang cồn cào từng cơn của nó. Sự trống rỗng trong lòng cứ thế mà được lấp đầy. Nếu đây chỉ là một giấc mơ, hãy để cho nó mãi mãi sống trong giấc mơ không bao giờ mong tỉnh lại này đi. Nó vui đầu vào trong lồng ngực ảm áp của anh, nước mắt rơi là chẳng có cách nào kiểm soát. Nó không phải muốn khóc trong cái ngày đặc biệt như thế này đâu, thật đấy! Còn anh thì chỉ dịu dàng vuốt tóc nó, ân cần nói:

“Không cần khóc! Anh về rồi, sẽ không đi nữa.”

“Tại sao anh đi lâu như vậy? Anh bảo rằng anh chỉ rời khỏi em một lúc thôi mà. Anh nói dối, anh không nói không rằng, cứ thế là đi. Không những vậy còn đi lâu như thế, để em một mình lâu như thế, anh có biết không có anh em cô độc đến thế nào không?” _Nó giọng đầy trách cứ, tiếng khóc lại càng lớn hơn, vừa như muốn làm nũng, vừa như muốn phát tiết hết tất cả cảm xúc.

Nó luôn như vậy, trước mặt anh, vứt bỏ hết tất cả sự kiên cường, biến thành đứa trẻ to xác mãi không bao giờ chịu lớn, chỉ muốn làm nũng với anh. Những lúc như thế anh sẽ dịu dàng, sẽ kiên nhẫn dỗ dành cô bé ấy bằng những nụ hôn thật sâu, bằng những cái ôm đầy yêu thương. Khoảnh khắc hạnh phúc đó sẽ kéo dài mãi mãi nếu không phải sự thay đổi đột ngột của nó. Tự làm đôi mắt mình ướt nhoe, nó chợt thoát khỏi vòng tay anh, mạnh mẽ lấy tay gạt đi nước mắt giàn giụa trên gương mặt tiều tụy, nó kéo dài khoảng cách với anh, vừa đau đớn vừa ảm đạm nói:

“Lâm Hùng, tại sao bây giờ anh mới về. Anh về... muộn rồi.” _Anh đau lòng đưa tay lên gạt đi những giọt nước mắt vẫn còn kiên cường đánh trên cằm nó, ánh mắt tràn đầy nhu tình, anh lại kéo nó vào lòng:

“Không muộn! Anh biết hết mọi chuyện rồi. Anh chấp nhận được, anh sẽ không rời em đi lần nữa.” _Nó kinh ngạc ngẩng lên, ánh mắt tràn ngập khó hiểu. Anh thấy thể khế cóc đầu nó một cái, yêu chiều nắn:

“Anh ở nước ngoài nhiều năm như vậy, tư tưởng đã sớm tiến bộ rồi. Anh không quan trọng em trước kia như thế nào. Chỉ cần em chịu, chúng ta sẽ tiếp tục ở bên nhau.”

Đối với người đàn ông có gương mặt giống với anh gần như 100% kia thì anh lại càng ăn đứt hẳn ta ở sự si tình và nghiêm túc. Anh thật lòng với nó, anh đã yêu thương nó nhiều năm như vậy, cho dù nó có trở nên thế nào, anh vẫn yêu thương mọi thứ thuộc về nó. Đây cũng chẳng phải nói ngoa, có một số người đã yêu rồi thì sẽ trở nên điên cuồng, trở nên mù quáng, cho dù cô gái đó trước kia có tệ như thế nào thì trong mắt anh ta cô ấy vẫn là cô gái xinh đẹp nhất, thuần khiết nhất và đáng nhận được hạnh phúc nhất. Chẳng qua người đàn ông tốt như thế, nó lại không thể cho anh toàn bộ những thứ tốt đẹp nhất của mình. Nó ngẩng đầu nhìn lên đôi mắt sáng lấp lánh của anh, muốn tìm trong đó một chút giả dối, một chút lừa gạt, để nó có thể bớt áy náy hơn. Nhưng không, đôi mắt trong suốt đó chỉ tràn ngập hình bóng của nó cùng với sự si tình không cách nào che giấu. Rồi anh cúi xuống, đôi môi ngọt ngào của anh dường như muốn đem đến yêu thương cho nó. Tuy nhiên, anh vẫn chưa kịp trao cho nó cái hôn mà nó mong chờ thì bất chợt một giọng nói đầy dữ dằn vang lên trong không gian vắng lặng:

“Trần – Nguyệt – Lam, cô đây là đang muốn làm cái gì?” _Nó sợ hãi giật mình như thể nghe thấy tiếng gọi của quỷ Tu La dưới địa ngục, theo phản xạ có điều kiện mà quay đầu lại, thấy gương mặt đen sì đầy sát khí cùng ánh mắt vẫn tợ máu của Vương Khang, nó không nhận được mà run rẩy. Chuối ngày địa ngục kia như thước phim quay chậm trong đầu nó, cực kì rõ nét.

Dường như cảm nhận được sự sợ hãi của cô gái trong lòng, Lâm Hùng vội ôm chặt nó vào lòng như muốn che chở, điều này lại càng làm ngọn lửa giận trong lòng Vương Khang phun trào như nham thạch bùng nổ. Hẳn nở một nụ cười vụn vặt, ánh mắt chằm chằm bắn tới đôi nam nữ đang ôm nhau vô cùng tình cảm trước mặt, gần giọng nói:

“Chào mừng anh về nhà, anh trai của em. Anh đang mèo mả gà đồng gì với em dâu của anh vậy?” _Câu nói của Vương Khang như tiếng sét dưới trời quang, khiến mặt nó cắt không còn giọt máu. Thì ra anh là anh trai của con quỷ dữ kia, nếu không tại sao họ lại giống nhau như vậy. Mặc dù có chút giật mình, nhưng nó không dám xúc động, bởi nó biết nó mà xúc động sẽ chỉ càng làm cho tình hình thêm tồi tệ hơn. Trước kia khi hai người còn yêu nhau, nó từng được anh kể rằng ba mẹ anh li hôn, anh sống với mẹ, dưới anh còn có một người em sinh đôi. Lúc đó nó không để tâm lắm, thật không ngờ trái đất cũng thật tròn, đi một vòng lớn lại tạo ra được cục diện rồi rầm như vậy.

“Anh về đòi lại thứ thuộc về anh. Mà cô ấy, vốn là của anh!” _Lời tuyên bố thẳng thừng không chút nào lép vế của anh càng làm cho nó nhận ra anh có sự thay đổi quá lớn.

Hay nói thẳng ra, chỉ ở trước mặt nó, anh mới có vẻ dịu dàng, luôn luôn tỏ ra lép vế để yêu chiều nó, chứ thực ra anh mạnh mẽ hơn cái vẻ bề ngoài ôn tồn nhã nhặn kia. Lần đầu tiên nó có cảm giác bối rối khi mình chưa hiểu tường tận về anh. Sau câu tuyên bố đầy bá đạo của anh, hai bên chỉ lặng im nhìn đối phương nhưng ánh mắt lại tóe lửa. Nó chưa từng thấy bộ dáng này của anh, cho nên có chút hơi sợ hãi bám lấy tay anh. Anh cũng nhận ra nó có chút sợ hãi, biết rằng bản thân đã không cho nó thời gian để thích ứng, bèn yêu chiều xoa dịu nó, ân cần trấn an:

“Đừng sợ!” _Những hành động nhỏ nhặt này của họ rơi vào mắt Vương Khang lại càng khiến cho hắn cay cú hơn. Ánh mắt hắn nhìn họ càng ngày càng trở nên cay độc, còn ánh mắt Lâm Hùng cũng trở nên âm trầm. Đúng lúc này, một câu nói của Lâm Hùng đã đánh tan cục diện:

“Chú về nói với bà nội mấy ngày nữa tôi sẽ trở về. Đến lúc đó ai cũng đừng hòng ngăn cản tôi đem những gì thuộc về tôi đi. Bao gồm cả... cô ấy.” _Lâm Hùng nhìn Nguyệt Lam tuyên bố, điều này khiến Vương Khang tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, hần mìa mai:

“Hùng, anh đừng quên, anh không còn là con cháu của nhà họ Vương nữa, tôi họ Vương, anh họ Lâm, chúng ta vốn không có quan hệ, anh không có quyền cướp đi những thứ của tôi.” _Lâm Hùng nghe thế chỉ nhếch môi cười lạnh, băng quơ nói:

“Chú em, dù tôi khác họ cậu, nhưng đừng quên dòng máu chúng ta cùng chảy là như nhau. Cậu không nhận người anh này cũng được, tôi cũng không muốn thừa nhận thằng em bất nhân bất nghĩa bất tài như chú, miễn làm mất mặt tôi. Nhưng có điều này tôi phải nhắc nhở cậu, xin cậu nhớ cho, là của tôi

thì tôi có tư cách lấy. Đừng cố giành giật, nếu không kẻ thiệt thòi chỉ có chú mà thôi.” _Lời nói bằng quơ của anh lại tựa như lời tuyên bố vừa mạnh mẽ vừa có tính uy hiếp, khiến Vương Khang á khẩu thật lâu không cách nào phản bác. Lâm Hùng che chở cho Nguyệt Lam, ôm vai cô rồi đi, cô như con chim non yếu ớt nép vào lồng ngực anh cầu che chở. Hình ảnh đó mới mỹ lệ làm sao, nhưng trong lòng Vương Khang hiện lên muôn vàn cay đắng. Bất giác hắt thở ra một câu:

“Anh có điều kiện như thế, muốn người đàn bà nào mà không có, việc gì phải đi tranh một người đàn bà với tôi? Cô ta cũng đã là người của tôi, sự thật không thể thay đổi, chẳng lẽ anh định cùng em trai mình dùng chung một người vợ?” _Anh bất giác khựng lại, như cố ý không nhìn ra sự run rẩy của cô gái trong lồng ngực, anh đáp:

“Từ giờ cô ấy đã không còn là vợ của cậu nữa. Cho dù cậu có lấy được cơ thể cô ấy bằng cách nào, nhưng tôi cho cậu biết, cô ấy vốn dĩ là người – của – tôi, bị cậu xâm phạm tới đã là ranh giới cuối cùng rồi. Tốt nhất cậu hãy tránh xa cô ấy ra, bằng không cái giá mà cậu phải trả sẽ đắt lắm đấy.” _Đây chính là uy hiếp trắng trợn, Lâm Hùng như con nhím xù lông, lộ bỏ lớp mặt nạ ôn hòa, anh trở nên nham hiểm và đầy uy nghiêm, khiến người khác không dám phạm vào. Rốt cuộc thời gian đã thay đổi con người anh thế nào vậy?

“Anh có thể lấy lại mọi thứ, trừ...cô ta.” _Trước khi Lâm Hùng đi, Vương Khang đã kịp thốt lên câu nói ấy như tuyên bố quyền sở hữu của mình.

“Đừng thách thức với ranh giới của tôi, chơi lửa phỏng tay đấy.” _Lâm Hùng để lại đúng một câu rồi kéo nó rồi đi trong sự bất lực của Vương Khang.

Lâm Hùng đưa Nguyệt Lam trở về căn nhà mới mua của anh ở trung tâm thành phố. Căn nhà rộng 800m2, có tổng cộng bốn phòng, một phòng khách, một phòng ngủ, một phòng bếp và một phòng còn trống với dự định sẽ để đưa con tương lai của chủ nhà ở đó. Căn nhà rất khang trang và sạch sẽ, được trang trí bằng tông màu xanh trắng giản dị mang đến cảm giác ấm cúng. Mọi thứ anh đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi để đón nó về mà thôi. Nó ngồi xuống ghế sofa mềm mại trong phòng khách, đợi anh lấy cho mình một ly nước ép trái cây, nó thuận tiện quan sát căn phòng một lát. Anh đưa cho nó ly nước cam ép, ngồi xuống cạnh nó, yên lặng chờ nó hỏi. Hai người đã có một khoảng thời gian yêu nhau, tâm ý coi như là khá tương đồng, nó lên tiếng:

“Anh về từ khi nào vậy?”

“Anh mới về từ hôm qua, còn nhà là do anh nhờ người ở trong nước tìm mua trước.”

“Tại sao anh lại suy nghĩ trở về lúc này? Trước kia không phải anh đã thất hẹn rồi sao?” _Nó nhớ lại Lễ Tình nhân của một năm về trước, nó đã hi vọng biết bao nhiêu để rồi nhận lại sự thất vọng vô cùng lớn. Bản thân nhớ lại, nó tiếp tục lên tiếng, giọng có chút ghen ngào “Nếu khi đó anh về thì vẫn còn kịp.”

Anh hiểu chữ “kịp” kia của nó là nói về cái gì, lòng cảm thấy đau như cắt. Dù anh ở nước ngoài nhưng mọi chuyện trong nước anh đều nhờ người nghe ngóng. Tuy nhiên dịp đó đúng lúc ông ngoại anh bị bệnh nặng không có ai chăm sóc, cho nên anh đành gác lại việc trở về ngăn cản đám cưới diễn ra. Chính anh đã tự đánh mất cơ hội của bản thân, mà nó lại cố tình nán lại chờ anh lâu như thế, tất cả lỗi là do anh. Anh nợ nó một lời giải thích:

“Anh vốn là đã muốn trở về với em từ ngay khi nghe em kết hôn rồi. Nhưng lúc đó ông ngoại anh bị bệnh nặng, còn mẹ anh...qua đời từ mấy năm trước đó do tai nạn rồi. Ông không có ai chăm sóc cả. Còn về Lễ Tình nhân một năm kia, trước đó mấy ngày ông anh mất, anh không cách nào rồi đi được. Xin lỗi em!” _Giọng Lâm Hùng khản khoản càng khiến lòng nó trĩu nặng.

Nó làm sao có thể trách cứ một người con trai lòng đầy trách nhiệm và hiếu thảo đây. Nó không thể ích kỉ vì hạnh phúc của mình mà buộc anh phải rời xa người thân đang lúc ốm đau bệnh tật như thế được. Hơn nữa, chuyện mẹ anh mất...nó cũng chẳng biết một chút gì cả. Nó không thể ở bên anh lúc đó đã là sự áy náy lớn nhất rồi, làm sao còn có thể trách cứ anh đây. Điều tiếc hận lớn nhất của nó chính là không kiên cường thêm một chút, nếu chờ lâu hơn một chút, có phải bây giờ đã không khổ sở thế này. Nó nhìn anh, áy náy nói:

“Em xin lỗi, là vì em không kiên định. Anh...chắc lúc đó suy sụp lắm. Em lại không thể ở cạnh...” _Từ khi anh ra nước ngoài là hai người bất vô âm tín, chỉ có thể giữ tâm mình thật kiên định, dùng nỗi nhớ da diết khắc tên đối phương thật sâu trong tim để không thể quên nhau. Thời gian cũng thật kì diệu, nó có thể ngăn cách hai người, cũng không cách nào ngăn cách được tâm chân tình họ giành cho nhau.

Em trao anh tình yêu ngây ngô và đơn thuần nhất, còn anh lớn lên cùng em, che chở em, yêu thương mọi thứ thuộc về em. Tình yêu của anh chính là điều công bằng nhất mà tạo hóa đã ban tặng cho em. Lời cảm ơn từ tận đáy lòng không cách nào nói ra, chỉ có thể dùng tình yêu để bày tỏ...

“Từ giờ anh đã về thì em không cần lo lắng. Mấy ngày nữa anh sẽ giúp em đệ đơn ly hôn ra tòa, rồi em sẽ là người tự do rồi. Sau đó chúng ta sẽ ở bên nhau.” _Anh vui vẻ nói về dự định tương lai, còn cô thì tràn đầy lo lắng cùng áy náy:

“Anh hà cớ gì phải cố chấp như vậy vì em? Điều đó thật không đáng!” _Nó đột ngột thốt lên một câu làm bao nhiêu lời thao thao bất tuyệt của anh đều ngưng bật. Anh đau lòng ôm lấy hai vai nó, kiên định nói:

“Đáng hay không chỉ cần anh biết là đủ. Anh cố chấp như thế đã rất nhiều năm rồi em còn không biết hay sao? Anh trở nên cố chấp như thế là vì yêu em đó. Anh đã rất nhiều lần nhắc mình hãy từ bỏ, anh đã rất nhiều lần chúc phúc cho em trong những cơn mơ. Nhưng khi anh tỉnh dậy, anh lại không cách nào thuyết phục bản thân có thể quên em được, chỉ đành cố níu lấy chút hi vọng mong manh là được nhìn em hạnh phúc rồi anh sẽ từ bỏ. Nhưng em không biết, anh tự thuyết phục nhiều như thế, đến cuối cùng vẫn không cách nào buông tay.” _Nói đoạn, Lâm Hùng liền ôm nó vào lòng, vùi mặt vào mái tóc mượt mà óng ả của nó, thì thào “Thật may mắn, em không hạnh phúc! Anh biết bản thân ích kỉ, nhưng...”

“Không cần nói, em hiểu! Em cũng cảm thấy thật may mắn vì bản thân không hạnh phúc, em không muốn đánh mất tình cảm của chúng ta.” _Nó cũng vòng tay ôm lấy tấm lưng to bần của anh, tựa như dựa dẫm, nó cũng chôn vùi trong lòng anh.

Trong khi hai người ở bên này đang tận hưởng những giây phút hạnh phúc hiếm hoi mà họ tranh thủ có được thì bên kia, Quỳnh Chi với Vương Khải

cũng đã hẹn với nhau. Hai người vui mừng nhảy cẫng lên một cách sung sướng vì cuối cùng Nguyệt Lam đã được như mong muốn, tìm được người đàn ông sẵn sàng chấp nhận mọi thứ của nó rồi. Vương Khải được mẹ kế của Vương Khang sinh ra, cho nên cậu vốn dĩ không biết sự tồn tại của một người anh song sinh nữa của mình. Tuy chưa gặp mặt bao giờ, nhưng qua lời kể của Quỳnh Chi, cậu cũng biết người đàn ông này ắt hẳn sẽ đối xử tốt với nó hơn người anh tẻ bạc của mình. Sâu thẳm trong lòng, Vương Khải luôn coi Nguyệt Lam là cô em gái nhỏ của mình mặc dù nó là chị dâu của cậu. Cũng vì coi nó như người thân, nên cậu không tiếc bán đứng anh trai mình, đem nó dâng tặng cho người đàn ông khác.

-----Hết chương 21-----

Thông báo: Vì đã vào năm học nên mk có rất ít thời gian. Cho nên mk định tạm thời drop truyện một thời gian những truyện sau đây:

1. Đợi hạnh phúc quay về.
2. Săn lùng osin
3. Giả như người anh yêu là em.

Rất cảm ơn các bạn đã ủng hộ mk trong thời gian qua. Khi nào có thời gian mk nhất định sẽ trả chap đầy đủ nhé!

Bạn đang đọc truyện *Giá Như Người Anh Yêu Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.